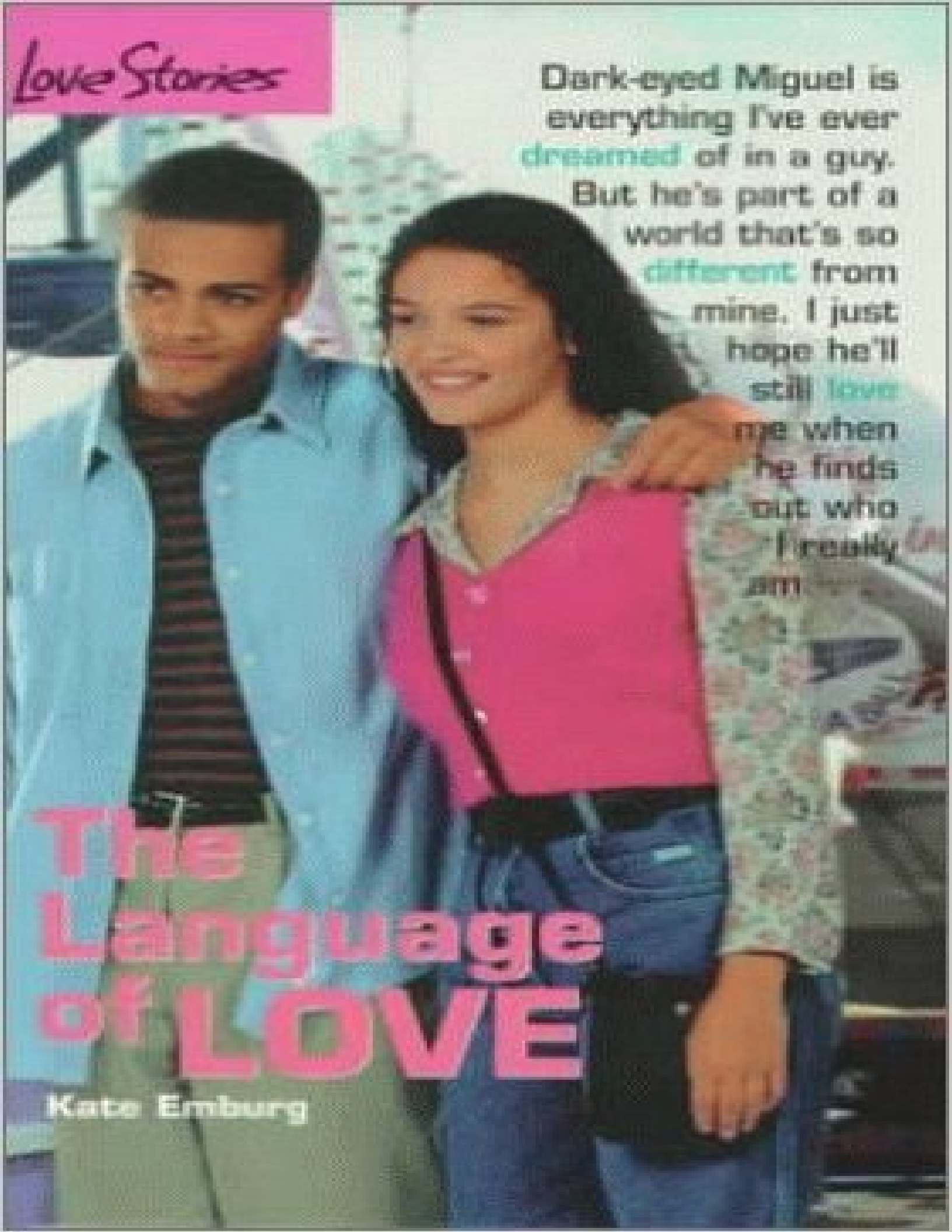

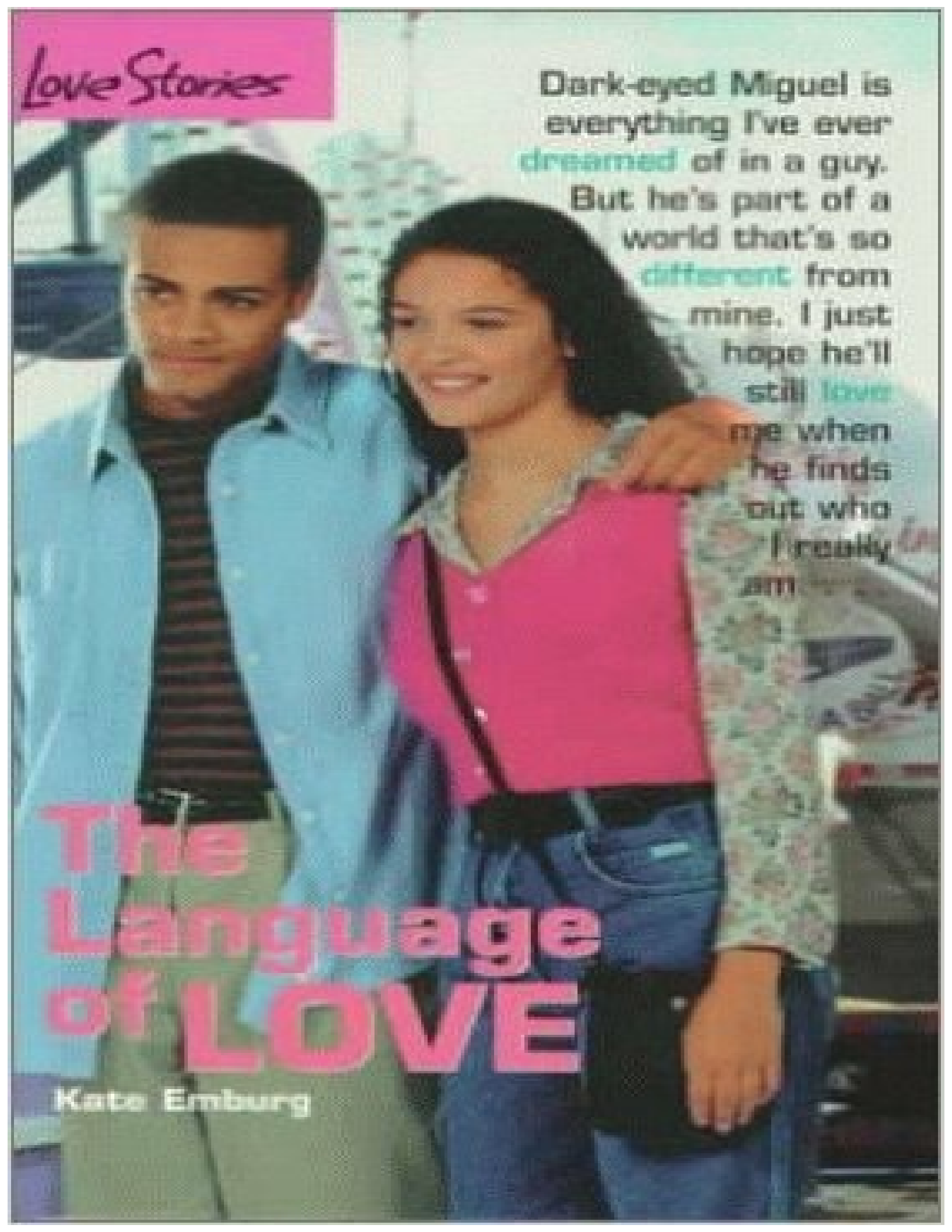

Love Stories

Dark-eyed Miguel is everything I've ever dreamed of in a guy. But he's part of a world that's so different from mine. I just hope he'll still love me when he finds out who I really am.

The Language of LOVE

Kate Emburg

Love Stories

Dark-eyed Miguel is everything I've ever dreamed of in a guy. But he's part of a world that's so different from mine. I just hope he'll still love me when he finds out who I really am.

The Language of LOVE

Kate Emburg

TIẾNG YÊU – THE LANGUAGE OF LOVE

KATE EMBURG

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Các cô gái chỉ thích vui vẻ...

Miguel chăm chú nhìn Leanna bằng đôi mắt đen hình quả hạnh. “Em xinh lắm”, anh nói: “Em có bạn trai chưa?”

Tim Leanna đập nhanh hơn. Đừng quên cho Miguel biết về Scott: bạn trai mày ở Fair Oaks! Cô tự mắng mình. Mày không có quyền rung động trước giọng nói trầm và đôi mắt đen quyến rũ của anh chàng đẹp trai xa lạ này.

Nhưng Scott thì ở cách xa hàng trăm kilomet.

Leanna liếc nhìn Miguel qua hàng mi dài. Sao không vui vẻ một chút trong ngày cuối cùng ở San Diego nhỉ? Và đơn giản như một cái hất mớ tóc đen dài, Scott và cuộc sống của cô ở Fair Oaks chỉ còn là ký ức xa xăm.

CHƯƠNG MỘT

“Leanna! Leanna! Dậy đi!”

Leanna Van Haver nhắm hất mắt và lấy gối chụp lên đầu. Nhưng không ăn thua. Tiếng hét chói tai của hai đứa em cùng cha khác mẹ - không, hai *con quý* cùng cha khác mẹ, cô tự chính lại - xuyên qua gối dội vào màng nhĩ cô. Riêng từng đứa một, Tomas và Juan đã đủ rầy rà rồi; khi cả hai đứa xúm lại tra tấn cô bằng âm thanh stereo thì quả là không thể chịu nổi.

“Chị muốn về nhà”, Leanna rên dưới gối. Nhưng tiếng kêu bị bóp nghẹt đó không hề làm hai thằng nhóc thối chí vì một đôi bàn tay nhỏ xíu bắt đầu kéo tay còn đôi kia thì cù vào sườn cô.

“Leanna, dậy đi! Leanna, dậy đi!” Tiếng kêu không dứt của chúng nó cũng gần khó chịu bằng kéo và cù.

Nếu bà tiên đỡ đầu mà hiện ra ngay lúc này, Leanna nghĩ, mình biết chính xác mình sẽ ước điều gì. Mình sẽ ước được ở nhà ở Fair Oaks, nằm trên giường, ngủ đến tận trưa, cửa phòng khóa chặt. Còn Juan và Tomas sẽ bị biến thành cóc!

May là ngày mai điều ước của cô sẽ biến thành sự thật. Mọi thứ trừ chuyện cóc, dĩ nhiên. Cô sắp về nhà ở Fair Oaks, California – ngoại ô của Sacramento – nơi cô có thể ngủ yên mà không bị Tomas và Juan quấy rối.

Vứt gối đi, Leanna ngồi dậy trên giường. “Nghe này, hai thằng nhóc khó chịu kia-” Nhưng cô không nói được cho hết câu. Lòng Leanna se lại khi thấy hai thằng bé đang ngược mắt lên tha thiết nhìn cô. Tomas, sáu tuổi, gò má cao, sa sạm nắng sạm màu, chân tay mảnh khảnh. Nó và Leanna giống cha, Carlos Malig. Juan bé xíu lên bốn tuổi, là bản sao bụ bẫm của Dora Malig, mẹ kế Leanna. Cả hai thằng nhóc đều dễ thương hết sức – trông Tomas giống một người đàn ông nhỏ, còn Juan thì như một thiên thần da nâu – đến mức Leanna chẳng nổi lòng nào mà dọa bán chúng cho rạp xiếc hay dùng bất kỳ hình phạt ghê gớm nào khác mà cô nghĩ là chúng đáng phải chịu khi dám chọc phá cô.

Chỉ là do chúng nó phấn khởi quá đấy thôi. Trước giờ chúng đâu có chị gái, Dora đã giải thích với Leanna như thế hồi đầu kỳ hè. Và Leanna đã hiểu. Trước kỳ hè ấy, cô biết cha mình, Carlos, chỉ qua những lá thư, các cuộc điện thoại, và những câu chuyện mẹ kể. Người vợ mới của Carlos và các con trai thì luôn chỉ là những khuôn mặt tình cờ trong các tấm ảnh.

Gia đình Malig toàn sống ở Philippine, trong khi Leanna, mẹ và cha dượng cô sống ở bắc California. Nhưng hiện giờ thì Carlos dạy học ở San Diego.

Khi Carlos mời Leanna đến nghỉ hè cùng gia đình mới của ông ở San Diego, cô đã hăm hờ đi gặp họ. Hăm hờ, cả hồi hộp nữa. Có em trai là một điều hết sức mới mẻ. Ở Fair Oaks, Leanna chỉ có duy nhất một chị gái Kelli, con riêng của cha dượng, lớn hơn cô vài tháng.

Leanna vươn tay ra vò tóc Juan. “Vậy là hai đứa muốn chị dậy hả?”

“Vâng.” Tomas đáp, Juan gật đầu. “Má nói mình sẽ đi dự lễ hội Philippine khi mọi người đã sẵn sàng.”

Leanna nhe răng cười. “Thế à? Nhưng chị không muốn dậy sớm thế. Chị nghĩ hai đứa phải bắt chị dậy mới được.”

Hét lên thích thú, hai thằng bé nhảy lên cái ghế sofa mà Leanna dùng để ngủ suốt cả kỳ hè, làm khung kim loại kêu lạch cạch và tấm trải nhăn nhúm hết. Leanna tung chăn lên đầu Juan rồi dùng một tay ôm chặt Tomas, tay kia cù lét nó.

“Các con! *Para!* Thôi đi! Để cho chị yên!”

Mẹ kế Leanna, Dora, xuất hiện ở khung cửa giữa bếp và phòng khách, cậu con trai út hai tuổi, Toby, kẹp bên hông. Cặp lông mày sẫm màu của Dora kéo lại gần nhau ở vị trí mà Leanna đoán là một cái quắc mắt. Chẳng hề thấy sợ tí nào, vẻ mặt Dora còn làm Leanna cười khúc khích. Mẹ kế cô quá trẻ và xinh đẹp nên khó mà trông có vẻ dữ tợn được, nhất là với Toby đang nắm lấy đôi bông tai bạc đựng đưa.

“Dì bảo chúng nó đi xem con dậy chưa,” Dora nói. “Dì xin lỗi là chúng nó ồn ào quá.”

“Con không phiền đâu. Hơn nữa, con đang thắng mà.” Leanna ôm mỗi đứa trong một tay.

“Chúng nó không làm phiền con đâu, thật đấy!”

“Chúng nó biết rõ hơn đấy.” Bằng vài lời ngắn gọn bằng tiếng Tagalog, Dora đuổi hai cậu con trai nháo nhào chạy ra hành lang về phòng chúng. Rồi chị mỉm cười khi nói với cô con gái riêng của chồng, “*Magandang umága.*”

“À... chào buổi sáng phải không ạ?” Leanna đoán. Suốt từ khi cô đến San Diego cách đây hai tháng, Carlos và Dora đã cố dạy cô tiếng Tagalog, một trong những ngôn ngữ phổ biến nhất của người Philippine. Leanna một nửa là người Philippine, một nửa Mỹ, và sau hai tháng phát âm sai tất cả mọi từ bằng tiếng Tagalog, cô kết luận rằng lưỡi cô thuộc về nửa Mỹ.

Dora vỗ tay. “Chính xác! Cứ chờ mà xem, Leanna, chẳng mấy chốc con sẽ nói tiếng Tagalog như người bản xứ cho mà xem.”

“Nhưng mai con về nhà rồi.” Leanna nhắc.

“Vẫn luôn còn năm sau mà. Con có thể luyện bằng băng mà ba con đã mua cho. Bằng cách ấy, đến khi gặp con lần sau, ba con sẽ rất tự hào về những gì con học được.”

Leanna im lặng. Nói với Dora rằng cô nghĩ học một ngoại ngữ như Tagalog là việc quá nặng nề và không đáng phải phiền thì thật khiếm nhã. Nói thêm rằng cô cũng không biết đến hè sau cô có muốn đến đây nữa không thì thật bạc bẽo vô tình. Cái gia đình nhỏ này đã cố hết sức làm mọi việc cho Leanna có một kỳ nghỉ tuyệt vời, nhưng cô vẫn coi họ không khác gì những người họ hàng xa.

Mặc dù trong chừng mực mà Leanna nhớ được thì cô vẫn nhận được thiệp sinh nhật và ảnh của Carlos, nhưng cô không thấy gần gũi ông. Khi ba mẹ ly dị, cô còn nhỏ xíu và Carlos đã trở về Manila. Đến năm Leanna lên hai thì mẹ cô đã tái hôn.

Jason Van Haver, cha dượng của Leanna, là “ba” duy nhất mà cô thật sự từng biết. Đó là lý do cô gọi Carlos bằng tên – không bằng “ba” hay “cha”. Bất kỳ cách gọi nào khác cũng khiến thấy bất trung với mẹ và cha dượng. Về việc dành tất cả kỳ nghỉ hè và vài kỳ nghỉ lễ với gia đình Malig... à, cô sợ rằng có thể làm tổn thương tình cảm của gia đình Van Haver. Lại còn tất cả những trò vui mà cô bỏ lỡ cùng bạn bè ở nhà ở Fair Oaks nữa thì sao?

Khi Dora quya lưng bước vào bếp, Leanna tự hỏi không biết cô có nên nói gì đó tích cực về chuyện ở đó hay học tiếng Tagalog không. Leanna không muốn làm mất lòng Dora. Có điều khó mà phấn khởi được với một thứ tiếng và một nền văn hóa mà cô không hiểu hay không biết tí gì.

Carlos và Dora cư xử cứ như họ đang sống ở Philippine vậy. Họ ăn những món kỳ cục, đa số bạn bè họ đều là người Philippine, và khi thuê băng video thì học thuê của một tiệm nhỏ xíu có phim Philippine nói tiếng Tagalog. Học về một nền văn hóa khác thì chắc chắn là thú vị rồi, nhưng Leanna không muốn biến nó thành chuyện lâu dài. Một mẹ và một ba là đủ rồi. Cô không cần thêm một cặp cha mẹ khác, một bộ luật lệ khác.

Leanna trèo ra khỏi cái giường sofa, kéo tấm trải lên và gấp đệm trở lại vào trong sofa. Chỉ còn một đệm phải ngủ ở phòng khách nữa thôi, tạ ơn trời!

Bước nhẹ vào bếp trên đôi chân trần, Leanna thấy Dora đang chiên một chảo *tocino*, hay thịt xông khói của Philippine. Toby, bám cứng lấy chân Dora, đang nhai một miếng thơm khô.

“Ôi Leanna!” Dora quay lại, xềng nằm trong tay. “Dì không nghe tiếng con vào.”

“Ừm, mùi *tocino* nghe thơm quá,” Leanna nói dối. Cô không thể chịu được mùi – hay vị ngọt – của thịt xông khói Philippine. “Con giúp dì một tay được không?” cô hỏi.

“Cám ơn con.” Dora quay đầu về phía Toby với đôi tay nhóp nhép đang ôm quanh chân mình.

“Chắc nó bị dơ rồi. Túi tã ở-”

“Con biết chỗ rồi.” Leanna gỡ tay Toby ra. Nó nín chặt chân mẹ phản đối, nhưng cô vẫn đưa nó vào phòng ngủ của bọn con trai. “Cứ tưởng là bà ấy nhờ mình bày bàn ăn chứ.” Cô lầm bầm với chính mình. Đường như cô đã dành cả kỳ hè chỉ để thay tã. Thay vì tìm hiểu cha đẻ mình, Leanna đã làm quen với chất thải hôi thối của một thằng bé mới biết đi.

“Ăn sáng xong, mình sẽ đi công viên Balboa dự lễ hội Philippine,” Dora nói với theo cô trong hành lang. “Chúng ta muốn cho con một niềm vui trong ngày cuối cùng con ở đây.

- Hừ!

Leanna kêu lên một tiếng to. Niềm vui! Lợi bộ quanh công viên Balboa dưới cái nắng mặt trời như thiêu như đốt, ăn thức ăn kỳ lạ, và nghe mọi người liếng thoảng bằng một thứ tiếng mà cô không hiểu!

“Có chuyện gì thế?” Dora hỏi, giọng tỏ ra lo lắng.

Trong khoảnh khắc, Leanna nghĩ tới chuyện với dì sự thật. Dora - ở tuổi hai mươi bảy – chỉ hơn Leanna có mười một tuổi, giống chị gái hơn là mẹ kế. Cô tự hỏi không biết liệu Dora có hiểu cảm giác của cô không. “Vâng!” cô những muốn hét lên. “Có một chuyện kinh khủng! Tôi nhớ mẹ tôi, ba dượng tôi, chị tôi, và tất cả bạn bè tôi! Tôi biết Carlos yêu thương tôi, và tôi muốn yêu thương ông ấy. Tôi muốn yêu thương tất cả các vị. Tôi không biết mình thích hợp với cái gì nữa!”

Leanna quấn chặt cái tã sạch quanh eo Toby, nhắc thằng bé lên và quay ra bếp. Cô quyết định cho Dora biết cảm giác của mình. Nhưng vào đến bếp, cô thấy Carlos đang đứng gần bệ bếp, mặc áo sơ mi thêu và đội mũ rơm rộng vành.

“Con thấy *barong Tagalog* của cha thế nào, Leanna?” ông chào cô. “Đây là trang phục dân tộc của Philippine đấy.”

“À, về áo hay về mũ ạ?” cô hỏi.

Carlos cười, Dora cười, và thậm chí cả thằng nhóc Toby cũng cười khúc khích.

Leanna xấu hổ. Họ đang cười cô. Cô thấy mình thật ngốc nghếch! Cô thấy mệt mỏi vì không hợp với họ, cho dù cô có mái tóc đen dài và làn da nâu sạm nắng.

Mình là người Mỹ, cô nghĩ. Sao gia đình Malig không thể chấp nhận con người mình và thôi tọng cái văn hóa Philippine này vào họng mình đi nhỉ?

CHƯƠNG HAI

“Xin lỗi,” Miguel Sarmiento nói với cô em Carrie. “Em biết là từ giờ trở đi anh chỉ hẹn hò với

con gái Philippine thôi mà.”

Miguel quay lại với cái gương ở tủ quần áo, ngắm mình gần hơn. Anh lấy lược chải mái tóc đen mượt. Anh phải chuẩn bị cho xong để đi lễ hội Philippine. Anh đã hứa sẽ giúp bán áo thun và một tiếng nữa là bắt đầu ca của anh. Nhưng em gái anh, Carolina – hay Carrie, như nó vẫn khẳng khái đòi được gọi như vậy – hẳn sẽ không để yên chuyện ấy.

“Từ khi nào thế?” Carrie hỏi, kiên quyết đứng ở cửa phòng ngủ của Miguel và cậu em trai mười ba tuổi của họ, Ramon. “Có chuyện gì với Tiffany nào? Nó là bạn thân nhất của em mà!”

“Không có chuyện gì với Tiffany cả. Chị ấy rất hấp dẫn. Bảo chị ấy là em sẽ đi chơi với chị ấy,” Ramon nói từ giường tầng trên xuống trước khi Miguel kịp trả lời.

Nó đang nằm ngửa trên giường, giở từ đầu đến cuối cuốn tạp chí mô tô xe máy.

Carrie ném cho nó một cái lườm khinh miệt. “Rất tiếc, đồ bất tài vô dụng ạ. Tiffany không hẹn hò với mấy thằng chíp hôi.” Quay lại với Miguel, cô nói. “Tiffany rất xinh, mà anh thì chưa đi chơi với ai suốt từ khi Julie bỏ anh-“

“Cô ấy không bỏ anh!” Cái lược chạm vào tủ đầu lách cách khi Miguel giận dữ quay về phía em gái. “Đôi bên đều đồng ý!”

“Vâng.” Ramon cắt ngang cùng tiếng cười châm chọc. “Anh đồng ý sau khi chị Julie xuất hiện ở dạ hội Trung học với một anh chàng khác.”

Miguel hít thật sâu, không tự tin để nói. Đúng là Julie Bromberg đã hẹn hò với một anh chàng khác mà không buồn chia tay với Miguel trước đó. Anh còn thấy đau đớn hơn khi nghĩ về chuyện đã bênh vực cho Julie biết bao nhiêu trước cha mẹ mình, những người không thích chuyện anh hẹn hò với một cô gái Mỹ. Anh cứ tưởng Julie cũng nghĩ về anh giống anh nghĩ về cô ấy. Nhưng anh đã nhầm.

Đáng lẽ anh nên nghe lời cha mẹ hẹn hò với một cô gái Philippine dễ thương. Một người quan tâm đến chung thủy nhiều hơn việc theo đuổi những anh chàng có xe to và nhiều tiền. Nhưng Miguel không thể nói cho Carrie và Ramon biết cảm giác của mình. Em gái anh, với mái tóc ngắn ngắn và váy mini Spandex, còn em trai anh, với một bên khuyên tai và tóc dài cột đuôi ngựa, hình như quên mất rằng mới hai năm trước chúng còn sống ở Philippine. Giờ thì chúng đang ở Mỹ, và tất cả vấn đề là ở đó.

Miguel lắc đầu. Nếu anh bảo chúng nó rằng anh sợ hẹn hò với Tiffany thì sẽ chỉ khiến chúng nó cười thôi. Cô ta xinh đẹp nhưng hết sức lẳng lơ. Cô ta chạy theo bất kỳ gã trai nào nhìn mình, và sau khi bắt được hắn, cô ta sẽ chán và bỏ rơi hắn. Miguel biết Tiffany là một cô gái ăn chơi, không quan tâm đến bất kỳ ai khác ngoài bản thân mình. Miguel không giống như vậy, và anh cũng không muốn có một cô bạn gái cư xử như vậy.

Bỏ mặc Ramon và Carrie, Miguel nhìn kỹ mặt mình trong gương. Anh có xấu trai không? Khuôn

mặt gầy găm đen của anh có xương xấu quá không? Hàng lông mi dài của anh trông có nữ tính quá không? Có lẽ anh nên để ria. Chắc phải có một khiếm khuyết nào đó hết sức tai hại khiến Julie bỏ rơi anh.

“Anh làm sao thế?” Carrie hỏi. “Anh không thể suốt đời ngồi rầu rĩ chuyện Julie được. Tiffany chưa có ai và nó thích anh.”

“Chị ấy nghĩ là anh hấp dẫn,” Ramon nói thêm với một cái nhếch mép ranh mãnh mà nó có được khi bắt đầu lang thang chơi với đám bạn Mỹ. “Anh nên lợi dụng điều đó.”

“Đó là cách em đối xử với con gái đấy hả?” Miguel hỏi. “Lợi dụng họ à?”

“Thoải mái đi ông,” Ramon thô bạo nói. “Anh không còn biết vui vẻ là gì nữa rồi.”

“Ramon đúng đấy,” Carrie bảo Miguel. “Anh thư giãn và lang thang chơi đùa một chút cũng không hại gì đâu.”

“Đã bảo rồi, anh không có hứng thú. Khi anh yêu, thì đó sẽ là người nghiêm túc, trung thực, ý tứ, kiểu cổ điển. Một người tôn trọng truyền thống.”

“Làm ơn tha cho em đi!” Carrie cắt ngang bằng tiếng cười hô hố. “Anh lại nghe lời ba má đấy à!”

“Em làm theo thì cũng không hại gì đâu.”

Carrie chỉ cười. “Nằm mơ đi! Em đi đây!”

“Còn lễ hội Philippine thì sao?” Miguel hỏi. “Em không đi à?”

Carrie lắc đầu làm cho mái tóc dựng đứng của nó trông giống lông nhím. “Em đến nhà Tiffany chơi đây.”

“Em cũng không đi đâu.” Ramon thả cuốn tạp chí xuống sàn và đu từ tầng trên xuống. “Em đi chơi với Chuck và bọn bạn.”

Miguel mở miệng, nhưng mất một lúc anh không thốt nên lời. Ramon và Carrie không nghiêm túc tính chuyện bỏ qua lễ hội Philippine đấy chứ! Cha mẹ họ đã ở đó chuẩn bị đồ ăn và các thứ khác trong công viên. Họ chờ cả bảy đứa con đều đến đó sau, và tất cả con cái, trừ Joy mới năm tuổi đều phải tình nguyện làm ở các quầy đồ ăn.

“Các em phải đến,” Miguel nói. “Đây là chuyện quan trọng. Không chỉ với ba má, mà còn với toàn thể cộng đồng người Philippine.”

Trong khi hai đứa em lưỡng lự, Miguel nói tiếp. “Ngoài ra, Ramon, em không nên lang thang với Chuck. Nó là đồ vô tích sự.”

Mắt Ramon vằn lên. “Đừng bảo em phải làm gì. Ít nhất thì em cũng có bạn bè người Mỹ.” Ấn cái mũ bóng chày lên mớ tóc dài bù xù, Ramon lao ra khỏi phòng, tay thọc vào túi quần xệ mà nó mặc bắt chước theo đám bạn lông bông của nó.

Miguel quay sang Carrie. Nhưng nó nhìn anh trừng trừng. “Đừng mong chờ sự giúp đỡ của em,

anh trai ạ. Đầu tiên là anh lắng mạ bạn em, giờ anh lại lắng mạ bạn Ramon. Không phải ai cũng có thể làm Ngài Hoàn Hảo như anh đâu,” nó vừa nói vừa bước ra khỏi phòng. Một phút sau Miguel nghe tiếng cửa trước đập mạnh.

Miguel xoa trán. Bỗng dưng anh thấy đầu đau như búa bổ. Sao mọi chuyện lại kinh khủng thế này nhỉ?

Ước gì gia đình mình không bao giờ rời khỏi Philippine.

Trong khoảng khắc, Miguel thấy nhói lên nỗi nhớ nhà. Anh nhớ ông bà và bạn bè vẫn sống trong những *barrio* nơi anh đã lớn lên. Ở đây anh không kết bạn với nhiều người. Và khi anh tìm ra một cô bạn gái – thì, hóa ra lại không đi đến đâu.

Miguel nhìn vào gương lần cuối, chải mái tóc đen thẳng, rồi nhét lược vào túi quần sau. Có thể anh hơi thấp so với người Mỹ bình thường, nhưng cánh tay sạm nắng của anh rắn chắc. Có thể anh không phải là chàng trai hấp dẫn nhất thế giới, nhưng ít nhất thì mọi cô gái thấy anh hôm nay đều sẽ biết con tim anh thuộc về đâu. Chiếc áo thun mới toanh của anh, in hình lá cờ đỏ, trắng, xanh của Philippine một cách tự hào, cho thấy rõ điều đó.

Hai tiếng sau, Miguel đã bán được hàng chục chiếc áo thun giống cái anh mặc, nhưng anh không may mắn trong việc tìm một cô gái tóc đen xinh đẹp giúp anh quên chuyện mình cô đơn đến mức nào. Anh thấy rất nhiều cô gái xinh đẹp đi dạo quanh lễ hội ngoài trời, nhưng đa số họ đều đang khoác tay những chàng trai khác. Vài cô đi một mình đến chỗ anh hình như mua áo thun để gây bất ngờ cho bạn trai họ.

Thật bất công! Xung quanh Miguel có hàng trăm người nhưng anh cảm thấy hết sức cô đơn. Anh quay mặt sang chỗ khác, tránh nhìn một cặp hạnh phúc trước mặt...

Và bỗng nhiên mắt anh chạm phải một cô gái xinh đẹp nhất mà anh chưa từng thấy.

Cô trạc tuổi anh. Mái tóc dài của cô xõa ra như một tấm rèm lụa đen, chảy qua đôi vai mảnh khảnh phủ xuống ngang lưng. Nét mặt cô nhìn nghiêng như một tác phẩm điêu khắc: mũi thẳng, cằm thanh tú, mỗi nét đều được chạm hoàn hảo bằng một đôi tay vững vàng.

Cô mặc *terno* màu vàng tươi, một cái váy kiểu cổ có đường viền và tay áo dựng tên như cánh bướm. Cái váy dài đến đầu gối để lộ đôi chân nâu mịn. Thông thường, Miguel không bị kích động bởi cách ăn mặc của các cô gái, nhưng lần này thì khác. Không ai ở tuổi anh lại ăn mặc trang phục truyền thống Philippine như thế. Đa số các cô gái Philippine chỉ mặc quần jean hoặc sọc.

Nhưng hình như cô ấy không thấy anh. Cô gái xinh đẹp xa lạ bước đi dọc theo con đường, nhìn thẳng phía trước mặt chứ không để ý gì đến các quầy hàng nằm dọc lối đi. Miguel chưa từng thấy cô gái này bao giờ, nhưng chuyện ấy cũng không có gì lạ. San Diego là một thành phố lớn,

và có rất nhiều người từ ngoài thành phố đến làm tăng phần đông đúc của lễ hội. Anh bị cô gái thôi miên đến mức thoát đầu không nhận thấy cái xe em bé mà cô đẩy trước mặt. Cô ấy có chồng rồi sao? Không, cậu bé bụ bẫm ngồi trong xe đẩy hẳn phải là em trai cô ấy. Có tiếng người hăng giọng thật to: “Tỉnh dậy nào cậu trai. Bao nhiêu tiền một cái áo thun?” Miguel quay lại thì thấy một ông tuổi trung niên đang đứng bên quầy, một cái áo thun trắng nằm vắt ngang cánh tay rắn chắc. Bán hàng cho ông khách xong, Miguel quay lại tìm cô gái. Nhưng cô đã biến mất. Anh quay nhanh sang bà bạn của mẹ, người chịu trách nhiệm về quầy áo thun. “Bác Lisondra-” “Đi đi,” bà cắt ngang, mỉm cười đuổi anh. “Cháu đã ở đây hai tiếng rồi, chả đứa nào cỡ tuổi cháu lại tình nguyện làm hơn một tiếng cả. Không có nhiều thanh niên giống cháu đâu Miguel.” “Cám ơn bác Lisondra.” Vừa vội vàng đi về hướng mà anh thấy cô gái thiên thần lần cuối, Miguel vừa nghĩ bà Lisondra không biết rằng bà vừa nói thẳng vào đúng vấn đề của anh. Không có nhiều thanh niên có cảm giác giống anh trong chuyện giữ gìn quá khứ. Nhưng thật may mắn là anh sắp tìm thêm một người nữa.

CHƯƠNG BA

“Ako si Miguel. Ano ang pangalan mo?” Leanna nghe tiếng nói nhưng vẫn bước tiếp, nghĩ rằng giọng nói trầm, du dương ấy đang chào ai đó cạnh cô. Mọi người đông đúc khắp xung quanh và trước mặt, nhưng Leanna có cảm giác mình vô hình. Cô không biết ai ở đây ngoài gia đình Malig. Ít nhất thì cuối cùng cô cũng thoát khỏi họ được một lúc! Tất cả ngoại trừ Toby, và thật may mắn là nó ngủ thiếp đi rất nhanh. Cô đã làm con gái ngoan suốt buổi sáng, thậm chí còn đồng ý mặc bộ váy kỳ cục có tay áo dựng lên mà Carlos đã mua cho cô. Ăn trưa xong, cô tình nguyện trông Toby trong khi cả nhà đi xem buổi diễn ca múa nhạc dân tộc Philippine. Bây giờ cô có hai tiếng hoàn toàn cho riêng mình. Và cô định dùng hai tiếng đồng hồ đó ở càng xa lễ hội càng tốt. Leanna đi về phía bên kia công viên, hy vọng tìm được một sân chơi nơi cô có thể cho Toby chơi xích đu và nơi mọi người quanh cô nói tiếng Anh. Trong lúc đi trên đường, Leanna chỉ chú ý đôi chút đến các quầy hàng nằm hai bên. Nhưng rồi một quầy trưng bày những chiếc sơ mi màu sắc sáng chói thu hút ánh mắt cô, cô hướng cái xe đẩy về phía đó để xem cho kỹ. *Kelli chắc sẽ thích cái này*, cô nghĩ, lướt ngón tay trên mặt vải mềm mại của chiếc áo màu ngọc lam có đính những đồng sequin bạc trên tay áo và đường viền cổ áo. Kelli thích quần áo lòe

loẹt, và màu này sẽ rất hợp với mái tóc vàng của chị ấy.

Hay là những chuỗi hạt ở quầy bên cạnh kia có thể sẽ hay hơn. Làm như cô không *phải* rời khỏi lễ hội vậy. Quả cũng có thú vị, Leanna tự thừa nhận.

“Ako si Miguel.” Giọng đàn ông lặp lại, lần này là ngay sát bên cô. *“Ano ang pangalan mo?”*

Là một anh chàng – và anh ta đang nói với mình! Leanna sững sờ nhận ra. *Nhưng mình không biết anh chàng nào ở đây cả. Chắc chắn là không biết người nào có giọng nói hấp dẫn như vậy!*

Nắm chặt tay cầm xe đẩy Toby, Leanna quay lại về phía giọng nói và bắt đầu nói câu đầu tiên mà cô học được bằng tiếng Tagalog. Đó là câu duy nhất mà lần nào cô cũng phát âm chính xác vì phải thường xuyên dùng đến nó: *“Hindi ko maintindihan.”* Tôi không hiểu.

Rồi cô nhìn người lạ mặt, và từ ngữ mắc lại trong họng cô. Mắt một lúc Leanna không nghĩ ra nổi điều gì để nói bằng tiếng Anh, tiếng Tagalog, tiếng Tây Ban Nha, hay bất kỳ thứ tiếng nào khác mà người ta đang nói quanh cô.

Anh chàng này dễ thương quá đi mất. Thân hình rắn chắc của hắn hơi thấp, nhưng hắn vẫn cao hơn Leanna đến mười lăm phân. Ở Fair Oaks, bạn trai cô, Scott Carteret, quá cao, cô phải ngửa cổ lên mới nhìn thấy mặt anh. Chuyện ấy khiến hôn trở thành một thách thức thật sự. *Có lẽ đó là lý do mà bọn mình không hôn nhau nhiều.* Leanna đã nghĩ thế. Chăm chú nhìn thẳng vào mắt một chàng trai là một điều mới mẻ kỳ lạ - nhưng thú vị.

Anh chàng này chắc chắn là trạc tuổi cô. Mặt hắn trông như trẻ con, nhưng cánh tay hắn rắn chắc, cứ như nó thuộc về cơ thể của một người đàn ông trưởng thành. Chắc là hắn đã mập lên nhiều, Leanna nghĩ, vì cô nhận thấy bắp tay hắn chặt căng dưới tay áo thun có in lá cờ Philippine đỏ, trắng, xanh, trước ngực áo là dòng chữ TỰ HÀO PHILIPPINE màu đen.

Không dễ gì mà rút được mắt ra khỏi bộ ngực rắn rỏi của hắn. Nhưng cuối cùng, khi Leanna làm được, cô thấy mái tóc suôn đen nhánh bao quanh khuôn mặt tròn với đôi môi đang mỉm cười và đôi mắt nâu sậm đang láu lỉnh nhìn cô chăm chăm.

Chuyển sang tiếng Anh, anh chàng gật đầu về phía Toby. “Em bé dễ thương quá. Là con bạn à?”

“Không, đây là em trai tôi, Toby.” *Cái anh chàng này thật sự nghĩ mình đủ lớn để có con sao?!*

“Anh nghĩ tôi bao nhiêu tuổi rồi?” Leanna hỏi anh chàng lạ mặt đẹp trai.

Hắn nhún vai. Cơ bắp hắn làm lá cờ trên áo chuyển động rất ngộ khi hắn cử động. “À, mười bốn? Mười lăm?”

“Tôi mười sáu!” Hy vọng trông cô có vẻ trưởng thành hơn đã tiêu tan. “Và tôi không định có con cho đến khi tốt nghiệp phổ thông – và đại học.”

Cô định đặt anh chàng này về đúng chỗ của hắn, nhưng hắn chỉ cười. “Ai mà biết được,” hắn nói, khom xuống vỗ đầu Toby. “Bạn có thể là người của một trong các bộ lạc trên núi. Các cô gái ấy lấy chồng sớm lắm. Ở tuổi mười lăm, nhiều cô người Igorot hay Ifugao đã có con rồi.”

Leanna nhún vai. Carlos đã bao giờ nhắc đến các bộ lạc trên núi chưa nhỉ? Nếu có, Leanna chắc cũng không để ý. Cô hy vọng một cách tuyệt vọng rằng anh chàng dễ thương này không định bàn về phong tục của bộ lạc trên núi. Không hiểu sao, cô chắc chắn rằng cái anh chàng lực lưỡng mặc áo in chữ “Tự hào Philippine” này hẳn sẽ không ấn tượng trước chuyện hoàn toàn không biết chút gì về Philippine của cô.

Chưa kịp nghĩ ra cách nào lái câu chuyện sang lĩnh vực gia đình – bất kỳ chủ đề nào khác ngoài chuyện Philippine – thì anh chàng lạ mặt đẹp trai đã đứng thẳng dậy. Hắn đặt một tay gần tay Leanna trên tay cầm xe đẩy và nhìn xuống bằng đôi mắt đen hình quả hạnh. “Em xinh lắm.” Hắn nói. “Em có bạn trai chưa?”

Tim Leanna đập nhanh hơn. *Đừng quên Scott, Leanna tự mắng mình. Mà không có quyền rung động trước giọng nói trầm và đôi mắt đen quyến rũ của anh chàng này.*

Nhưng ngay lúc này Scott đang ở cách xa hàng trăm cây số. Hè đó, anh đã gọi điện vài lần, nhưng thay vì làm cô thấy vui hơn, giọng nói của Scott chỉ khiến cảnh sống xa nhà của cô thêm buồn. Nó nhắc cô nhớ rằng Scott, Kelli, và tất cả bạn bè đang vui vẻ ở Fair Oaks trong khi cô mắc kẹt ở San Diego không có ai làm bạn với mình. Và mọi chuyện giữa cô với Scott có vẻ gượng gạo trong lần cuối cùng cô gặp anh. Có thể nào họ đang ngày càng xa cách không nhỉ? Leanna liếc nhìn anh chàng lực lưỡng qua hàng mi dài. *Mình vẫn có thể vui vẻ một chút trong ngày cuối ở đây mà?* “Em có bạn trai chưa ấy à? À, còn tùy vào câu anh hỏi em bằng tiếng Tagalog hồi nãy. Có phải là câu gì đó thô tục không?”

Anh chàng cười, khước mắt nhăn lại. “Anh hỏi tên em, và anh giới thiệu tên anh. *Ako si Miguel* nghĩa là, anh là Miguel. Anh mười bảy tuổi, họ là Sarmiento, và anh sống ở San Diego, nhưng anh sinh ở Philippine. Giờ đến lượt em. Em là ai, ngoài là chị của Toby?”

Leanna cup mắt xuống, sợ nhìn vào mắt anh chàng. Nếu cô giới thiệu mình là Leanna Van Haver, Miguel chắc chắn sẽ hỏi tại sao cô không có họ Philippine. Cô sẽ phải giải thích rằng mẹ cô là người Mỹ - không phải là một Filipina – mà lúc này cô không muốn đi sâu vào cuộc sống gia đình phức tạp của mình. Hơn nữa, tại sao lại đi kể những chi tiết riêng tư của đời cô với một anh chàng mà cô mới chỉ gặp được năm phút chứ?

“Em... ý em là, *ako si...* Leanna Malig.” Cái tên nghe xa lạ và kỳ cục với tai cô.

Cô lúng túng liếc nhìn Miguel. Anh chàng có nghĩ là cô đã nói tên giả không nhỉ?

“Leanna Malig.” Leanna kiên quyết lặp lại.

“Tên em là Malig mà lại không nói được tiếng Tagalog? Ba mẹ em chắc phải xấu hổ lắm!”

Leanna buông một tiếng thở chậm, sâu: “Em sinh ra và lớn lên ở California,” cô giải thích. “Em nghĩ ba mẹ em muốn em hoàn toàn là người Mỹ.”

Vẻ không tán thành thoáng qua trên mặt Miguel. “Làm người Mỹ thì không có gì sai cả, nhưng

em không nên bỏ qua truyền thống Philippine.” Anh khoát tay về phía những lá cờ Philippine, vào đám đông, vào những biểu ngữ rực rỡ. “Đây chính là tất cả những thứ đó.” Đột nhiên, bất chấp đám đông đang cười nói vui vẻ ở khắp xung quanh. Ở Học viện Bayside, thỉnh thoảng cô cũng có cảm giác cô lập như thế. Ở đó, xung quanh cô là những đứa trẻ có cha mẹ đến từ Việt Nam, Hàn Quốc, Mexico, Pháp... những đứa trẻ đủ mọi hình dáng, tầm vóc và màu sắc... nhưng không có đứa nào giống y như cô. Không có ai một nửa là Philippine, một nửa Mỹ.

“Em không thể tránh được những cái ba mẹ em làm.” Leanna tự buộc mình nói chậm và bình tĩnh, nhưng trong lòng lo sợ. Kelli luôn kết tội cô là quá nhạy cảm về thân phận mình. Kelli đoán chắc với cô rằng có nhiều đứa trẻ mang trong người hai chủng tộc, còn những đứa khác – gồm cả Kelli – thì có cha mẹ li dị.

Như cảm nhận được suy nghĩ của Leanna, Miguel đưa tay vuốt một món tóc dài đen của cô ra sau. “Leanna, *Sori po*. Xin lỗi. Anh không có ý chỉ trích gia đình em.”

“Không sao đâu.” Leanna nói.

Tay Miguel lại đặt lên xe đẩy, nhưng Leanna vẫn còn cảm thấy những đầu ngón tay mềm mại của anh lướt qua má cô.

“Vậy là em không thích thú gì tiếng Philippine. Còn đồ ăn Philippine thì sao?” Miguel hỏi.

“Có một số món ngon,” Leanna thành thật trả lời. “Em thích *adobo*.” Cô không nói thêm về những món Dora nấu, nhất là những món có lười hoặc đuôi bò, làm cô muốn ọe.

“Còn *lumpia* thì sao?” Miguel hỏi. “Anh sẽ mua cho em một ít – cả em trai em nữa. Hay em quá Mỹ đến mức không ăn được món đó?”

“Ồ, bọn em thích *lumpia*!” Leanna kêu lên. Dora lúc nào cũng làm *lumbia*. Đó là món cuốn hình thân dài, nhân bò hoặc heo. Leanna đã ăn mấy cái trong bữa trưa chưa đầy ba mươi phút trước khi gặp Miguel, nhưng không cần phải nói với anh chuyện ấy. Cô sẽ ăn *lumpia* cho đến vỡ bụng nếu như vậy có nghĩa là được ở bên anh chàng đẹp trai này lâu hơn.

“Đây, để anh giúp em cái này,” Miguel nói, nắm lấy tay cầm xe đẩy.

Toby buông ra những âm thanh phản đối không rõ lời, và Leanna cầu nguyện rằng đó chỉ là từ ngữ của trẻ con, không phải tiếng Tagalog. Cô sẽ không bao giờ nghĩ ra được lời giải thích hợp lý nguyên nhân cậu em lên hai của cô lại biết tiếng Tagalog nhiều hơn cô!

Leanna lấy một lát đu đủ khô mà Dora đã dự phòng khi Toby cáu kỉnh trao cho cậu em cùng cha khác mẹ. Toby đút một đầu vào miệng và bắt đầu gặm một cách mãn nguyện. Leanna hy vọng miếng đu đủ sẽ lâu hết.

Họ đi dạo qua vài quầy đồ ăn, nhưng Miguel hình như định tìm một quầy đặc biệt.

“Này... kể em nghe về cuộc sống của anh ở Philippine đi,” Leanna bắt đầu, hy vọng lấp đầy sự

im lặng ngăn giữa họ.

Miguel tiếp tục bước đi. “Gia đình anh sống ở một làng làm nông ở Luzon, đảo lớn nhất của Philippine. Ba mẹ anh là nông dân trồng lúa, cả nhà đều đi gặt. Gia đình anh có con *carabao* tên là Poni, thỉnh thoảng anh còn cưỡi cả nó đi học.”

“Nhà anh không có xe à?” Leanna hỏi giọng thông cảm.

“À, nhà anh có một cái xe Jeep. Và bọn anh sống trong một căn nhà có điện và nước, nếu đó là câu hỏi tiếp theo của em.”

“Úi chà, nhẹ cả người,” Leanna thì thầm. Trong một lúc, cô cứ lo rằng Miguel đã mắc kẹt trong sự sai lệch thời gian kỳ lạ nào đó.

“Nhưng,” Miguel trầm ngâm nói tiếp, “anh nghĩ sống trong lều tranh giữa rừng cũng đặc biệt lắm. Cứ tưởng tượng trong cảnh tắm dưới sông, ngủ trên đất, và hái dừa thẳng từ trên cây xuống. Tuyệt lắm... cứ như lúc nào cũng đang đi cắm trại ấy. Em có thích cắm trại không Leanna?”

“Dĩ nhiên.” Leanna gượng cười. Gia đình Van Haver từng đi cắm trại vài lần, nhưng vì ba và Kelli dị ứng với hầu như mọi thứ nên họ ngủ trong một căn nhà di động rộng rãi có giường êm ái và hệ thống lọc không khí.

“Em có biết là vẫn còn một số người ở Pygmy ở những vùng hẻo lánh trong rừng mưa nhiệt đới không?” Miguel nói tiếp. Mắt anh lấp lánh, nụ cười làm khuôn mặt rạng rỡ. “Vào đại học anh sẽ học ngành nhân loại học, rồi anh sẽ trở về Philippine và sống ở làng của thổ dân. Anh sẽ ăn đồ ăn của họ, tham gia những lễ nghi của họ, làm mọi việc mà họ làm. Sẽ tuyệt lắm!”

“Nghe có vẻ, ừm, thú vị thật.” Leanna có thể hình dung cảnh *đi nghỉ* trên một hòn đảo nhiệt đới, trong một khách sạn dễ thương có máy lạnh. Nhưng sống trong rừng thì... không đời nào! Các nhà nhân loại học là những người mà ta thường đọc thấy trong tầng lớp nghiên cứu xã hội. Những người già. Không ai trong số những người cô biết tại trường lại muốn làm nghề ấy. Bản thân Leanna cũng chưa quyết định sẽ làm gì sau khi ra trường, nhưng cô biết sẽ là cái gì đó đẹp quyến rũ và đầy hứng thú. Nó sẽ không liên quan gì đến chuyện uống nước sông hay mắc phải một bệnh nhiệt đới hiểm gặp nào đó.

Có thể cô sẽ tiếp tục làm người mẫu. Cô và Kelli đã xuất hiện trên các catalogue và các chương trình biểu diễn thời trang khắp miền Bắc California. Mặc dù thân hình nhỏ bé của Leanna có nghĩa là cô sẽ gắn mãi với chuyện làm mẫu cho trang phục tuổi dưới mười ba.

Cô có nên cho Miguel biết chuyện làm người mẫu thời trang của mình không nhỉ? Các bạn trai của Kelli luôn nghĩ việc ấy thú vị.

À, phải rồi. Làm như nhà nhân loại học tương lai sẽ ấn tượng với người mẫu thời trang tuổi teen ấy. Hẳn anh ấy sẽ nghĩ cô là con gái!

Miguel phá vỡ sự im lặng bằng tiếng cười. “Xin lỗi. Anh không định diễn thuyết đâu. Không phải ai cũng thích văn hóa cổ, giống như em trai anh luôn nhắc anh ấy.”

“Không sao đâu. Em nghĩ nó cũng hay lắm,” Leanna đoán chắc. Trong lúc đi theo anh qua đám đông, ngưỡng mộ bờ vai rộng của anh, Leanna nghĩ không hiểu sao từ trong sâu thẳm, Miguel và cô rất giống nhau. Khi Miguel nói về nỗi nhớ Philippine, suýt nữa Leanna buột ra nỗi nhớ nhà ở Fair Oaks. Nhưng làm vậy thì thật điên rồ. Miguel hoàn toàn là một Filipino, từ trong ra ngoài. Anh ấy hẳn sẽ không bao giờ chấp nhận gia đình Mỹ của cô.

Cô không thể phải lòng Miguel Sarmiento được, Leanna kiên quyết. Họ sống trong những thế giới hoàn toàn khác biệt.

CHƯƠNG 4

“Đây rồi,” Miguel dừng lại trước một quầy phủ bạt sọc đỏ trắng thông báo. “Món *lumpia* ngon nhất lễ hội.”

“Sao anh biết là ngon nhất?” Leanna hỏi, chăm chú nhìn người phụ nữ đeo tạp dề trắng đứng sau quầy. Người phụ nữ ấy còn thấp hơn cả Leanna, mái tóc đen của bà có những vết bạc. Người phụ nữ cười. “Đứa con trai nào cũng nghĩ món mẹ nó nấu là ngon nhất.”

“Nhưng trong trường hợp của anh, gần như cả San Diego đều đồng ý với anh. Má anh là bếp trưởng nhà hàng Luzon Gardens,” Miguel giải thích. “Má, đây là Leanna Malig và em trai Toby.” “*Kumustá ka?*” Bà Sarmiento cười rất tươi và chìa tay cho Leanna. Leanna rón rén bắt tay bà, cứ như không dám chắc là phải làm gì.

“Má, nói tiếng Anh đi,” Miguel thì thầm với mẹ. “Leanna không hiểu tiếng Tagalog.”

Mẹ anh nhún vai, trông hơi thất vọng. Rồi bà chào Leanna bằng tiếng Anh và nhìn sang Toby đã ngủ thiếp đi trong xe đẩy, tay nắm chặt miếng đu đủ ướm nhẹp. “Đúng là một thiên thần nhỏ!”

“Khi nó thức dậy thì không đâu ạ.” Leanna mỉm cười. Chỉ vào những cái cuốn nâu giòn trong chảo, cô hỏi, “Kia là *lumpia* bò hay heo hả bác Sarmiento?”

“Bác làm cả hai. Cháu ăn thử mỗi thứ một ít đi.” Mẹ Miguel xúc cơm trắng vào đĩa giấy rồi đặt những cái *lumpia* nóng lên trên. Trao cái đĩa cho Leanna, bà hỏi, “Cháu đã bao giờ ở Philippine chưa?”

“Chưa ạ,” Leanna thừa nhận, trông lại có vẻ không thoải mái. “Nhưng một ngày nào đó cháu cũng thích về thăm.”

Miguel thấy tiếc cho cô. Đó là điều mà anh vẫn phê phán em trai mình, nó đã cố tình quay lưng lại với truyền thống. Trong khi Ramon *chọn* bắt chước kiểu tồi tệ nhất trong cách ăn mặc của người Mỹ, cha mẹ Leanna đã không cho cô sự lựa chọn nào.

“Leanna thích California má ạ. Cô ấy sống ở đấy từ nhỏ.” Miguel giúp cô thoát ra.

“Thanh niên các cháu đưa nào cũng thích làm người Mỹ.” Khuôn mặt tròn trịa của mẹ anh trông có vẻ buồn, và Miguel tự hỏi không biết có phải bà đang nghĩ tới Ramon và Carrie, hai đứa không ló mặt đến lễ hội không. “Mỹ là một đất nước tốt đẹp, nhưng ta không nên quên truyền thống Philippine.”

“Đó là lý do cháu có mặt ở đây,” Leanna nói, “Cháu muốn học hỏi.”

“Cháu nên lại đằng quầy sách. Các con gái bác, Sita và Marta, đang làm ở đó. Nhờ chúng nó giới thiệu một cuốn sách lịch sử hay vài băng học tiếng.”

“Giống trường học quá má ạ,” Miguel chen vào. Anh nhớ về mặt Leanna khi anh bị cuộc trò chuyện về nhân loại học cuốn đi. Anh không muốn cô nghĩ anh là đồ vô tích sự không làm được gì khác ngoài học!

“Này, đi xem múa sạp đi,” Miguel đề nghị. “Anh Noriel anh trai anh với vợ anh ấy đang biểu diễn đấy.”

Leanna có vẻ giật mình. “Gia đình bác có bao nhiêu người ạ?”

“Bảy,” bà Sarmiento đáp. “Noriel, Sita và Maria đã có gia đình riêng nên chỉ có Miguel, Carolina và Ramon và Joy sống chung ở nhà. Bác là con cả trong gia đình có mười ba đứa con và bác đã giúp mẹ trông nom các em. Bác rất vui khi thấy cháu cũng giúp mẹ, Leanna ạ. Gia đình cháu có mấy con, ngoài cháu và Toby ra?”

“À, cháu – cháu còn hai em trai nữa,” Leanna ngập ngừng nói. “Tomas và Juan.”

“Không có chị em gái à?” mẹ Miguel hỏi.

“À, không, không ạ.” Leanna cắn một miếng *lumpia*. “Ừm, ngon quá!”

Miguel không hiểu tại sao Leanna lại có vẻ bối rối. Anh chỉ làm mỗi một việc là giới thiệu cô với mẹ anh, và mẹ anh chỉ hỏi thăm về gia đình cô...

Dĩ nhiên rồi. Đúng thế. Chắc là cô ấy nghĩ còn quá sớm để gặp mẹ anh. Trách gì Leanna cư xử rụt rè. Hẳn cô nghĩ anh tiến tới quá nhanh.

“Cám ơn món *lumpia* của má.” Miguel nói trước khi mẹ anh kịp hỏi thêm Leanna. “Con dẫn Leanna đi xem lễ hội nữa đây.”

“Tạm biệt con,” mẹ anh đặt một nụ hôn lên má anh nói. Bà gật đầu với Leanna. “Rất vui được gặp cháu và Toby.”

Miguel nắm tay xe đẩy Toby kéo lùi ra đường. “Xin lỗi em về má anh và câu hỏi của má,” anh bảo Leanna. “Đôi khi má có thể hơi tò mò.”

“Không sao,” Leanna thở dài. “Anh và má anh không làm gì sai cả. Là do em. Thật ra gia đình em. Họ... họ không giống gia đình anh.”

Miguel dừng xe đẩy trên lối đi gần hai chiếc ghế xếp còn trống. Khi anh và Leanna đã ngồi xuống rồi, anh hỏi, “Ý em là sao, gia đình em không giống gia đình anh ấy?”

Leanna xoắn một lọn tóc đen dài. “À, gia đình anh rất nệ cổ và tôn trọng truyền thống. Tất cả anh chị em anh... chắc anh phải rất gần gũi họ.”

“Anh nghĩ thế.” Miguel nhặt một sợi chỉ tuột trên đầu gối quần jean. Nếu Leanna nghĩ cả gia đình anh đều theo truyền thống, thì cô ấy hẳn sẽ sốc khi thấy kiểu tóc cạo trọc hai bên để dài phía sau của Ramon!

“Em thì không gần gũi cha lắm,” Leanna thú nhận. “Mẹ em thì được, nhưng mẹ không hiểu em gặp khó khăn đến thế nào. Em là người duy nhất trong gia đình không...”

“Không gì?” Miguel dịu dàng hỏi.

Leanna dừng lại, vẻ ngập ngừng hiện lên trên mặt.

“Người không Mỹ hóa hoàn toàn.” Leanna hất tóc ra sau. “Giống như họ chẳng bao giờ cho em biết về chuyện múa sạp cả,” Leanna nói tiếp. “Nó là gì vậy?”

“Là một nghi lễ cổ trong đám cưới ở quê. Em thấy những cây sào dài bằng tre trên sân khấu kia không?”

“Ồ, là múa limbo.” Leanna gật đầu. “Em từng múa limbo một lần ở bữa tiệc rồi. Vui lắm.”

Miguel nén cười. Cô quả thật không biết *tí gì* về những điệu múa Philippine.

“Những thanh sào kia được giữ gần sát đất,” anh giải thích. “Cô dâu và chú rể nhảy trên và giữa chúng trong khi những người giữ hai đầu cố kẹp chân họ và làm cho họ vấp.”

“Chơi xấu thế!” Leanna kêu, mặt cô đỏ bừng lên.

Miguel nghĩ trông cô thật dễ thương.

“Thế còn bánh kem dính bẩn trên mặt cô dâu trong đám cưới của người Mỹ thì sao?” Miguel hỏi. “Chuyện ấy cũng không hay mấy nhỉ?”

“Cô dâu và chú rể phải *đút* bánh kem cho nhau ăn,” Leanna chỉnh lại anh. “Rất ngọt ngào và lãng mạn. Chỉ có đồ ngốc mới đi lau bánh kem trên mặt vợ thôi.”

“Còn chuyện ném hoa thì sao?” Miguel phản công. “Đừng bảo anh là *chuyện ấy* không thô bạo nhé. Các cô phù dâu điên cuồng đá nhau, xô đẩy nhau giành một bó hoa.”

“Không đơn giản chỉ là hoa. Bất kỳ ai bắt được bó hoa đó sẽ là người tiếp theo lấy chồng.”

“Em cũng tin chuyện dị đoan ấy à?” Miguel hỏi.

“Ba năm trước em bắt được bó hoa trong đám cưới anh họ em, và từ đó đến giờ không ai khác có mặt trong đám cưới ấy kết hôn cả,” Leanna trầm tư. “Em không mê tín nhưng em tin vào sự lãng mạn.”

Trong một thoáng, đôi mắt sẫm của cô có vẻ mơ màng xa xăm. Một cơn gió nhẹ làm tóc cô gợn sóng, vài lọn tóc xoắn rủ xuống khuôn mặt thanh tú.

Gần như không suy nghĩ, Miguel đưa tay vuốt lọn tóc mềm mại của Leanna sau tai cô. Những ngón tay mạnh mẽ của anh chần chừ ở đường cong trên má cô.

“Anh cũng tin vào lãng mạn,” anh thì thầm. Anh cúi xuống gần Leanna, và-
“Em ướt rồi! Em ướt rồi!” Toby hét lên. Gót chân nó đập ầm ầm xuống chỗ để chân.
Miguel rên lên. “Chọn đúng lúc lắm, nhóc ạ. Em không thể chờ thêm một phút nữa sao?”

Leanna quỳ xuống bên xe đẩy, làn tóc đen rũ xuống che một bên khuôn mặt khi cô cúi xuống túi tã. Chỉ có lần này là cô thấy mừng vì Toby cần thay tã. Nếu thằng em cô mà không kêu lên thì cô đã *hôn* Miguel mất rồi! Cô nên thấy xấu hổ mới phải, nghĩ đến chuyện hôn một người xa lạ khi đã có bạn trai rồi. Nhưng cô lại không thấy xấu hổ. Cô có cảm giác như *đã gắn bó* với Miguel. Không chỉ chuyện sém hôn Miguel, cô còn sém kể cho anh nghe chuyện cha mẹ cô đã ly hôn, và cảm giác kỳ lạ, khó xử khi là người duy nhất có làn da sạm màu trong một gia đình Mỹ tóc vàng.

Leanna thay xong tã cho Toby vừa lúc nghi lễ đám cưới trên sân khấu bắt đầu. Toby thường nhút nhát trước người lạ, nhưng khi Miguel chìa tay ra, Toby trèo ngay lên lòng anh và mỉm cười rúc vào người anh.

Leanna cảm thấy mình đang tự hỏi nếu *cô* ở trong vòng tay Miguel thì sẽ thế nào. Không cao kều như Scott, Miguel có chiều cao hoàn hảo. Nếu anh dang tay ra, cô có thể thoải mái bước vào. Mọi họ sẽ gặp nhau. Cô sẽ không cần phải nhón lên trên đầu ngón chân, còn Miguel sẽ không phải cúi người xuống như bánh vụn thùng chỉ để hôn – cái cách mà cô và Scott phải làm. Họ có thể đơn giản nghiêng người tới trước cho tới khi mọi gặp nhau.

Leanna liếc nhìn Miguel. Đầu anh cúi xuống khi anh dịu dàng nói chuyện với Toby. Từ góc này, Leanna nhận thấy lông mi Miguel dài và dày như nhung đen. *Mình mà có hàng lông mi như thế, mình sẽ không bao giờ phải mua mascara nữa!*

Trong khi đám cưới diễn ra trên sân khấu, Leanna trôi theo hình ảnh tưởng tượng về tương lai mình. Nếu cô và Miguel lấy nhau thì sao nhỉ? Họ sẽ có một đám cưới đẹp như thế này, có nhạc sáo và áo choàng thêu thật khác thường. Họ sẽ sống ở... ở đâu được nhỉ? Không phải ở Fair Oaks, California. Không có người Pigmy để nghiên cứu. Cũng không ở Philippine. Không đi nào cô sống trong một túp lều tranh.

Trên sân khấu, bốn người đàn ông mặc đồ giống như váy sọc ngắn, giữ đầu hai cặp sào tre dài. Họ đập và mở nhanh các cây sào trong khi các nhạc công thổi sáo, chơi ghi ta và ghi ta Hawaii. Cô dâu và chú rể chân không nhảy giữa và quanh bốn cây sào, nhanh nhẹn nhảy ra ngoài khi những người đàn ông mặc váy đập chúng lại với nhau. Bốn cây sào mỏng, nhưng khi họ đập chúng vào nhau, tiếng kêu còn to hơn cả nhạc nền.

“Chà, múa sạp trông nguy hiểm quá,” Leanna nói. “Em đánh cuộc là anh có thể vỡ mắt cá nếu bị kẹp giữa những thanh sào ấy.”

Nếu có một việc Leanna không được phép làm thì đó là để bị kẹt vào... hình ảnh tưởng tượng lãng mạn vô vọng. Tốt nhất là chia tay Miguel – và gia đình Malig – trước khi họ đe dọa hạnh phúc của cô ở Fair Oaks. Gắn bó có nghĩa là tự tạo cho mình một nỗi đau, đau hơn cú đập vào mắt cá rất nhiều.

CHƯƠNG NĂM

“Chỉ thêm một tiếng nữa thôi,” Leanna khẩn cầu, trao Toby cho Dora. Cô liếc nhanh lại sau vai. Tốt, Miguel không đi theo cô. Cô hy vọng anh đang đứng ở quầy bán đồ ăn mua cho cô đồ uống ướp lạnh mà cô nhờ.

Carlos cười toe toét. Trông ông rất hạnh phúc. Leanna nhói lên cảm giác tội lỗi.

“Con thích lễ hội à?” ông hỏi.

“Ồ, vâng!” Leanna kêu lên. “Tuyệt lắm!”

Carlos, vẫn mặc cái áo dài thêu trông như váy, choàng tay qua vai Leanna. Cố không né người, nhưng cô vẫn thấy lúng túng khi ở gần ông. Dù là cha đẻ, với cô ông gần như vẫn là người xa lạ. Một người xa lạ *mặc váy*! Cha dượng cô sẽ không bao giờ ăn mặc như thế mà bước ra chỗ đông người.

Còn quần áo của Dora nữa. Trông Dora rất xinh đẹp trong chiếc áo dài thắt ngang lưng màu xanh sáng dài đến gối. Dì ấy gắn những bông phong lan trắng trên tóc và đeo rất nhiều nữ trang bạc. Ở Fair Oaks chẳng có ai ăn mặc kiểu như vậy.

Dora cười trêu chọc: “Con thích gì nhất hả Leanna? Đồ ăn, nhạc, hay anh chàng dễ thương mà dì thấy con đừng nói chuyện?”

“À, mọi thứ,” Leanna lí nhí, cảm thấy mặt đỏ lên.

“Thôi nào, Leanna, cha muốn cho con xem triển lãm thành lập Cebu.” Carlos nói, mắt ông lấp lánh dưới vành rộng của cái mũ rơm ông đội.

“Con cảm ơn, nhưng con muốn tự khám phá thêm chút nữa.” Leanna nhìn sang mẹ kế bằng ánh mắt van nài.

“Để con nó đi đi Carlos.” Dora mỉm cười với Leanna, rồi nói thêm với chồng vài lời bằng tiếng Tagalog.

“Một tiếng nữa con quay lại gặp chúng ta ở gần sân khấu nhé,” Carlos nói.

“Con cảm ơn.” Cố phớt lờ những nét lo lắng hằn sâu thay thế cho nụ cười trên mặt cha, Leanna vội quay lại quầy bán đồ ăn uống nơi cô để Miguel lại. Lòng cô thấy nhẹ nhõm khi thấy anh ngồi bắt chéo chân trên cỏ, tay cầm hai ly giấy.

“Bọn mình có thêm một tiếng nữa,” cô bảo anh, với lấy một ly. Cô dí mắt vào trong, rồi quay nhanh đi chỗ khác không nhìn cái mớ lộn xộn dưa đỏ cắt nhỏ nổi trên mặt trông rất ghê. “Ừm,

rượu pân dừa đỏ. Trông ngon quá!” cô nói dối.

“Em không ở lại lâu hơn được à?” Miguel hỏi. Anh uống một hơi dài ly rượu pân.

Leanna lắc đầu. Cô phải bay chuyển bay sáng sớm mà vẫn còn chưa soạn đồ.

“Nếu anh hứa lái xe đưa em về thì sao?” Miguel đề nghị.

Để trì hoãn câu trả lời, Leanna nhấp một hớp rượu pân. Cô rất muốn ở lại, nhưng cô *phải* soạn đồ. Ngoài ra, lang thang với Miguel buổi chiều thì không chết gì ai. Nhưng nếu cô ở lại đến tối, thì sẽ thành ra quá giống một cuộc hẹn hò.

“Cám ơn anh, nhưng ba mẹ em sẽ không cho phép em đi xe về nhà với một người mà họ không biết. Ba mẹ em nghiêm khắc lắm.”

“Có thể nếu gặp anh, ông bà sẽ cho em ở lại đến lúc bắn pháo hoa. Thôi mà, em phải hỏi xin thử xem,” Miguel dỗ ngọt.

Leanna lắc đầu. Giới thiệu Miguel với gia đình Malig là điều không thể được. Anh ấy sẽ lập tức nhận ra rằng Dora quá trẻ để làm mẹ cô, và rồi anh sẽ biết mọi chuyện mà cô nói với anh đều là dối trá.

“Em không thể. Em đã nói rồi, ba em nghiêm lắm. Ba sẽ không để em về với con trai đâu. Thậm chí em còn chưa được phép hẹn hò.” Leanna dừng lại, hổ thẹn vì cảm giác có lỗi. Cô không nên nói những điều xấu như vậy về Carlos để tính. Nếu hè đó cô gặp được một anh chàng dễ thương, Carlos hẳn sẽ cho phép cô hẹn hò với anh ta. Nhưng mặt khác, Carlos đã không cho cô cơ hội gặp gỡ bất kỳ ai. Cho đến giờ, cô dành tất cả thời gian cùng gia đình Malig.

Cô liếc nhìn Miguel, sợ mình đã đi quá xa. Một chàng trai có cha mẹ hoàn hảo sẽ nghĩ gì về một cô gái than phiền cha mẹ mình? Cô có ý chờ anh đứng dậy bỏ đi.

Nhưng Miguel không bỏ đi. Chồm qua khoảng cỏ chia cách họ, anh đặt một ngón tay dưới cằm, dịu dàng nâng mặt cô lên: “Anh rất tiếc về cha em,” anh nói. “Nhưng có thể ông sẽ thay đổi nguyên tắc không-hẹn-hò sau khi anh thuyết phục được ông rằng anh thực sự là một chàng trai tuyệt vời.”

Gần đâu đó, một cây sáo trúc cất tiếng, nhưng Leanna chỉ nghe được giai điệu ngọt ngào đập trong tim mình. Bất ngờ mặt Miguel – môi Miguel - ở rất gần môi ô, và cô chìm trong ánh mắt đen dịu dàng của anh.

Leanna thì thầm. “Trước khi thuyết phục ba mẹ em, anh phải thuyết phục được em đã.”

Mắt cô nhắm lại khi những ngón tay mạnh mẽ của anh nhẹ nhàng luồn vào tóc cô, kéo cô lại gần. Khi hôn cô, môi anh chỉ lướt qua môi cô.

Cô mở mắt ra. Miguel đang ngồi bên cô trên cỏ, chân duỗi dài ra phía trước.

Leanna định ngồi xích lại gần anh, khi duỗi chân ra, cô vô tình đá trúng ly rượu pân dừa đỏ.

“Ồ! Em xin lỗi!” Leanna kêu lên. Rượu sọt qua cái váy màu vàng mới của cô và đổ thẳng vào

chân Miguel. Từ đầu gối trở xuống, cái quần jean anh mặc bị dính đầy thứ chất lỏng nhão nhọt màu vàng.

“Không sao đâu,” Miguel bảo cô, mắt nhìn đống hỗn độn. “Anh sẽ trở lại ngay.” Leanna nhìn anh đi về phía quầy đồ ăn lấy một ít khăn giấy.

Bù mê đã bị phá vỡ.

Một tiếng sau, Leanna và Miguel ngồi trên ghế xếp gần sân khấu, nhai kẹo me và nghe nhạc. Thành linh, nhà Malig xuất hiện trên con đường trước mặt họ. Leanna lập tức nhảy ra khỏi ghế. Cô phải đi ngay trước khi Miguel có cơ hội gặp họ.

“Gia đình em kia rồi!” Leanna vẫy tay về phía họ. “Cảm ơn về tất cả, Miguel.”

Cô cười buồn. “Em phải đi thôi!”

Miguel nắm lấy tay cô. *“Hangang sa multi,”* anh nhìn vào mắt cô thì thầm.

“Nghĩa là gì?” cô hỏi, cảm thấy hơi ấm từ bàn tay anh, sự gần gũi của cơ thể anh. Một phần trong cô muốn rút tay ra bỏ chạy, phần còn lại muốn đứng lại đó mãi mãi.

Miguel cười dịu dàng. “Nếu em nói lại được, anh sẽ nói cho em biết.”

Giờ thì mình biết cảm giác của Lọ Lem rồi, Leanna nghĩ, mắt liếc về phía gia đình cô đang nhanh chóng tới gần. *Phải chạy đi, nhưng lòng rất muốn ở lại...*

Cô cố nhắc lại câu nói, vấp vấp với những âm tiết xa lạ. Miguel cười nhẹ. Cô cố lại lần nữa, chậm hơn.

“Khá hơn rồi,” Miguel nói. “Gần chính xác.”

“Thế thì nói cho em biết ý nghĩa của nó đi,” cô giục.

“Theo một cách nào đó, nghĩa là tạm biệt,” Miguel giải thích. “Nhưng vì anh không muốn nói lời tạm biệt với em nên anh đã dùng một câu trang trọng dịch ra là, ‘cho đến khi mình gặp lại’”. Nhưng cô biết là họ sẽ không bao giờ gặp lại. Đã quá trễ để nói với Miguel sự thật. Cho dù anh không ngại rằng cô sống cách xa hàng trăm cây số, Leanna cũng không muốn lãng mạn qua không gian. Người ta không thể nắm tay qua một lá thư. Người ta không thể cầm một cái điện thoại không dây đến vũ hội.

Mà còn Scott nữa thì sao? Scott tội nghiệp đang ở nhà, nhớ cô, chờ cô. Cho đến giờ, cô vẫn chưa *thực sự* phản bội, Leanna tự nhủ. Nhìn những chàng trai khác, nói chuyện với họ, hay thậm chí mơ về họ thì không có gì sai trái. Còn về nụ hôn... thì, cô đã dừng lại vì vụ đánh đổ rượu pân lên người Miguel. Mọi việc cô làm đều hoàn toàn vô tội. Nhưng nếu cô viết thư hay gọi điện cho Miguel, thì cô sẽ thực sự lừa dối Scott. Và như thế thì sẽ không công bằng với bất kỳ ai.

Leanna rút tay ra khỏi tay Miguel. “Em thật sự phải đi,” cô thì thầm.

Miguel rút tay vào túi quần, rút ra một mẫu bút chì và viết nguệch ngoạc gì đó lên tờ khăn ăn.

“Đây là số điện thoại của anh, Leanna. Cho anh số của em được không?”

Ồ, tuyệt quá! Cô nêu lý do gì được bây giờ? Nếu cho anh số của nhà Malig ở San Diego, họ sẽ cho anh biết cô sống ở Fair Oaks. Nếu cho anh số ở Fair Oaks – hoặc nhà Malig sẽ cho – anh có thể gọi, nhưng khi đó cô sẽ phải giải thích. Và chỉ nghe giọng nói mà không thấy mặt anh thì có gì hay chứ?

“Ba mẹ em không cho phép em cho số điện thoại,” Leanna nói dối. “Ba mẹ gần như không cho em dùng điện thoại.”

“Anh không tin được rằng họ tệ như em nói,” Giọng Miguel có vẻ cáu, “Sao em không để anh nói chuyện với họ.”

“Không!” Leanna hét lên. “À, ý em là, bây giờ không phải lúc. Ba em đang vội về nhà. Sắp tới chương trình tivi ưa thích của ba rồi, và ông sẽ cáu nếu bỏ lỡ mất.”

“Ông ấy không thể chờ năm phút được à?”

“Anh không biết ba em đâu,” Leanna nói. Má cô đỏ lên vì nói dối, nhưng không còn cách nào khác. “Tính ông rất khó chịu. Ông cũng hay nổi khùng nữa. Anh mà làm ông bỏ lỡ mất chương trình ưa thích, ông sẽ không bao giờ cho em gặp lại anh đâu.”

Đó là điều dối trá quá đáng nhất mà Leanna từng nói. Carlos chưa bao giờ cất cao giọng trước mặt Leanna, đừng nói gì tới nổi giận. Tuy nhiên, câu ấy có vẻ có tác dụng, Miguel chòng chọc nhìn Carlos như thể ông mới mọc sừng và đuôi.

“Anh không muốn làm ông ấy nổi giận,” Miguel thận trọng nói.

“Lựa chọn đúng đắn,” Leanna đồng tình. Cô thấy một trận cười cuồng loạn đang muốn bùng ra từ bên trong. Cô cúi đầu xuống để mái tóc che khuôn mặt. “Khi ba em mà điên lên thì đáng sợ lắm.” Không nói thêm lời nào, cô quay lưng bỏ chạy, mái tóc dài bay sau lưng.

“Leanna!” Miguel hét với theo. “Gọi điện cho anh nhé?”

Cô ngoái nhìn lại. Trong khoảnh khắc, khi thấy Miguel đứng dựa vào tấm màn vẽ những cây cọ và cờ Philippine, cô bị thôi thúc lao vào vòng tay mạnh mẽ của anh và thú nhận tất cả. Không, quên Miguel đi thì hơn. Nhìn chuyện này, theo đúng thực chất của nó thì tốt hơn: chỉ là một chuyện lãng mạn để chia sẻ với Kelli khi cô trở về.

“Em sẽ gọi,” cô nói dối. Rồi cô vội đi về phía gia đình Malig không nhìn lại Miguel nữa. Cô chỉ ước gì câu chuyện cổ tích của cô có thể tiếp tục... và nó có thể kết thúc với “hạnh phúc mãi mãi” thay cho lời tạm biệt.

CHƯƠNG SÁU

“Xin hành khách thắt dây an toàn. Phi công của chúng tôi đang bắt đầu giảm độ cao. Chúng ta sẽ hạ cánh xuống sân bay Sacramento trong khoảng mười lăm phút nữa.”

Giọng người tiếp viên tiếp tục thông báo về số cổng ra và những chuyến bay chuyển tiếp, nhưng Leanna không để ý đến nữa. Cô đã nghe được phần quan trọng nhất rồi. Cô sắp được về nhà!

Leanna gấp tờ tạp chí trên máy bay lại nhét vào lưng ghế trước mặt. Thắt dây an toàn xong, cô quay mặt nhìn ra cửa sổ. Cô không nhìn thấy gì ngoài những dãy mây mỏng và một phần cánh máy bay, nhưng cô biết điều gì đang ở dưới kia. Gia đình cô, mẹ cô, cha dượng cô, và Kelli đều đang chờ đón máy bay của cô.

Scott cũng có thể ra sân bay. Trừ khi anh ấy phải làm việc. Giống như Leanna và Kelli, Scott học ở Học viện Bayside, trường tư thục cho những học sinh học nghệ thuật biểu diễn. Scott cao lênh khênh muốn trở thành đạo diễn điện ảnh. Anh gần như lúc nào cũng có máy chụp ảnh hoặc máy quay trong tay. Những lúc rảnh, anh kiếm thêm bằng cách quay phim các sô diễn thời trang ở trường.

Nhắm mắt lại, Leanna nghĩ về Scott. Một số đứa ở Bayside – những đứa hợm hĩnh – nghĩ anh là người kỳ cục, nhưng Leanna thì nghĩ Scott là người đặc biệt, anh thật sự rất được.

Có lần, họ đến tiệm quần áo cũ mua trang phục cho một vở diễn của trường, và Scott đã mua quần áo cho mình nhiều hơn số phải mua cho chương trình. Đôi khi anh mặc quần sọc nhỏ của một bộ comple lỗi thời cùng với áo vest ca rô của một bộ khác. Sự kết hợp rất kỳ quái ấy thế nào mà trông lại cũng rất hay trên thân hình gầy còm cao nhòng của anh. Mớ tóc vàng thẳng của anh thường phủ xuống đôi mắt xanh giấu sau cặp kính gọng kim loại. Đôi khi cô bắt gặp anh nhìn đắm đắm vào hư vô, như thể tâm trí anh đang ở một cảnh xa xăm nào đó mà anh hy vọng quay được vào phim.

Leanna mỉm cười, nghĩ tới lần gặp anh gần đây nhất. Anh chụp ảnh cô khi cô lên máy bay đi San Diego hồi tháng bảy. Nhưng rồi hình ảnh anh mờ đi, giống như ống kính máy ảnh chệch mất tiêu điểm. Leanna nhắm chặt mắt hơn, muốn cho hình ảnh rõ nét lên. Nhưng khi hình ảnh hiện ra, người trong tâm trí cô không phải là Scott.

Đó là Miguel. Leanna nhớ đôi mắt đen của anh, nụ cười thường trực của anh, một cái lướt nhẹ thoáng qua của đôi môi anh hứa hẹn nhiều hơn nữa.

Cô mở choàng mắt ra. *Mình phải thôi nghĩ về Miguel ngay mới được.*

Máy bay vừa hạ cánh ở sân bay Sacramento, Leanna nắm lấy túi đồ trên ngăn hành lý trên đầu. Là một trong những hành khách đầu tiên ra khỏi máy bay, Leanna đi tìm ngay gia đình trong đám đông.

Cũng không khó tìm ra họ. Kelli cao nhòng đang nhảy lên nhảy xuống. Cái áo hồng tươi và cái quần soóc tiếp màu rực rỡ làm chị ấy nổi bật lên dù có vẫy tay hay không.

Leanna không nén được cười. Nếu có một từ có thể miêu tả được chị của cô, thì “sâm banh”

chính là từ đó. Kelli hẳn sẽ là đội trưởng đội cổ vũ tuyệt vời. Hôm nay chỉ ấy cột mái tóc bạch kim lại thành đuôi ngựa và nó cứ nhảy lên nhảy xuống khi chị cố thu hút sự chú ý của Leanna.

“Em thấy chị rồi, Kelli!” Leanna gọi.

Chuyển cái túi sang vai bên kia, Leanna len lỏi qua đám đông và đi về chỗ gia đình cô đang đứng. Cô chưa kịp mở miệng chào, Kelli đã ôm choàng tay qua người Leanna siết chặt cứng.

“Em về chị mừng quá đi mất! Có cảm giác như em đã đi *cả năm* rồi!”

“Em cũng nhớ chị lắm,” Leanna nói. Cô ôm lại Kelli. “Em có bao nhiêu chuyện muốn kể cho chị nghe!”

“Chị cũng thế!” Kelli kêu lên. “Em biết cuộc thi hoa hậu mà chị đăng ký rồi đấy? Ừm-“

“Kelli, cung à, để dành lên xe nói,” Alison Van Haver dịu dàng cắt ngang. “Cho ba mẹ cơ hội chào em nào.”

Kelli bước lùi lại, Leanna ôm mẹ lần đầu sau suốt hai tháng dài dằng dặc. Bà Van Haver cao, tóc dài màu vàng tươi. Bà mặc quần tây vải bông bình thường và áo thun hợp với màu mắt xanh xám.

“Trông con lớn quá,” bà Van Haver ôm Leanna thật chặt nói. “Mẹ gần như không nhận ra cô con gái bé bỏng của mẹ nữa rồi.”

Leanna tự hỏi sao giọng của mẹ lại nghe như sắp khóc vậy. Cô chỉ mới đi có hai tháng thôi mà! Bước lùi lại, Leanna đưa cằm lên ưỡn vai ra. “Mẹ nghĩ là con cao lên à?” cô hy vọng hỏi.

Cha dựng Leanna cười. “Không, cung à, con vẫn là Còi thôi.”

“Ba!” Leanna phụng phịu kêu lên. Đã mấy năm rồi ông không gọi cô bằng cái biệt hiệu đáng xấu hổ ấy nữa!

Ông Van Haver cúi xuống hôn lên má Leanna, rồi hất túi của cô lên vai.

“Cẩn thận ba, nặng đấy.” Leanna dặn.

Cha dựng cô cao gầy. Giữa việc làm quản thủ thư viện và bệnh dị ứng nặng của ông, ông ít khi ra ngoài luyện tập.

“Scott đâu?” Leanna hỏi Kelli khi họ bước lên thang cuốn đi xuống khu lấy hành lí. Ông bà Van Haver đi trước hai cô con gái mấy bước.

Kelli nhún vai. “Em biết Scott rồi đấy. Cậu ta đã chuẩn bị đi rồi thì bạn cậu ta – cái ông già ời là già ấy, ông ấy tên gì nhỉ?”

“Ông Mancuso à?” Leanna hỏi. Ở tuổi chín mươi ba, ông Mancuso là người bạn duy nhất của Scott có thể xứng với từ “ông già ời là già”. Ông là nhà quay phim trong suốt những ngày đầu của Hollywood, và Scott đang làm phim tài liệu về đời ông.

“Ừ, Mancuso. Ông ấy nhớ ra vài chuyện muốn kể cho Scott nghe. Nên Scott vội chạy đi ghi âm trước khi ông ấy lại quên đi mất,” Kelli giải thích. “Scott bảo chị nói với em là cậu ta xin lỗi và

tối nay cậu ta sẽ gọi điện.”

Leanna thở dài. “Em không ngạc nhiên đâu. Khi Scott làm phim gì, anh ấy chỉ nhớ mỗi chuyện ăn uống thôi, vì vậy em đoán ra sân bay đón bạn gái với anh là chuyện quá to tát phải nghĩ rồi. “Em giận à?” Kelli hỏi trước khi họ bước ra khỏi thang cuốn.

“Không, không hẳn.” Leanna nói.

Trong suốt bốn mươi phút đi xe về Fair Oaks, Leanna kể cho cả nhà nghe về Carlos và mấy thằng nhóc, chuyện nấu nướng của Dora và chuyện đi Disneyland. Chuyện duy nhất cô bỏ ra ngoài là Miguel. Cô nóng lòng chờ đến lúc được một mình với Kelli để kể hết mọi chi tiết thú vị.

Cơ hội đến với Leanna sau bữa trưa, khi cô lên gác vào phòng soạn đồ ra. Kelli đi theo đề nghị giúp một tay. Leanna chỉ lắc đầu. Cô đã thấy cách Kelli “soạn đồ ra” sau kỳ nghỉ. Chị ấy thường ném tất cả mọi thứ vào ngăn kéo gần nhất, còn cái gì không vừa thì bị quăng vào góc tủ quần áo.

Kelli về phòng mình và trở lại với một chai sơn móng tay màu hồng đậm. Chị đá đôi dép ra rồi nhảy lên giường Leanna.

“Rồi, chúng ta đã nghe phiên bản dành cho công chúng rộng rãi rồi, bây giờ kể cho chị nghe những chuyện hay ho đi nào.” Kelli mở nắp chai sơn móng tay và kéo cây cọ ra. “Em có gặp anh nào hấp dẫn ở San Diego không?”

“Chỉ có một thôi, mà anh ấy quả là rất đặc biệt.” Leanna mở khóa túi và bắt đầu sắp đồ vào ngăn kéo. “Anh ấy rất dễ thương!”

“Có tấm ảnh nào không?” Kelli hỏi, bắt đầu sơn ngón tay cái bên trái.

Leanna lắc đầu. “Không. Em chỉ mới gặp anh ấy hôm qua, mà em lại dùng cuộn phim cuối cùng ở Disneyland mất rồi. Carlos và Dora đưa em đến lễ hội Philippine.” Leanna nhướn mắt lên.

“Đúng ra phải là một bất ngờ lớn đấy. Dạy em về Philippine. Cứ như là Carlos chưa tặng nó vào hòng em suốt cả kỳ hè ấy.”

Kelli gật đầu. “Chị nhận được thư em rồi. Tất cả những thứ kinh tởm mà họ bắt em ăn ấy! Làm sao mà em chịu được?”

“Không phải món nào cũng tệ,” Leanna nói. Cô đã viết thư cho Kelli sau khi Dora dọn một món có tên là *dinuguan* trông giống sô cô la nhưng hóa ra là món hầm với huyết heo. Cô đã ăn được vài thìa trước khi Carlos cho cô biết đó là gì. Cô giận nhà Malig nên lá thư cô gửi cho Kelli đã làm cho món *dinuguan* nghe gớm ghiếc hơn thực tế.

“Dù sao thì cũng bất ngờ là em thích lễ hội thật. Xem Carlos mua gì cho em này.”

Leanna mở túi quần áo kéo ra cái váy *terno* màu vàng.

“Đẹp quá. Nhìn tay áo dễ thương chưa này!” Kelli miết vải chỗ tay áo giữa hai ngón tay. “Cái

này bằng chất liệu gì thế? Không giống như vải bông?”

“Sợi dứa đấy.” Leanna nói. “Được quá chứ hả?”

“Ừ,” Kelli đồng tình. “Nhưng có vết cỏ đằng sau.”

Leanna nhắc một vạt váy lên. Cái váy vàng có một vệt xanh chạy ngang phía sau.

“Ôi, không. Em cứ hy vọng là giặt sẽ sạch,” cô nói. “Chắc nó bị dính khi em và Miguel ngồi trên bãi cỏ.”

“A ha! Có phải là anh chàng dễ thương mà em gặp không?” Kelli hỏi.

Leanna gật đầu. “Vâng. Miguel và em cùng đi dạo quanh lễ hội. Bọn em còn xem cả đám cưới giả theo phong tục Philippine.”

“Nghe lãng mạn nhỉ,” Kelli dựa người ra gối của Leanna, đóng nắp chai sơn móng tay lại và lắc mạnh nó bằng tay phải. “Đó là lý do em lăn trên cỏ với hấn đấy à?”

“Bọn em không lăn trên cỏ! Bọn em chỉ ngồi thôi.” Hơi nóng dồn lên má Leanna khi cô nhớ rằng Miguel còn làm chuyện khác ngoài ngồi đó. “Thôi được, anh ấy đã hôn em.” Cô buột miệng, mặc dù Kelli không nói lời nào khác.

“Nghe nghiêm trọng đấy,” Kelli thổi móng tay ướt. “Thế... em có định gặp hấn nữa không?”

“Bằng cách nào?” Leanna hỏi. Cô đẩy mấy cái áo thun vào ngăn kéo và cúi kính đóng sầm lại.

“Miguel sẽ không ngồi đó chờ đến lễ Tạ ơn hay Giáng sinh hay khi nào em xuống chỗ Carlos đâu. Em mà lại đi bắt đầu gì đó với một anh chàng ở San Diego thì quả là ngốc. Tuy nhiên, nếu em mà sống luôn ở đó-“

“Không đời nào!” Kelli kêu lên, “Em không thể làm thế được!”

“Em có định làm thế đâu,” Leanna ngạc nhiên quay lại nhìn Kelli. “Em chỉ nói là *nếu* em sống ở San Diego. Miguel rất dễ thương. Nhưng em sống ở đây, và em không thể quên Scott.” Cô giải thích.

“Đúng đấy! Và hãy nghĩ về tất cả những thứ em sẽ bỏ lỡ nếu em chuyển đến sống với cha em,” Kelli nói. “Em đã bỏ lỡ mất cuộc thi Hoa hậu Da nâu Nhiệt đới rồi. Chị đã gây chấn động đấy, nhưng đáng lẽ em có thể thắng. Có làn da sạm quanh năm thì có lợi thế hơn những đứa dùng dầu phoi nắng kia.”

“Ôi, em quên bég mất chuyện thi hoa hậu rồi.” Leanna không thể tưởng tượng được mình làm hoa hậu, nhưng mặt khác, cô cũng chưa từng nghĩ đến làm người mẫu, cho đến khi Kelli thuyết phục được cô ghi danh vào Bayside thay cho trường trung học công lập. Đăng ký thi hoa hậu cùng với Kelli chắc là vui lắm, nhưng đi Carlos đã phá hỏng kế hoạch ấy.

“Em phải thấy mấy con nhỏ thắng cuộc kia,” Kelli nói tiếp. “Nó mặc váy dạ hội màu vàng bó sát người, đeo dải băng kim cương giả. Em biết cái váy trắng vải taffeta mà chị mua rồi chứ gì? Sai lầm lớn đấy! Chị nên mặc gì đó có đeo phụ trang hình đồng tiền mới phải. Chị thề đấy, mấy

người giám khảo chỉ chọn cái váy đẹp nhất mà chả thèm để ý ai mặc nó đâu. Nhiều thí sinh khác cũng nghĩ thế đấy. Này, có muốn xem băng không? Chị có băng ở dưới nhà đấy.”

“Nhưng em chưa soạn đồ xong,” Leanna từ chối. Cô tự hỏi không biết tại sao Kelli lại đột nhiên hứng thú với thi hoa hậu đến thế. Đang nói chuyện về một anh chàng cao to mà lại chuyển sang nói về bản thân mình nghe có vẻ như không giống Kelli lắm.

“Chị sẽ giúp em soạn sau,” Kelli nhảy ra khỏi giường, cẩn thận không để làm trầy sơn ướm. “Em phải xem băng đi. Em không tin nổi một số bộ đồ tắm đâu.”

Leanna để Kelli vừa kéo cô ra khỏi phòng vừa tiếp tục nói về trang phục và kiểu tóc của các thí sinh khác.

Kelli mở đầu máy trong phòng khách, hai chị em ngả người trên sofa xem băng. Có cảnh Kelli bước ra sân khấu, mái tóc vàng búi cao trên đầu thành những lọn quăn công phu. Có cả vài học sinh khác của Bayside. Leanna nhận ra các bạn cô, Wendy và DeShaun. Suýt nữa thì cô không nhận ra Sara. Hồi tháng sáu, Sara có mái tóc nâu dài.

“Tóc Sara hoe đỏ từ hồi nào thế?” Leanna hỏi, dán mắt vào những lọn tóc quăn ngắn xa lạ của bạn.

“Ngay sau khi em đi,” Kelli đáp. “Hè này em đã bỏ lỡ nhiều thứ lắm.”

“Vậy làm em bỏ lỡ mất kiểu tóc mới của Sara. Mai em xem cũng được mà.”

“Không, không được,” Kelli nói. “Tuần trước nó cạo đầu rồi.”

Leanna nhìn chăm chăm lên màn hình. Chuyện tóc tai của Sara, hay thậm chí cả cuộc thi hoa hậu không quan trọng tới mức ấy. Vấn đề là cô nhận ra rằng cuộc sống ở Fair Oaks đã tiếp tục mà không có cô.

Trời gian cũng không đứng yên với Miguel. Sau vài tháng nữa, nếu anh vẫn còn nhớ cô, cô sẽ chỉ là cô gái đã lừa dối anh, người đã nói sẽ gọi điện nhưng không bao giờ gọi.

Giá mà cô có thể ở cả hai nơi cùng một lúc! Nhưng cô phải lựa chọn. Trong tim Leanna chỉ có chỗ cho một chàng trai.

“Leanna!” Giọng Kelli cắt ngang suy nghĩ của cô. “Chị hỏi mai cho chị mượn cái áo hai dây đỏ được không?”

Leanna chớp mắt. “Hả, dĩ nhiên. Em xem nốt cái này sau nhé!”

“Em định đi đâu đấy?” Thấy Leanna đứng dậy khỏi ghế sofa, Kelli hỏi.

“Em đi gọi điện cho Scott,” Leanna nói.

Từ lần cuối cô nói chuyện với bạn trai đến giờ đã quá lâu rồi. Leanna hy vọng giọng nói quen thuộc của Scott sẽ giúp xua đuổi giọng nói khác trong tâm trí cô. Glọng nói thì thăm dụi dàng nhưng cương quyết bằng tiếng Tagalog, “Cho đến khi chúng ta gặp lại.”

“Dĩ nhiên là con muốn gặp lại gia đình,” Leanna dựa vào tường bếp, xoắn sợi dây điện thoại màu trắng quanh cánh tay. “Nhưng, Carlos-“

“Leanna,” cha cô nhẹ nhàng cắt ngang. “Cha không có ý rầy la, nhưng nếu con gọi cha mẹ bằng tên riêng là thiếu tôn trọng đó, biết không?”

“Con biết, con biết,” Leanna cắt ngang. “Đó không phải là cách của người Philippine.” Leanna biết con cái ở Philippine gọi cha mẹ bằng “má” và “cha”, nhưng cô *không thể* gọi thế được. Nghe nó lạ lắm làm sao. “Papa” thì còn tệ hơn nữa. Thật trẻ con!

“Thế... ừ. Tờ ơn con có đến không?” Carlos hỏi.

Kelli xuất hiện ở cửa bếp, mặc váy len đen tay dài và đi ủng đen. Quần áo của chị quá nặng nề cho dịp giữa thu, nhưng Leanna biết Kelli sẵn sàng mặc cả áo khoác lông nếu chị ấy nghĩ sẽ làm bạn trai chị, Glenn Garrick vui lòng.

“Ừ. Tờ ơn thì không tiện,” Leanna nói. “Bà nội Van Haver tổ chức một bữa tiệc lớn. Dù muốn dù không cả nhà cũng phải đến dự.”

Ngoài cửa, Kelli đang rối rít ra hiệu cho Leanna gác máy.

Leanna đặt tay lên ống nói. “Năm phút,” cô bảo Kelli.

“Glenn nói bọn mình sẽ trễ phim mất,” Kelli nói.

“Năm phút,” Leanna nhắc lại, giờ năm ngón tay trái lên.

Kelli bỏ đi ra, Leanna tập trung vào những gì Carlos đang nói.

“Cha hiểu nhà Van Haver rất quan trọng,” Giọng Carlos có vẻ buồn. “Nhưng cha là cha con. Cha cũng muốn có phần trong cuộc sống của con.”

“Con cũng muốn thế,” Leanna nói. “Nhưng con không thể bỏ bà.”

“Thế còn cuối tuần thì sao? Không cần phải là dịp lễ.”

“Con phải hỏi mẹ đã,” Leanna nói. Không phải mẹ cô sẽ phản đối, nhưng Carlos không cần phải biết chuyện ấy. Lấy mẹ ra làm lý do thì dễ hơn là cố giải thích Leanna cảm thấy bị giằng xé giữa hai gia đình thế nào.

“Thôi được. Hỏi mẹ xong thì gọi cho cha nhé,” Carlos nói. “Mấy thằng nhỏ nhớ con lắm. Con có luyện nói tiếng Tagalog không đấy?”

Leanna nhướn mắt. Bằng tiếng Tagalog mà Carlos đưa cho cô đang nằm đâu đó trong phòng ngủ, không biết chỗ nào nữa. Cô chưa mở nghe nó lấy một lần.

“Con phải đi đây, Carlos.” Leanna nói. “Bạn con đang đợi.”

“Cha hiểu,” Carlos đáp.

Gác máy lên, Leanna chộp cái xách sau lưng ghế đi ra phòng khách. Scott đang ở đó chờ cùng Kelli và Glenn.

Khi Leanna bước qua cửa, Glenn đang nói về chủ đề ưa thích của mình: bản thân anh ta.

“*Đáng lẽ* anh phải được có mặt trong chương trình quảng cáo quần jean ấy,” Glenn bảo Kelli đang ngồi cạnh anh ta trên chiếc ghế đệm. Chị đang dăm dăm ngược nhìn lên anh ta một cách tôn sùng như một con cún con. “Nhưng thậm chí anh còn không được diễn thử. Anh cá là đại diện của anh giờ đang thấy tiếc. Anh ta đưa Eddie Alvarez đi thay. Eddie nhảm lời và nói lại câu cũ ‘Đừng gọi chúng tôi, chúng tôi sẽ gọi bạn’. Nếu cha ấy mà có chút đầu óc thì đã đưa anh đi rồi. Anh có thể làm hấn và Bayside trông tuyệt vời.”

Và nếu có một thứ mà Glenn là chuyên gia, thì đó chính là trông tuyệt vời, Leanna nghĩ. Anh là là người mẫu nam ngôi sao của học viện Bayside, và anh ta đối xử với đám con gái ở Bayside cứ như là với hậu cung riêng của anh ta vậy.

Tối nay Glenn mặc áo thun màu ô liu và áo khoác ka ki. Cái quần ngực trang được nhét vào trong bốt quân sự cao cổ. Trên người bất kỳ ai khác thì trang phục ấy trông cũng bình thường, Nhưng đôi bốt của Glenn được đánh bóng lộn, còn quần áo thì được ủi cháy li. Glenn khoe khoang rằng anh ta không phải làm việc nhà; mẹ anh ta phục vụ anh ta từ A tới Z. Leanna tự hỏi không biết mẹ anh ta có ủi luôn hai cái gợn tóc quăn trên mái tóc nâu sáng của Glenn kia không.

“Chào Leanna,” Glenn bỏ dở câu chuyện để khoe nụ cười hấn sẽ khiến hầu hết đám con gái ở Bayside thành rau câu. Chắc Leanna cũng có thể ngưỡng mộ nụ cười của Glenn nếu anh ta không nói với tất cả mọi người, hết lần này tới lần khác, rằng cha mẹ anh ta đã trả bao nhiêu tiền để chỉnh răng cho anh ta.

“Trông em dễ thương lắm,” Glenn nói tiếp. Mắt anh ta nhìn lướt qua cái quần bó đen và áo cánh in hoa sắc sỡ của Leanna. “Nhưng anh thích những người phụ nữ của anh mặc váy.”

“May quá em không phải là *người phụ nữ* của anh,” Leanna đáp lại. Chưa kịp ra khỏi nhà cô đã thấy tiếc vì việc hẹn cúp này!

Kelli, trông có vẻ lo lắng, nhìn hết từ Glenn sang Leanna. “Thôi nào, mọi người. Bọn mình lỡ phim đấy.”

Đầu Scott ngẩng phắt dậy khi nghe từ “phim”. Lần đầu tiên hình như anh ta nhận ra mình không có ở một mình trong phòng.

“Này, ừ, mình nên đi đi thôi,” Scott đứng dậy, đôi cẳng dài của anh duỗi ra như một cái thang. Anh mặc một trong những bộ đồ kiểu cũ của mình, quần xếp li đen cùng áo lụa xám và áo vét sọc nhỏ. Quần áo của anh sang trọng hơn Glenn, nhưng nhàu nát, tay áo thì kéo lên trên quá khuỷu.

Kelli và Glenn đi ra xe Glenn, nhưng Leanna túm tay Scott giữ lại. Hạ giọng xuống, cô hỏi. “Anh có nghe cái đồ bất tài vô dụng ấy nói gì với em không?”

Scott chớp mắt: “Dĩ nhiên là không. Anh chẳng bao giờ nghe Glenn nói.”

“Hắn nói thán thích những người phụ nữ mặc váy!” Leanna cắn câu. “Và hắn nhìn em như thể chờ em chạy lên lầu thay đồ ấy.”

“Làm to chuyện làm gì?” Scott ôn tồn hỏi. “Glenn vô hại mà. Cứ lờ nó đi là xong.”

Leanna nhún vai theo Scott ra xe Glenn. Scott nói đúng. Tranh cãi với nhận xét mất lịch sự của Glenn cũng chẳng ít gì.

Khi họ đến Cinedome, Glenn khẳng khẳng đòi lái quanh bãi đậu xe một vòng để tìm chỗ an toàn nhất cho cái xe rập theo đặt hàng của anh ta. Rốt cuộc khi họ đến được quầy vé, bộ phim mà họ định xem đã hết chỗ.

“Lỗi của em cả đấy, Leanna.” Mắt Glenn nheo lại, “Em nói chuyện điện thoại quá lâu.”

“À, xin lỗi, thưa quý ngài!” Leanna hết chịu nổi thái độ của Glenn. “Tôi không phải là người lái xe vòng quanh bãi đậu suốt cả buổi tối.”

“Bình tĩnh đi nào cả hai người,” Scott bước lên đứng giữa Glenn và Leanna nói. “Ở đây có chiếu đến sáu phim. Chỉ cần chọn phim khác thôi.”

Glenn quắc mắt nhìn bảng điện. “Chắc cậu đùa. Toàn phim dở hơi, trừ phim *Hard Justice*.”

“Không đời nào!” Leanna buộc miệng kêu. “Tôi không ngồi xem thằng cha ngu ngốc vai u thịt bắp nào thối tung mấy tòa nhà trong suốt hai tiếng đồng hồ đâu.”

Scott siết chặt tay cô. Không phải vì anh yêu cô, Leanna nhận ra, mà vì anh muốn cô im miệng.

“Thế nào bọn mình cũng tìm ra phim mà tất cả cùng thích,” Scott điềm tĩnh nói. “Còn *Falling For You* thì sao? Là phim hài lãng mạn-“

“Mấy cái phim âu yếm ủy mị ấy chỉ dành cho con gái thôi,” Glenn ngắt lời. “Hoặc là mình xem *Hard Justice*, không thì tôi về.”

Kelli chồm tới gần Leanna thì thầm. “Cố hòa thuận với Glenn đi. *Làm ơn đi mà*.” Cô to giọng nói thêm, “*Hard Justice* được đấy Glenn.”

Scott cố nắm tay Leanna khi họ bước vào sảnh, nhưng cô giận dữ giật ra. Leanna giận tất cả mọi người: Scott, Glenn, Kelli, thậm chí cả bản thân cô. Giờ cô bị buộc phải xem một bộ phim ồn ào, bạo lực, chỉ vì cô không chịu cương quyết. Đáng lẽ cô và Scott nên mua vé xem *Falling For You*, để cho Kelli và Glenn xem *Hard Justice*. Nhưng muộn mất rồi.

Qua cửa soát vé xong, Glenn và Kelli đi thẳng về phía quầy bán đồ ăn vặt. Ngửi thấy mùi bắp rang bơ, Leanna thấy tinh thần nhẹ nhõm hơn một chút. Có thể buổi tối hôm đó không *hoàn toàn* bỏ đi. Ít bắp rang bơ nóng, ly nước chanh lạnh, vá túi kẹo dẻo Gummi Bears có thể cải thiện tâm trạng cô.

“Em muốn ăn bắp rang bơ không?” Scott chắc phải đọc được suy nghĩ của cô.

Leanna đã có ý định trả lời có, nhưng câu trả lời chết cứng trên môi khi mắt cô bắt gặp anh

chàng đứng sau máy rang bắp. Mái tóc đen thẳng bao quanh khuôn mặt tròn trẻ con với đôi mắt đen hình quả hạnh. Giống như các nhân viên khác của rạp, anh chàng mặc áo vét đỏ kỳ cục cùng một cái nơ trông rất ngớ ngẩn, quần polyester trắng xấu xí. Nhưng ngay cả trong bộ đồng phục ấy, Leanna vẫn nhận ra cánh tay rắn chắc, bàn tay mạnh mẽ và bộ ngực rộng vạm vỡ của anh chàng.

Leanna lau lòng bàn tay ướt đầm lên quần. Cô thấy tim mình đập thình thịch to đến mức dám chắc là tất cả mọi người đều nghe thấy.

Miguel! Cô nghĩ. *Chắc rồi!* Nhưng sao lại thế được? Miguel sống ở San Diego. Làm sao anh có thể làm việc ở một rạp phim cách xa nhà anh hàng trăm cây số được?

“Chắc anh lại hỏi một câu ngốc nghếch rồi,” Scott cười nói. “Dĩ nhiên em thích bắp rang bơ.” Anh quay người đi theo Kelli và Glenn về phía quầy, nhưng Leanna giữ chặt cánh tay anh. “Không, cảm ơn anh! Em không muốn đâu.”

Scott đầy vẻ lo lắng. “Sao thế? Em ốm à? Em chưa bao giờ ngồi xem hết một bộ phim mà không có hàng tấn đồ ăn.”

“Nó không tốt cho da em. Em sắp có sô diễn thời trang,” Leanna nói nhanh, cúi xuống sau lưng Scott. Cô biết ơn đôi vai cao của anh đã chắn giữa cô với quầy bán đồ ăn. Lần đầu tiên Leanna thấy mừng là mình thấp. Nếu anh chàng bán bắp rang ấy thật sự là Miguel thì cô không muốn anh thấy cô đi cùng Scott!

“Nhưng em chưa bao giờ phá lệ,” Scott nói.

Leanna cười giả tạo. “Luôn có một lần đầu tiên mà.” Thấy cái áo hoa rực rỡ của mình dễ bị chú ý. Leanna cúi thấp xuống hơn nữa dưới bóng Scott.

“Thật ra là có chuyện gì thế, Leanna?” Scott hạ giọng hỏi.

Cô phải đi khỏi đó – thật nhanh! Trước khi chân cô khụy xuống, hay tim cô nổ tung khỏi lồng ngực. Trước khi cô kịp làm điều gì đó rồi đại, như chạy tới chỗ anh chàng bán bắp rang ôm choàng lấy anh ta. Gặp lại Miguel – nếu đó quả là Miguel – đã mang trở lại tất cả những cảm giác kích thích mà cô cảm thấy trong nụ hôn đầu ngượng ngập của họ. Nhưng nếu Miguel phát hiện ra những lời dối trá của cô... về Scott thì sao? Leanna chỉ có nước xấu hổ đến chết!

“Em không đói,” cô bảo Scott. “Có gì lớn đâu. Thôi nào, mình vào trong trước khi tất cả những chỗ tốt bị chiếm mất.”

“Nhưng anh tưởng em không quan tâm tới *Hard Justice*.” Vẻ hoang mang, Scott để mặc Leanna kéo vào vào phòng chiếu tối mờ.

“Nếu phải xem một phim dở ẹc, em không muốn bị kẹt sau một anh chàng cao lớn nào đó với mái tóc xù,” Leanna đáp. Cô nhanh chóng đi vào phòng chiếu, mừng là nó tối đủ để giấu khuôn mặt đỏ bừng của cô. Nếu nó đỏ như cô cảm thấy, chắc trông cô phải giống xe cứu hỏa.

Cô biết mình ngớ ngẩn. Không thể là Miguel ở ngoài kia được. Và nếu bằng một phép màu nào đó mà đúng như vậy thì đến giờ chắc anh phải quên cô rồi.

Mình phải đi xem có phải anh ấy không mới được, Leanna nghĩ khi cô và Scott tìm được chỗ gần phía sau phòng chiếu.

Scott chạm vào tay cô và cô suýt hét lên. “Tối nay em làm sao thế?” anh hỏi. “Lúc đầu thì em quá lặng lẽ, rồi em lại nhảy tung lên. Em có muốn nói về chuyện ấy không?”

Sự cảm thông của Scott khiến Leanna thấy còn tệ hơn. Làm sao cô có thể *nghĩ* về một người con trai khác trong khi Scott ngọt ngào đến thế?

“Em không sao,” cô nói.

Scott bắt đầu nói gì đó, nhưng Glenn và Kelli xuất hiện với hộp bắp rang bơ to tướng. Leanna ngồi ở gần lối đi liền đứng dậy cho họ chen qua. Mùi bắp rang bơ thơm đến nỗi Leanna chảy nước miếng.

“Muốn ăn không?” Kelli hỏi, đưa hộp bắp cho Leanna.

“Không, cảm ơn.” Leanna không thể nhận được. Không thể sau khi làm lớn chuyện lên để từ chối Scott.

Glenn thả người ngồi xuống ghế cạnh Scott. Anh ta bắt đầu nói với Scott bằng giọng thì thầm đủ to để Leanna nghe thấy. “Leanna mà không muốn ăn bắp rang à? Tớ có thể cho cậu mượn ít tiền nếu cậu thiếu.”

Leanna không nghe tiếng Scott trả lời, nhưng rồi Glenn lại nói, lần này còn to hơn. “Không đời nào. Nghe này, tớ biết cách làm một cô gái hạnh phúc. Và tớ luôn cho cô ấy cái cô ấy muốn.”

Leanna ném cho Glenn cái nhìn sắc lẹm. Cô không tin nổi vào những gì vừa nghe. Rồi thêm vào đó, Glenn còn dám nháy mắt với cô khi đèn tắt và màn ảnh tối thui. Glenn đúng là đang tán tỉnh cô!

Thoáng sau, sự hỗn loạn ồn ào nào lính, nào xe tăng xuất hiện, máu bắn vọt qua suốt màn ảnh. Khi Leanna vừa quen được với tiếng ồn thì một người đến trễ chạy xuống lối đi giữa và ngồi tọt vào cái ghế ngay trước mặt cô.

Một phụ nữ cao nhòng với mái tóc vàng xù cao đến ba tấc.

Leanna rên lên. Tuyệt thật! Mớ tóc phồng lên như kẹo bông đường che mất phần dưới màn ảnh.

Leanna liếc nhìn Scott. Phim hành động cơ bắp không phải là thứ anh ưa thích, nhưng anh đang mải mê tập trung vào bộ phim này, cũng giống như với tất cả những bộ phim khác mà anh xem. Anh thích nghiên cứu hiệu ứng đặc biệt và các góc máy. Leanna biết trước khi đến phần giới thiệu danh sách diễn viên thì phải có động đất mới bắt được anh rời mắt khỏi màn ảnh.

Mình nên đi dạo ra sảnh, Leanna nghĩ. Chỉ *nhìn* anh chàng bán bắp rang một cái thì cũng không

hại gì. Thậm chí cô sẽ không nói chuyện với anh ta. Chỉ nhìn nhanh một cái, để biết chắc anh ta không phải Miguel. Rồi cô có thể thoải mái tận hưởng phần còn lại của buổi tối.

Nghiêng người qua, Leanna thì thầm vào tai Scott. “Em vào nhà vệ sinh đây. Em sẽ trở lại ngay.”

“Ừm, ừm,” Scott làm bầm. Mắt anh vẫn dán chặt vào màn ảnh đang chiếu cảnh một người đàn ông ở trần tay có rất nhiều vết xăm nhắm khẩu súng phun lửa vào một chiếc xe jeep.

Leanna bước vội ra lối đi giữa. Chừng nào còn phim, Scott sẽ không nhận ra cô bỏ đi năm phút hay là nửa tiếng.

Chỉ cần mất một giây là cô sẽ đến được quầy bán đồ ăn vặt và kiểm tra anh chàng kia.

Leanna nhắm mắt lại và hít thở sâu vài cái, đó là cách giáo viên huấn luyện người mẫu của cô đã dạy để làm nhẹ bớt căng thẳng hồi hộp. Mở mắt ra lại, cô thấy hơi bình tĩnh hơn.

Nhưng khi đến gần quầy, cô chỉ còn thở thoi thóp. Nhưng hình như không ai nhận thấy cô. Cả ba người mặc áo vét đỏ đều đang bận. Anh chàng tóc vàng béo lùn đang nhận một cuộc gọi đặt hàng ở quầy tính tiền. Cô nàng tóc hoe đỏ đang trao kem cho một cậu nhóc. Còn người thứ ba đang cúi người xuống quầy.

Leanna nín thở khi phát hiện ra dòng tên thêu chỉ vàng trên cái áo vét đỏ lòe loẹt của anh chàng. Nhưng cô biết là không cần phai đọc nó. Mái tóc đen bóng và đôi cánh tay rắn chắc viết chữ Miguel rõ hơn bất kỳ ký tự nào.

Anh không nhìn lên. Anh cau có lau cái quầy nhóp nháp bằng một miếng bọt biển.

Chạy đi, Leanna nghĩ. Chạy vào xem phim trước khi anh ấy kịp thấy mày!

“Chào anh, Miguel!”

Đầu Miguel ngẩng phắt dậy khi nghe giọng nữ quen thuộc một cách kỳ lạ. Anh đánh rơi miếng bọt biển xuống sàn nhà nhìn chằm chằm vào cô gái nhỏ nhắn với mái tóc xõa đen mượt đang đứng trước quầy.

Leanna! Trông cô vẫn xinh đẹp như hôm tháng tám ở lễ hội Philippine... và nhiều lần sau đó, trong những giấc mơ của anh.

Leanna Malig! Anh sẽ nhớ tên cô mãi mãi. Và bây giờ cô đang đứng trước quầy, như một thiên thần xuất hiện. Trong một phần giây anh nhớ lại nụ hôn kỳ diệu của họ. Cái chạm môi của cô đưa hơi ấm đến khắp người anh. Miguel vẫn thường nghĩ tới Leanna, nhưng khi gia đình anh chuyển tới Sacramento, anh tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại cô nữa.

“Leanna!”

“Anh-anh đánh rơi miếng bọt biển rồi kìa.” Leanna cúi người xuống nhặt lên cho Miguel.

Khi tay họ chạm nhau, Miguel thấy một tia lửa điện nhói lên giữa họ. Leanna đang thực sự ở

đây. Không phải trong mơ. “Em đang làm gì ở đây thế?”

Leanna không buông miếng bọt biển ra. “Em – em đi xem phim. Còn anh?”

“Anh lau quầy,” Miguel cười toe toét đáp. Anh lấy miếng bọt biển từ tay cô đặt lên quầy rồi siết chặt tay cô một lần nữa. Cảm giác dễ chịu hơn nhiều khi không có miếng bọt biển ướt nằm giữa hai bàn tay họ. “Anh không tin được là em lại ở đây. Bao nhiêu chuyện đã xảy ra từ khi anh gặp em ở lễ hội. Khi anh đưa cho em số điện thoại, anh không hề biết là anh sẽ chuyển đi, và-” “Miguel,” một tiếng rít cắt ngang từ sau lưng anh, “cô gái ấy có mua gì không?”

Miguel không cần quay lưng lại. Anh biết chính xác người vừa nói câu ấy, và anh có thể hình dung ra vẻ tự mãn trên mặt cô ta. Cô nàng đồng nghiệp Danette không thích Miguel và luôn cố tìm cách gây rắc rối cho anh.

Anh buông ngay tay Leanna ra. “Tôi vừa định hỏi cô ấy đây,” anh nói. “Thưa cô, cô mua gì ạ?”

“Tôi sẽ nhận đặt hàng của cô ấy,” Danette nói. “Cậu đi lau vũng nước đổ ở phòng sau đi.”

Miguel có vẻ nhần nhịn. Giám đốc rạp, bà Esquivel, đã giao cho Danette phụ trách tối hôm ấy.

“Tôi sẽ đi lau ngay đây,” Miguel nói với Danette bằng giọng lịch sự nhất của mình. Anh quay lại với Leanna. “Bây giờ anh không thể nói chuyện được-”

“Thôi ngay đi!” Danette hét lên. “Nói chuyện với bạn khi đang làm việc là vi phạm nội quy.”

“Rồi, rồi.” Miguel chồm tới gần Leanna thì thầm. “Anh xong việc lúc nửa đêm. Em chờ anh bên ngoài được không?”

Leanna có vẻ hơi lưỡng lự, Miguel nín thở. Cuối cùng cô nói. “Dĩ nhiên. Em sẽ ở đó.”

“Hứa nhé?” Hai từ buột ra và Miguel ước gì có thể rút lại. Anh muốn Leanna nghĩ anh điềm tĩnh chứ không tuyệt vọng.

Nhưng đôi môi hoàn hảo của Leanna uốn lại thành một nụ cười. Rồi cô thì thầm, “Em hứa.”

Danette nhét miếng bọt biển vào tay anh. “Đi làm việc đi!”

Miguel vừa huýt sáo vừa vui vẻ bước vào phòng kho phía sau. Anh gần như không nhận thấy tiếng cười đầy ý nghĩa của Tom hay cái nhìn trừng trừng giận dữ của Danette. Lần thứ hai, bất chấp mọi thứ, số phận đã đưa cô gái cổ điển xinh đẹp mơ ước này đến cho anh. Và lần này, anh sẽ không để cô đi mất.

CHƯƠNG TÁM

“Chị không tin nổi là em lại định chuồn ra ngoài đấy.” Kelli khoanh tay trước ngực đứng lì trước cửa phòng Leanna. Trông chị chắc cũng cứng rắn nếu không mặc bộ pijama như của búp bê in đầy hình gấu bông.

“Yên! Chị đánh thức ba mẹ dậy bây giờ.” Leanna nằm vùi trên giường liếc nhìn đồng hồ. Năm phút nữa cô phải ra khỏi đó nếu cô muốn giữ lời hứa với Miguel.

Kelli dựa người vào cánh cửa đã đóng. “Em biết là chị em mình không được phép ra ngoài sau nửa đêm mà. Và nếu ba mà thấy em lấy xe không xin phép, em sẽ bị cấm túc cho đến khi em quá già không thể hẹn hò gì nữa.”

“Ba sẽ không phát hiện ra đâu. Em sẽ về ngay mà.” Leanna nhìn chị van nài. “Đáng lẽ em phải đánh thức ba dậy để xin phép, chỉ phải cái em đang vội quá-“

“Và em biết là ba sẽ không cho mà,” Kelli ngắt lời. “Tối nay em đã có một cuộc hẹn rồi. Chị không tin là ba sẽ cho phép em có một cuộc hẹn khác nữa.”

“Đây không phải là hẹn hò,” Leanna nạt. “Em chỉ đi nói chuyện với anh ấy thôi.”

“Scott sẽ nghĩ thế nào về cuộc *trò chuyện* của em với anh chàng kia?” Kelli hỏi.

“Chị thấy hẹn hò với hai anh chàng cùng một lúc có vấn đề từ khi nào vậy?”

Mặt Kelli đỏ bừng lên. “Mình không nói về chị,” chị nói, hất mái tóc vàng ánh bạc ra sau lưng.

“Mà dù sao đi nữa, không ai trong số bọn con trai đó có ý nghĩa gì với chị cả.”

“Cả Glenn cũng thế à?” Leanna dịu dàng hỏi.

“Glenn té ra lại là đồ bất tài vô dụng nhất trong cả đám.” Kelli ngồi sụp xuống, vẫn chần ngay ở cửa. “Chị thấy hấn ve vãn em. Đồ ti tiện!”

Kelli sụt sịt. Leanna vớ hộp khăn giấy ở trên đầu tủ đưa cho chị.

“Cám ơn.” Kelli lau mũi và hít một hơi dài. “Nghe này Leanna, em không biết là em may mắn thế nào khi có một người như Scott đâu. Cậu ta là đứa con trai duy nhất ở Bayside hoàn toàn không để ý đến bản thân mình. Cậu ta thật sự quan tâm đến em đấy. Sao em lại đi mạo hiểm đánh đổi lấy một anh chàng vừa mới quen như thế?”

“Có thể chị nói đúng,” Leanna chậm rãi nói. Cô ngồi xuống sàn bên cạnh chị. Scott *từng* rất dễ thương, và cô không muốn làm anh tổn thương. Nhưng lòng dạ cô không nhộn nhạo lên như khi cô ở bên Miguel.

“Em nói Miguel là người Philippine,” Kelli nói tiếp. “Liệu em có đang đẩy mình vào rắc rối lớn không? Thử nghĩ về mẹ và Carlos mà xem. Hay ba và Leslie.”

Leslie là mẹ đẻ của Kelli. Như thường lệ, khi Kelli nói “Leslie”, chị uốn cong môi như thể đang nói “con quỷ” hay “mụ phù thủy độc ác”. Không như Carlos Malig, Leslie Van Haver không hề gọi điện hay viết thư cho con gái. Leslie đã bỏ lại cô bé Kelli mới năm tháng tuổi một mình với cha. Và đó là lần cuối cùng Kelli nhìn thấy mẹ.

“Giá mà ba mẹ lấy nhau ngay sau khi tốt nghiệp trung học thay vì đi học hai trường đại học khác nhau.” Kelli thở dài. Chị ném cái khăn giấy dơ vào thùng rác. “Thì sẽ thật hoàn hảo. Ba sẽ không gặp Leslie, còn mẹ sẽ không gặp Carlos.”

“Và cả hai đứa mình chẳng đứa nào được sinh ra cả.” Leanna nói thẳng.

“Đúng, nhưng cứ thử nghĩ xem ba mẹ sẽ hạnh phúc hơn biết bao nhiêu. Em có biết tại sao cuộc

hôn nhân đầu của ba mẹ không tốt đẹp không,” Kelli nhắc em. “Sự khác biệt giữa họ lớn hơn tình yêu giữa họ đấy.”

“Nhưng mình không phải là ba mẹ,” Leanna nói. Cô xoắn một lọn tóc quanh ngón tay.

“Đúng!” Kelli ngồi chồm dậy, vẩy tay đầy xúc động. “Chúng mình không cần phải mắc những sai lầm giống như ba mẹ đã mắc. Chị biết Miguel có vẻ thú vị và khác biệt, nhưng cậu ta *quá* khác biệt. Em nên gắn bó với những người như Scott.”

Leanna gượng cười. “Đừng lo mà, Kelli! Em chỉ đi gặp Miguel thôi, có cưới anh ấy đâu.”

Kelli duỗi chân đứng lên khỏi sàn nhà. “Phải, nhưng *tại sao* em lại đi gặp cậu ta?” Mắt Kelli nheo lại. “Em có định nói cho Miguel biết về Scott không?”

“Em không biết.” Leanna thở dài.

Kelli tránh khỏi cửa. “Em cứ bảo cậu ta rằng nụ hôn ở San Diego chỉ là chuyện trong kỳ nghỉ hè thôi.”

“Em sẽ suy nghĩ về chuyện ấy,” Leanna hứa. Thật ra cô không biết mình sẽ nói gì với Miguel. Cô chỉ biết là cô phải gặp lại anh lần nữa.

“Rồi, đừng đi lâu quá,” Kelli nhắc khi Leanna đẩy cửa phòng ngủ. “Và nhớ cẩn thận với xe ba bánh.”

Leanna nhón chân đi xuống cầu thang tối om vào bếp. Không bật đèn, cô vội lấy chìa khóa xe của ba trên móc gần điện thoại. Mẹ luôn để chìa khóa xe mình trong bóp, nhưng ba thì treo ở nơi ai cũng có thể lấy được. Đôi khi ông cũng để tiền lung tung. Ông quan niệm rằng nếu người ta cho con cái thấy là người ta tin tưởng chúng, chúng sẽ sống theo đúng mong đợi đó.

Leanna ghét phải phụ lòng tin của ông, nhưng không còn cách nào khác. Như Kelli đã nói, hỏi mượn xe là không thể được. Ba sẽ dứt khoát từ chối, và gần như chắc chắn là ông sẽ nói thêm rằng nếu Miguel muốn gặp cô, cậu ta nên đến nhà ban ngày ban mặt để gặp ông và mẹ cô.

Leanna có thể hình dung ra lời giải thích của mình. “À, ờ, ba ời, Miguel nghĩ Carlos và Dora là cha mẹ con.” *Chuyện ấy* dứt khoát sẽ khiến ba hiểu lầm.

Lặng lẽ, Leanna lên qua cửa vào nhà xe và bật nhẹ đèn lên đầu. Cô nhìn đồng hồ đeo tay và kìm một tiếng rên. Tuyệt thật! Cô phải gặp tất cả đèn xanh thì mới mong đến được Cinedone trước khi Miguel bỏ đi. Cô không muốn anh nghĩ cô cho anh leo cây.

Đây không phải là hẹn hò, Leanna tự nhắc mình khi mở khóa chiếc xe Volvo màu trắng của cha dượng và ngồi sau tay lái.

Leanna bấm nút mở cánh cửa tự động nhà xe, cánh cửa nhôm từ từ cuộn lên. Tiếng kêu vang rền của nó, mà Leanna gần như không nhận thấy vào lúc ban ngày, nghe như hàng triệu con ma đang rung dây xích. Leanna không trông thấy gì bên ngoài nhà xe ngoài một ô vuông tối đen như mực.

Trong tích tắc, cô đã nghĩ đến chuyện đóng cửa nhà xe, trở lên lầu và quên chuyện Miguel đi. Nhưng cô đã hứa. Cô bắt buộc phải có mặt, cho dù chỉ để nói với anh rằng hai thế giới của họ không bao giờ có thể gặp nhau. Leanna vặn chìa khóa đề xe. Tiếng máy gầm lên, đèn xe chọc thủng bóng tối giống như đèn pha rọi trên trục thẳng cảnh sát. Gần như hoảng loạn, Leanna nhấn ga hết cỡ chạy ra đường trước khi mất hết tinh thần.

Miguel đổi chỗ ngồi trên ghế đá bên ngoài lối vào Cinedone. Từ đây, anh nhìn rất rõ cả bãi đậu xe trống không. Anh kiểm tra đồng hồ lần nữa, đã 12:15.

Cô ấy sẽ đến, anh tự nhủ. Nhưng lỡ cha mẹ cô ấy không cho cô ấy ra ngoài thì sao? Anh đã quen với chuyện phải đi làm đến tận nửa đêm đến mức đôi khi quên mất là nó trễ đến mức nào, nhất là đối với người có cha mẹ nghiêm khắc.

Miguel cau mày, lại nhìn đồng hồ. Sao anh lại không biết rằng cha mẹ Leanna hẳn sẽ không cho cô đi gặp một chàng trai lạ sau nửa đêm nhỉ? Anh đã không suy nghĩ cho sáng suốt.

Mình nên gặp cha mẹ cô ấy, Miguel tự nhủ. *Dành thời gian gặp gia đình cô ấy trước khi gặp cô ấy một mình.*

Miguel vừa quyết định bỏ cuộc đi về thì một chiếc Volvo trắng rít lên lên dừng lại gần tòa nhà. Leanna bước ra đi về gần phía rạp phim, hết nhìn trái lại nhìn phải trước khi băng qua đường.

Dưới ánh đèn đường, Miguel thấy cô vẫn mặc nguyên cái áo in hoa và quần bó màu đen như hồi tối, chỉ là lúc này cô đã choàng thêm áo khoác jean. Anh đứng dậy để cô thấy. “Leanna, ở đây này.”

Leanna thấy Miguel đứng gần cửa vào rạp. Anh vẫn mặc bộ vét đỏ, sơ mi trắng và quần trắng ngớ ngẩn như lúc nãy. Đến gần hơn, cô thấy quần anh bị dính sô cô la. Hoặc có thể là cola. Đến nơi, Leanna không rõ mình mừng hay tiếc là anh đã không bỏ về. Cô vẫn không biết sẽ nói gì với anh.

“Xin lỗi em đến trễ.” Cô nói nhỏ.

“Không sao.” Miguel mỉm cười với cô, và trong khoảnh khắc Leanna nghĩ cho dù ba có cấm túc suốt đời vì tội lấy xe đi nữa cũng xứng đáng để được nhìn thấy nụ cười của Miguel lần nữa.

“Mình đi chỗ nào đó nói chuyện đi,” Miguel nói. “Có một quán bán suốt đêm trên phố.”

“Em không thể,” Nếu cô đi ăn tối với Miguel thì dứt khoát đây sẽ là hẹn hò. Leanna không muốn đi chơi với Miguel trước khi cô có cơ hội chia tay với Scott. Ngoài ra, cô phải đưa xe về trước khi ba cô nhận ra rằng nó – và cô – biến mất.

“Em không có nhiều thời gian đâu. Em phải về nhà ngay.” Leanna ngồi xuống cái ghế dài gần đó. “Mình có thể nói chuyện ngay ở đây.”

“Được.” Miguel ngồi xuống cạnh cô.

Leanna cảm thấy hơi ẩm làn da anh qua chiếc áo khoác jean khi vai họ chạm nhau trên băng ghế hẹp. Cô bắt gặp mùi hương dễ chịu của nước hoa cạo râu, trộn lẫn với một mùi hương thoang thoảng nhưng không lẫn vào đâu được của bắp rang bơ.

“Thế... anh làm gì ở Sacramento?” Leanna hỏi. “Ý em là ngoài bán bắp rang ra.”

“Bây giờ anh sống ở đây,” anh nói. “Chuyện xảy ra khá nhanh. Anh đã kể em nghe là ba mẹ anh làm việc ở nhà hàng Luzon Gardens.”

Leanna gật đầu. “Em nhớ món *lumpia* của mẹ anh. Ngon nhất đấy!”

“Ừ, nhiều người khác cũng nghĩ thế. Có một người tên là Nuzen đã có mặt ở lễ hội,” Miguel giải thích. “Ông ấy sẵn sàng khai trương nhà hàng ở đây thì bếp trưởng bỏ đi. Ông ấy đến lễ hội để tìm người thay, và ông ấy đã mời cả ba mẹ anh về làm việc. Dù sao thì ba mẹ anh cũng đã nghĩ đến chuyện chuyển đến đây – anh trai của ba anh sống ở đây. Nhà anh mới chuyển đến vài tuần trước.”

“Vậy là quá tốt cho ba mẹ anh rồi!” Leanna kêu lên. “Nhưng chắc anh thì khó. Chuyển trường, bỏ lại tất cả bạn bè...”

“Anh vừa mới gặp em xong, vì vậy anh không muốn vội chuyển đi,” Miguel nhún vai. “Anh cứ nghĩ đã chuyển đến đây rồi thì sẽ không bao giờ còn được gặp em nữa. Nhưng anh phải đi cùng ba mẹ.”

Leanna nhớ Carlos nói với cô ba điều quan trọng nhất trong nền văn hóa Philippine là gia đình, tín ngưỡng và học vấn. Chơi bời lang thang với bạn bè thậm chí không được nằm trong mười thứ đứng đầu.

“Thế khi nào thì anh có thể gặp gia đình em?” Miguel hỏi, nghiêng lại gần cô hơn. “Anh mong gặp lại cậu em Toby của em lắm. Và anh muốn nói chuyện thật lâu với ba em. Ba em mà gặp anh, anh biết chắc thế nào ông cũng cho phép anh đi chơi với em.”

“Không!” Leanna buột miệng.

Miguel lùi phắt lại, trông có vẻ bị tổn thương. “Anh chứ nghĩ là có điều gì đó đặc biệt giữa chúng ta ở lễ hội. Nhưng nếu em không muốn đi chơi với anh thì...”

“Không phải thế. Em muốn đi chơi với anh!” Leanna kêu lên, giữ chặt tay anh. Cô nhìn xuống tay cô đang nắm chặt lấy cánh tay sạm nắng của Miguel. Cô định đến đây để nói lời chia tay với Miguel, thế mà giờ cô lại gần như đang xin anh ở lại.

Buông tay anh ra, Leanna bối rối lùa tay lên tóc, “Em muốn đi chơi với anh, nhưng anh không thể hỏi ba mẹ em được. Họ không có ở đây.”

“Ý em là sao?” Miguel hỏi. “Họ có sao không? Anh hy vọng là không có gì xảy ra với họ!”

Leanna nhìn anh chăm chú. Rồi cô hít một hơi thật sâu và hy vọng giọng mình không run lên.

“Ba mẹ em không sao,” cô nói. “Ba mẹ em vẫn còn ở San Diego. Em ở đây một mình vì em được

học bổng của một trường tư hết sức tuyệt vời ở Fair Oaks cách đây vài cây số.”

“Chắc em phải nhớ ba mẹ lắm,” Miguel nói. “Chắc em khó chịu lắm.”

“Không đến nỗi tệ thế. Em muốn nói là em nhớ ba mẹ,” cô vội nói. “Nhưng Bayside là trường tốt. Mà vào được đó khó lắm. Tất cả các lớp đều kín trong học kỳ mùa thu, nhưng đến phút chót có người rút lui nên em vớ được chỗ.”

Miguel gật đầu. “Khi anh Noriel nhà anh vào đại học, anh ấy đi Mỹ. Cả nhà đều nhớ anh ấy, nhưng ai cũng muốn anh ấy được học hành tốt nhất. Vì vậy anh hiểu thế là thế nào.”

Cách của cô đã có tác dụng!

“Ba em học đại học ở California,” cô bảo Miguel. “Rồi ông trở lại Philippine. Còn bây giờ ông dạy trung học ở San Diego.”

“Anh tưởng là em bảo em chưa bao giờ đến Philippine,” Miguel nhướn mày lên nói.

“Em chưa! À – ba em chỉ trở lại đó một thời gian *ngắn*. Hai tuần,” Leanna nói. “Để thăm cha mẹ ông. Cả nhà chúng em ở lại!”

Miguel gật đầu. “Thế em có họ hàng nào khác ở California không?”

“Không. Không có ai.” Leanna im bặt, hy vọng Miguel không hỏi thêm câu nào khác về gia đình cô.

“Thế em sống ở đâu?”

“Ở - ở Fair Oaks.” Tim Leanna lại bắt đầu đập thành thịch. Cô có thể nói gì bây giờ nhỉ? Cô không thể nói với anh rằng cô có căn hộ riêng. Cô hơi quá nhỏ tuổi để có nó.

Đột nhiên cô nhớ tới Hiroko Yamasaki, một học sinh trong chương trình trao đổi sống ở nhà Wendy bạn cô năm ngoái. Hiroko xuất thân từ một gia đình Nhật bản cổ hủ, bảo vệ con cái quá mức. Vậy mà họ không ngại cho cô ấy sống chung – Wendy gọi đó là gì nhỉ? Gia đình đỡ đầu.

“Em sống với ông bà Van Haver và con gái họ, Kelli. Họ là gia đình đỡ đầu của em,” Leanna giải thích. “Họ trông nom em và mọi thứ, nhưng em không có quan hệ họ hàng với họ.”

“Thế thì anh nghĩ là anh sẽ phải nói chuyện với ông Van Haver,” Miguel nói, cứ như là mọi chuyện đã được thu xếp xong. “Mai ông ấy có nhà không? Anh có thể đến vào buổi chiều, trước khi đi làm.”

“Vâng, em nghĩ là ông ấy sẽ ở nhà,” Leanna nói. Thật ra, chiều mai ba mẹ cô đều sẽ đi xem triển lãm đồ cổ. Khi Miguel đến, cô có thể bảo anh rất tiếc là anh không gặp được ông bà Van Haver, nhưng trước khi đi, họ đã cho phép cô đi đến trung tâm mua sắm hoặc bất kỳ đâu mà Miguel muốn. Có thể được!

“Đây là địa chỉ và số điện thoại của em,” cô vừa nói vừa tìm trong túi áo khoác bút và giấy.

“Hay lắm. Mai khoảng một giờ anh sẽ đến.”

Tuyệt! Vào lúc đó ba mẹ cô đã có mặt ở triển lãm đồ cổ rồi.

"Hẹn gặp em ngày mai," Miguel nói rồi tiễn cô ra xe. Khi Leanna mở cửa xe, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô. "*Mahal kita*, Leanna."

"Câu ấy nghĩa là gì?" Leanna nói.

Miguel cười. Mắt anh ánh lên như viên kim cương đen dưới ánh trắng. "Một ngày nào đó, có thể anh sẽ cho em biết."

Khuya hôm ấy, Leanna vừa lái xe về nhà vừa hát theo bản ballad lãng mạn phát trên đài. Khi rời khỏi nhà, cô không biết phải giải thích thế nào với Miguel về gia đình Van Haver. Nhưng mọi chuyện đã kết thúc hoàn hảo. Nếu may mắn, Miguel không bao giờ chạm mặt ba mẹ cô; mà cho dù anh có gặp, Leanna cũng dễ dàng giải thích bất kỳ vấn đề nhỏ nhặt nào có thể nảy sinh. Thật chí cô còn có thể nói rằng gia đình đỡ đầu cô thích cô gọi họ là "mẹ" và "ba".

Leanna tự chúc mừng mình đã nhanh trí. Bây giờ việc còn lại duy nhất phải làm là để lại xe ba vào nhà xe và lên lên lầu mà không đánh thức cả nhà dậy.

Rẽ vào lối vào nhà, Leanna nhận ra may mắn của cô đã chấm hết. Mấy ô cửa sổ nhà cô đều sáng đèn, kể cả bếp và phòng ngủ của ba mẹ.

Leanna thoáng nghĩ tới việc quay ngược đầu xe chạy ra khỏi lối vào nhà. Nhưng cô vẫn bấm nút mở cửa nhà xe và lái từ từ vào trong.

Leanna trả về số đậu. Cô chưa kịp tắt máy cánh cửa nhà đã bật mở. Ba mẹ cô đứng đó mặc áo choàng tắm màu xanh hải quân, trông như thể sắp bóp cổ Leanna.

Chương 9

"Kelli, chị phải giúp em," Leanna cầu xin lúc cha mẹ vừa rời khỏi nhà hôm sau. "Một tiếng nữa Miguel sẽ đến đây."

"Không đời nào!" Kelli lấy lon nước ngọt cho người ăn kiêng trong tủ lạnh bật nắp. "Tối qua em lên ra ngoài còn chưa đủ rắc rối à? Em nghe ba mẹ nói gì rồi đấy. Em bị cấm túc suốt tuần. Như thế nghĩa là dứt khoát không có anh chàng nào được đến nhà."

"Nhưng chị nợ em mà," Leanna nói. Cô đẩy miếng săng uých cá ngừ ăn dở chạy quanh trên đĩa. "Đáng lẽ tối qua chị phải giúp em."

Kelli đặt lon nước ngọt xuống bàn bếp. "Ô, phải. Nhưng khi ba hét lên là có kẻ ăn trộm chiếc Volvo, chị nên để ba gọi cảnh sát chứ gì. Khi ấy thì em sẽ bị cảnh sát bắt chứ không phải ba đâu."

"Thôi được rồi...em nghĩ là chị không còn lựa chọn nào khác," Leanna thừa nhận.

Kelli ngồi xuống bàn đối diện Leanna. "Này, em ăn xong chưa đấy? Chị đói rồi."

Leanna cắn một miếng nữa rồi đẩy miếng săng uých ra. "Em không có thời gian. Em phải đi lấy hết ảnh gia đình trong hành lang xuống đây."

"Tại sao?" Kelli hỏi, vươn tay lấy một miếng khoai tây chiên.

"Vì có em ở trong ấy! Miguel nghĩ Carlos và Dora là cha mẹ em ở Fair Oaks này," Leanna giải thích. "Anh ấy nghĩ em mới gặp cả nhà tháng trước. Làm sao em giải thích về tất cả những bức ảnh cũ chụp cả bốn người chúng ta?"

Không trả lời, Leanna chạy vội vào hành lang nối giữa bếp và phòng khách. Cả hai bên đều có treo ảnh, một số bức chụp từ mấy năm trước. Thậm chí có những bức chỉ có ba mẹ và Leanna. Leanna lấy những bức đó xuống trước. Miguel có thể không nhận ra Leanna hồi còn bé tí, nhưng chắc chắn anh sẽ thắc mắc tại sao ông bà Van Haver tóc vàng lại chụp ảnh với một đứa trẻ da sậm màu.

Tay Leanna đã chất đầy các tấm ảnh thì Kelli bước ra khỏi bếp. "Chị không tin nổi là em lại đi làm chuyện này," chị nói.

Leanna nhét bức ảnh mới lấy xuống dưới cánh tay rồi đi lên lầu. "Em sẽ treo trở lại sau khi Miguel về."

Kelli nổi gót cô. "Ô, vậy là gia đình này không đủ tốt với Miguel."

Leanna lấy chân đẩy cửa phòng cô và bỏ tất cả khung ảnh lên giường. "Em không bao giờ nói như thế. Em muốn chị gặp Miguel, và cuối cùng anh ấy cũng sẽ gặp cả ba mẹ nữa."

"Thế thì tại sao em lại giả vờ đây là gia đình đỡ đầu em?" Kelli hỏi. Chị nghĩ em nên nói thật với cậu ấy đi."

"Em sẽ nói. Sau này." Leanna xuống tầng dưới để gỡ nốt các bức ảnh trên tường. Kelli đi theo, vẫn cố thuyết phục cô cho Miguel biết sự thật.

"Kelli, Miguel chưa thể đối diện với sự thật. Đêm qua cô đã suy nghĩ về tất cả những chuyện ấy—nhất là sau khi cha mẹ cô giảng cho cô một bài về niềm tin và trách nhiệm. "Gia đình anh ấy là gia đình siêu truyền thống. Cha mẹ anh ấy lấy nhau rồi sống với nhau mãi mãi. Chị phải thấy mặt anh ấy khi em bảo em sống ở đây không cùng ba mẹ kia. Anh ấy tưởng ba mẹ chết rồi hay bị làm sao. Em đoán trong suy nghĩ anh ấy đó là lý do chính đáng duy nhất để không sống cùng cha mẹ."

Leanna giật một bức ảnh trên tường xuống giúi vào tay Kelli. "Miguel tìm kiếm một Filipina trung thành. Anh ấy nghĩ em một trăm phần trăm là Filipina."

"Vậy sao em lại nghĩ là Miguel tuyệt vời đến thế?" Kelli hỏi. "Cậu ta có vẻ có thành kiến."

"À...", Leanna nói khi họ mang nốt những bức ảnh gia đình còn lại lên lầu. "Nếu chị gặp một anh chàng hấp dẫn và anh ta nói, "Chào, tôi tên là Jake, tôi vừa ở tù năm năm vì cướp tiệm rượu thì sao. Chị có đi chơi với hắn không?"

"Hỏi ngu thế." Kelli lắc đầu, mặt tỏ vẻ kinh tởm. "Có thể chị có vài gã bạn trai tồi tệ, nhưng chị không hẹn hò với tội phạm."

"Rồi," Leanna thả bức ảnh xuống giường chung với các bức khác. "Giờ giả như chị gặp một anh chàng thông minh, đẹp trai, tuyệt vời về mọi mặt. Chị đi chơi với anh ta vài tháng, rồi chị yêu anh ta hết lòng. Anh ta khiến đầu gối chị nhũn ra mỗi khi ở bên anh ta. Anh ta nghĩ chị là cô gái dễ thương nhất, xinh đẹp nhất mà anh ta từng gặp. Chị hoàn toàn tin tưởng anh ta."

"Đưa chị tới gặp anh ấy đi," Kelli ngắt lời. "Anh ấy hoàn hảo quá!"

Leanna gật đầu. "Đúng thế, ngoại trừ một chuyện. Sau một thời gian hẹn hò, anh ta bảo chị là anh ta từng bị bắt một lần vì tội ăn cắp đồ trong cửa hàng. Anh ta cùng đám bạn trung học thách nhau và anh ta đã bị bắt. Liệu chị có bỏ anh ta không?"

"Chị nghĩ là không," Kelli nói. "Nếu chỉ là một vụ thách thức gây thơ biến thành hậu quả tồi tệ...và anh ấy biết là mình sai... Mà ngoài ta, chị đã yêu anh ấy lắm rồi."

"Thấy chưa?" Leanna ngắt lời. "Giờ thì chị hiểu tại sao em chưa thể cho Miguel biết sự thật rồi chứ. Nếu em kể cho anh ấy nghe về chị và ba mẹ, anh ấy sẽ không muốn đi chơi với em. Nhưng nếu anh ấy hiểu em và gia đình mà em gọi là gia đình đỡ đầu trước, anh ấy sẽ thích chúng ta đến mức khi em nói ra sự thật, anh ấy cũng không gặp vấn đề lớn. Thậm chí anh ấy còn tha thứ cho em tội nói dối. Anh ấy sẽ thấy em buộc phải nói dối, vì đó là cách duy nhất để chúng em có thể ở bên nhau."

Kelli lắc đầu. "Nếu em nghĩ chị sẽ giúp em cái trò sắp đặt ngớ ngẩn này thì quả là em điên rồi. Chị đi đây. Chị phải chuẩn bị cho cảnh quay, còn em thì phải cắt cỏ trong chiều nay đấy."

"Kelli, làm ơn đi mà! Chị chỉ mất có vài phút thôi." Leanna hất đầu về phía đồng ảnh gia đình trên tường. "Chị bỏ một số ảnh khác vào những cái khung này rồi treo lại lên tường được không? Em không muốn Miguel để ý đến những cái móc không trên tường."

"Chị lấy đâu ra mười lăm tấm ảnh hai-mươi-hăm-lăm bây giờ?" Kelli hỏi. "Mà sao em không tự làm lấy đi?"

"Em còn phải cắt cỏ." Leanna vuốt hết tóc sang vai phải tết lại. "Nếu nhanh tay, em có thể cắt xong trước khi Miguel đến. Miễn là cỏ được cắt xong, ba mẹ về sẽ không nghi ngờ gì hết."

Leanna cột bím tóc bằng một sợi dây thun và quay lại phía Kelli đang nhìn chằm chằm vào một bức ảnh gia đình với vẻ ngập ngừng.

"Làm ơn đi mà!" Leanna van nài. "Em đã giúp chị gây ấn tượng với bọn con trai. Có nhớ cái thằng hồi lớp năm có bộ sưu tập sau không? Em đã đào cả vườn rau của mẹ lên để chị cũng có một bộ sưu tập sâu."

"Được rồi, được rồi. Chị sẽ làm," Kelli rùng mình nói. "Có điều đừng nhắc đến cái thằng Gene Quigley sơn gai óc ấy hay sâu siết của nó nữa! Còn một chuyện nữa - nếu ba mẹ mà bắt gặp Miguel ở đây thì chị không liên quan gì đâu nhé!"

"Cám ơn Kelli." Leanna ôm nhanh chị một cái. Cô thấy lo lắng về chuyện lại không vâng lời cha

mẹ, nhưng lần này kế hoạch của cô hết sức rõ ràng. Triển lãm đồ cổ mà cha mẹ cô đi xem đóng cửa lúc năm giờ, mà họ thích xem đồ cổ. Không đời nào họ bỏ về trước khi triển lãm đóng cửa. Cô có cả một buổi chiều!

Miguel lái cái toa xe lửa cổ của anh đi chậm chậm dọc phố, nhìn số nhà trên từng hộp thư. Anh thắng lại bên ngoài một lối vào nhà có những bụi hoa đầu xuân dọc hai bên đường, chồm người ra ngoài cửa sổ nhìn số hộp thư nằm ẩn sau những cành lá xanh mong manh. Đúng rồi, đây là địa chỉ mà Leanna đã đưa cho anh, và bảng tên bên dưới ghi là Van Hanver.

Miguel rẽ vào lối dẫn vào nhà. Không có xe nào khác ở đó nên anh chạy thẳng tới gần cửa nhà xe.

Leo ra khỏi cái xe xấu xí màu nâu, Miguel nhìn ngôi nhà hai tầng nơi Leanna sống với gia đình Haver. Nó cũng tương tự căn nhà mà gia đình anh thuê. Bãi cỏ cỡ trung bình vừa được cắt, và tiếng o o vang lên từ phía sau hàng rào giả gỗ cho anh biết có người đang cắt cỏ ở sân sau. Giữ chặt bó hoa hồng vàng mua tặng Leanna, Miguel tiến tới cửa trước. Một con mèo vàng pha trắng to tướng nằm ườn ra chắn đường. Nó bị mất gần hết tai trái. Con mèo ngáp và Miguel thấy nó cũng mất mấy cái răng.

"Chào anh bạn." Miguel dừng lại gãi sau cái tai còn lại con mèo. Nó nhắm mắt lại giụi đầu vào lòng bàn tay anh, kêu rừ..rừ.

"Gặp lại mày sau nhé." Miguel vỗ đầu con mèo một cái rồi bước ngang qua nó và bấm chuông. Mấy giây trôi qua, nhưng không ai trả lời. Miguel bấm chuông lần nữa. Nếu vẫn không có ai anh định gọi to qua hàng rào với người đang cắt cỏ. Thành linh cửa bật mở. "Chắc cậu là Miguel." một giọng con gái nói to. "Tôi là Kelli Van Haver. Cậu vào đi."

Miguel không thể không tròn mắt ra nhìn. Cô gái đứng trong cửa cao hơn anh rất nhiều, và đôi giày cao gót đen làm tăng chiều cao của cô ta thêm sáu bảy phân nữa. Mái tóc vàng ánh bạc dài của cô được búi trên đầu một cách công phu, kết hợp giữa tết và uốn quăn. Cô mặc váy đen trắng không dây, kim cương giả lấp lánh trên vai. Và trên mặt cô là cả đồng son phấn. Quá sức nhiều, cho dù là đi với trang phục đẹp đi nữa.

Mất một lúc, thậm chí Miguel còn không chắc là Kelli Van Haver có đẹp hay không nữa. Cô ấy làm người ta lóa mắt...nhưng một cách quá mức. Nếu đó là cách cô ấy ăn mặc chỉ để loanh quanh ở nhà chiều thứ bảy thì anh sợ phải biết suy nghĩ của cô về cái quần sóc jean và áo thun bình thường của mình.

Trong lúc Miguel đứng ngập ngừng trước cửa, con mèo quẹt qua chân anh và nhảy qua cánh cửa mở. Kelli buông một tiếng kêu the thé. "Tum-bleweed! Ra khỏi đây ngay, đồ lông lá béo xấu xí kia!"

Miguel không tin nổi là một cô gái lại có thể nói với con mèo của mình theo kiểu ấy.

"Tốt rồi, nó đi rồi," Kelli căn nhắc. "Cứ chờ đấy rồi có ngày tiwj tay tôi sẽ tóm được con mèo ấy. Tôi sẽ bóp cổ nó."

Miguel lúng túng bước vào cửa. "Leanna có nhà không?"

"Nó đang làm nốt mấy việc lặt vặt," Kelli nói, mặt nhìn chòng chọc vào bó hoa trên tay Miguel.

"Cậu có thể chờ nó, nhưng cậu sẽ phải để cái đó bên ngoài."

"Tại sao? Đây là cho Leanna mà," Miguel nói gay gắt. Anh muốn tạo ấn tượng tốt với gia đình đỡ đầu Leanna, nhưng anh không hiểu tại sao Kelli lại nhìn chằm chằm vào bó hồng thơm ngát như thể nó là bó cỏ dại như thế.

"À, ờ, tôi nghĩ chắc đem vào trong nhà cũng không hại gì đâu," Kelli lắp bắp. "Đi theo tôi nào."

Kelli nhẹ nhàng quay người trên gót giày và đi giống như bay lướt vào hành lang. Miguel đi theo cô, tự hỏi không biết làm sao mà cô có thể bước đi duyên dáng trên đôi giày cao gót một cách uyển chuyển như thế.

Đi vào hành lang, Miguel nhận thấy các khung ảnh treo dọc hai bên tường. Treo ảnh gia đình thì không có gì bất thường; mẹ anh treo một đồng trong phòng khác ở nhà. Nhưng ở nhà Van Haver thì khá kỳ lạ.

Thứ nhất, tất cả đều là ảnh Kelli. Một số chụp màu, một số đen trắng, nhưng tất cả đều là chụp cận cảnh Kelli hoặc từ eo trở lên hoặc chỉ có mỗi khuôn mặt. Trong một số bức, tóc cô được uốn và xịt keo nhiều đến mức trông như tóc giả. Trong tất cả các bức ảnh, quần áo của Kelli trông giống như trang phục sân khấu: áo lông, áo khoác da đen, khăn quàng lông trắng.

Kelli dẫn anh vào căn bếp nhỏ. "Ngồi đi. Có muốn tôi cắm bó hồng đó vào nước không?"

"Không, cảm ơn. Tôi thích tặng Leanna trước khi chị cắm vào bình." Miguel nâng niu bó hoa khi ngồi xuống bên bàn bếp.

"Leanna đang cắt cỏ," Kelli giải thích. "Muốn uống gì không? Trà đá, cola, nước có ga?"

"Trà đá là được rồi." Miguel nhìn Kelli lấy bình trà từ tủ lạnh ra.

Có vẻ như Kelli đang cố tỏ ra thân thiện, nhưng Miguel thấy không thoải mái khi ở bên cô. Trao cho anh ly trà, cô ngồi ghé vào mép ghế nhìn anh uống. Cô không nói gì, và Miguel thấy mình giống một con thú lạ trong vườn thú.

Miguel ước gì Kelli bỏ đi, nhưng cô lại bật nắp một lon nước ngọt cho người ăn kiêng và hóp một ngụm.

"Thế nào Miguel," cô hỏi, "cậu có thích Sacramento không?"

"Cũng được." Thành phố thật sự khá buồn tẻ cho đến tối qua khi anh gặp được Leanna. Nhưng Kelli không cần phải biết điều đó. "Cha cô có nhà không?" Miguel hỏi. "Tôi muốn gặp ông."

"Không, không có ai ở nhà cả," Kelli nói. Cô uống nhanh một ngụm nước ngọt.

Miguel gượng cười với Kelli. "Tôi ra phía sau...giúp Leanna cắt nốt cỏ được không?"

"Ý hay đấy." Kelli có vẻ nhẹ cả người. "Tôi phải đi trang điểm lại," cô nói thêm. "Son môi tôi bị lon nước làm mờ mất một chút rồi."

Tin tôi đi, môi cô còn đầy son đấy, Miguel nghĩ. Nhưng anh vẫn cười khi Kelli vén rèm sang một bên, để lộ cánh cửa kính trượt. Qua kính, Miguel thấy cái sân sau rộng mênh mông. Leanna, mặc quần sóc màu ngọc bích và áo thun xanh trắng tiếp màu, đang đẩy cái máy cắt cỏ to đùng. Đặt hoa lên bàn, Miguel mở cửa. Hình ảnh Leanna nhỏ bé vật lộn với cái máy cắt cỏ nặng nề vượt quá sức chịu đựng của anh.

Anh vừa bước qua cửa, một tiếng hắt hơi to vang lên sau lưng anh. "Vì Chúa, đóng cửa lại!" Kelli hét. Anh chưa kịp làm theo, Kelli đã tự tay đóng sập cửa lại. Miguel ngạc nhiên là cô không đẩy anh một cái thật mạnh.

Anh khum tay làm loa hét to lên trên tiếng gầm của máy cắt cỏ. "Này, Leanna! Có cần giúp không?"

Leanna tắt máy đi về phía anh. Tóc cô, được tết thành một bím dài đến gần gấu quần sooc, lấp lánh mồ hôi, còn má thì hồng lên vì nóng. Dù trông như muốn ngã gục vì kiệt sức, cô vẫn mỉm cười.

"Đừng đến gần quá," cô dừng lại cách anh hơn một mét nói. "Người em đầy mồ hôi."

"Anh không ngại nếu em cũng không."

Cô bước vào vòng tay anh, anh ôm cô thật chặt. Tim cô, đập sát bên ngực anh, giống như một phần của chính tim anh. "Anh không quan tâm em ướt mồ hôi đến mức nào, anh thích ôm em hơn là người như Kelli, đầy nước hoa, môi bóng loáng và không có gì khác nữa."

Leanna cười. "Nói nghe ngọt ngào quá. Hơi lạ, nhưng thật ngọt ngào."

Anh miễn cưỡng buông cô ra. "Làm cho xong cái sân này để mình ra khỏi đây nào."

Trong khu Miguel cắt nốt, Leanna cào cỏ lại thành đồng. Cắt xong vạt cỏ cuối cùng, anh giúp cô gom cỏ vào các túi đựng rác.

"Miguel này," Leanna nói.

Anh quay lại, một thứ gì đó mềm mại đập vào ngực anh. Leanna cười khúc khích cúi xuống lấy một nắm cỏ nữa.

"Ê!" anh hét.

Leanna ném một nắm cỏ nữa vào đầu anh. "Trúng rồi!" cô reo.

Miguel phúi cỏ ra khỏi tóc. "Được, nếu muôn đánh nhau, thì em sẽ có đánh nhau."

"Không nếu em thắng anh trước!"

Lấy một nắm cỏ, Miguel đuổi cô chạy quanh một cái cây. Leanna né cú ném của anh chạy đi lấy thêm đạn.

"Ăn gian!" Anh gào lên khi thấy Leanna cầm cả bao cỏ. "Em định làm gì với cái đó đấy?"

"Thử xem đi!"

Cười ranh mãnh, Leanna cầm cái bao đi về phía anh, Miguel chờ cô đến gần, cô vừa nghiêng cái túi lên đầu anh, anh liền túm lấy phía bên kia đẩy về phía cô.

Leanna né người tránh và bị mất thăng bằng. Miguel tóm lấy eo cô, nhưng trượt tay vớ phải cái bao ni lông. Ré lên cười, họ cùng ngã nhào xuống đất. Những cọng cỏ cù vào cổ họ và bám vào đầy tóc tai lên áo.

"Anh không biết em lại là cô gái quậy phá đến thế." Miguel ngồi dậy kéo Leanna lên theo.

"Không tin nổi là mình lại phải cào hết lại từ đầu."

"Kê." Leanna vòng tay quanh cổ anh. "Trông anh nghiêm nghị quá nên em phải làm gì đó cho anh cười."

Miguel tựa trán mình lên trán cô. Anh thích là họ cao gần bằng nhau. Không phải mất công gì anh cũng nhìn được ngay vào mặt cô. Và anh chỉ cần hơi cúi đầu xuống một chút, môi họ sẽ chạm nhau.

"Leanna," anh nói giọng khàn khàn. "Anh biết có cách khác em có thể làm anh cười."

"Ôi, thế à?" Mắt Leanna lóe lên ánh mắt chòe ghẹo. "Có phong tục kỳ lạ nào đó của Philippine mà em không biết sao?"

Tay Miguel ôm chặt quanh eo cô. "Anh hứa là em sẽ biết."

Chầm chậm, như bị nam châm hút, môi Miguel gặp môi cô. Mắt anh nhắm lại, và bất chợt, giống như mấy tuần vừa qua không hề tồn tại. Anh và Leanna đang trở lại lễ hội Philippine ở San Di-ego, có điều lần này nụ hôn của họ không ngượng ngịu cũng không ngập ngừng mà say đắm và đầy hứa hẹn. Leanna đang trong vòng tay anh, và không còn gì khác có ý nghĩa quan trọng nữa.

Mở mắt ra Miguel thấy Leanna đang mỉm cười với anh. Mặt cô tươi rói., cỏ rắc đầy tóc trông như những bông tuyết màu xanh. Cô xinh quá. Và khi bàn tay mềm mại của cô đưa lên chạm vào má anh, cô khiến anh có cảm giác mình là người con trai quan trọng nhất thế giới này. Anh lại hôn cô. Môi cô ấm áp và nghe thoang thoảng mùi cỏ mới cắt. Thời gian dường như ngừng lại khi họ hôn nhau.

"Ôi không," Leanna nói, tuột người ra khỏi anh. "Có chuyện gì thế?" anh hỏi, hơi ngạc nhiên và bối rối. Nhưng rồi anh thấy Leanna đang nhìn qua vai anh về phía nhà.

"Em gặp rắc rối to rồi," Leanna rên rỉ.

CHƯƠNG MƯỜI

Trong đời Leanna chưa bao giờ ngượng đến thế. Phút trước, cô mới hôn Miguel, quên mất rằng họ không phải là hai người duy nhất trên hành tinh này. Phút sau, cha mẹ cô đã đứng *nhìn* cô

hôn Miguel.

“Cha mẹ ời, trông họ như sắp nổ tung lên vậy,” Miguel nói. “Em không nói với họ là anh đến à?” “Ờ-có,” Leanna lắp bắp, chân cô nhũn ra. Đôi tay mạnh mẽ của Miguel vòng quanh eo cô là thứ duy nhất vững chắc đỡ cô đứng thẳng. Một cô gái Philippine ngoan sẽ không bao giờ lên đi chơi với bạn trai sau lưng cha mẹ - hay gia đình đỡ đầu cũng thế!

“Là bãi cỏ,” cô nói. “Em hứa sẽ làm xong trước khi họ về.”

“Anh sẽ bảo đó là lỗi của anh.” Miguel nói.

Leanna lắc đầu. “Không, để em.” Cô thấy tự hào là Miguel muốn cứu cô. Nhưng anh nói chuyện với cha mẹ cô ít chừng nào tốt chừng ấy. Có lẽ cô vẫn có thể thoát được. Bà Van Haver mở cánh cửa kính trượt. “Leanna,” bà gọi, “con lại đây được không?”

Giọng mẹ cô rất bình tĩnh và kiềm chế, nhưng Leanna không bị lừa. Bà Van Haver luôn tỏ ra điềm tĩnh nhất khi đưa ra những hình phạt cực kỳ khủng khiếp.

“Em sẽ trở lại ngay,” Leanna bảo Miguel. Cô chậm chậm bước về cánh cửa kính trượt.

Mẹ cô đứng trong cửa. Cha cô vẫn đứng ở phía bên kia căn phòng, chỗ an toàn. Ông và Kelli cực kỳ dị ứng với cỏ mới cắt.

“Đây,” bà Van Haver vói ra sau lưng và, trước sự ngạc nhiên của Leanna, trao cho cô một bó hồng vàng rực rỡ.

“Đẹp quá,” Leanna cau mày bối rối nói. Cô cầm bó hoa từ tay mẹ. Sao mẹ không phạt mà lại đưa hoa cho cô nhỉ? “Nhưng ba dị ứng với hoa hồng mà.”

“Không đùa đâu,” ông Van Haver nói vọng từ trong nhà ra. Leanna nhìn qua mẹ và thấy mắt cha dưng bắt đầu chảy nước.

“Mẹ đoán nó là của cậu kia,” mẹ Leanna nói. “Con ra cảm ơn cậu ấy đi. Bảo cậu ấy là ba bị dị ứng, rồi nói cậu ta về đi.”

“Nhưng anh ấy mua hoa cho con mà,” Leanna sợ hãi nói. “Con không thể trả hoa rồi bảo anh ấy về được. Như thế thì bất lịch sự quá!”

Về mặt mẹ cô không dượng đi chút nào. “Con có thể gọi điện cho cậu ấy sau. Mà cậu ấy là ai vậy? Mẹ chưa gặp cậu ấy bao giờ.”

“Anh ấy tên là Miguel Sarmiento. Con gặp anh ấy ở San Diego. Anh ấy mới chuyển đến đây, anh ấy không quen ai cả. Con biết là con bị cấm túc,” Leanna nói tiếp, “nhưng mẹ có thể *làm ơn* coi đây là ngoại lệ không?”

“Trông cậu ta cũng dễ thương đấy,” bà Van Haver nhìn ra ngoài thừa nhận.

Leanna nhìn theo ánh mắt mẹ và thấy Miguel đang cào cỏ đổ vung vãi. Trong khoảnh khắc, cô nghĩ mẹ đã có thể mềm lòng. Tim cô se lại khi bà Van Haver khoanh tay lại.

“Nhưng tối qua con trốn ra ngoài, còn giờ thì lại có bạn đến nhà trong khi đang bị cấm túc,” bà

Van Haver lắc đầu nói. “Mẹ rất tiếc, nhưng Miguel phải về thôi.”

“Nói với cậu ấy là ba sẽ mở rộng vòng tay chào đón cậu ấy khi người cậu ấy không phủ đầy cỏ,” ông Van Haver nói thêm. Ông xì mũi một tiếng như còi xe ô tô. “Đưa cậu ấy ra cổng, đừng ngang qua nhà. Trừ khi con không ngại nằm thức cả đêm nghe ba và Kelli hắt hơi.”

Bà Van Haver đóng cánh cửa kính lại để kết thúc câu chuyện, nhưng Leanna có cảm giác chuyện này còn lâu mới kết thúc. Cô bước về phía Miguel vẫn đang cào cỏ. Mặt anh xịu xuống khi cô trao cho anh bó hồng.

“Ông Van Haver bị dị ứng với chúng,” Leanna giải thích, “Em xin lỗi. Nhưng em phải đề nghị anh về.”

Miguel buông rơi cái cào. “Chỉ vì anh mang cho em bó hoa này sao?” Anh lắc đầu, vẻ khó chịu.

“Leanna, có thể đây không phải là việc của anh, nhưng gia đình đỡ đầu của em có vẻ kỳ cục quá.”

“Đi nào. Mình ra phía trước nói chuyện đi.” Leanna lo lắng liếc về phía cánh cửa trượt. Mẹ cô vẫn đứng đó quan sát xem cô có nghe lời không. Ba đã đi, nhưng dám chắc là để lấy một trong các loại thuốc dị ứng.

Khi họ bước qua cổng và đi vòng sang bên hông căn nhà, Leanna cố nhìn vào mắt Miguel.

Nhưng anh cứ nhìn chằm chằm xuống đất. Môi anh mím chặt và anh lại lắc đầu.

Một chiếc xe xấu xí đậu trên lối ra vào. Nó cũ không tưởng tượng được, phần lớn là màu nâu, trừ một cánh cửa màu xanh. Miguel bước về phía nó, giật mở cánh cửa màu xanh ném bó hồng vào xe.

Leanna hăng giọng. “Miguel, làm ơn đừng giận. Em không muốn làm hỏng cuộc hẹn của tụi mình, nhưng em phải làm theo lời của gia đình Van Haver. Ngay bây giờ phải tự tay dọn cho xong sân sau và- và không được gặp anh trong một tuần. Cũng giống như tối qua khi anh phải làm việc ấy. Anh muốn nói chuyện với em, nhưng anh phải đi lau sàn.”

“Giống thế nào được,” Tay Miguel nắm chặt vai cô. “Anh không sống cùng sếp, và cô ta không bảo anh có thể hay không thể hẹn với ai! Cha mẹ em nghĩ thế nào về cách nhà Van Haver đối xử với em vậy?”

“Ba mẹ - ba mẹ em nghĩ là ổn,” Leanna lắp bắp. “Ý em là, em phải làm gì đó để có chỗ ngủ và cơm ăn.”

“Nhưng em đâu phải là người hầu của họ! Ông Van Haver không tự cắt cỏ lấy được à?”

“Ông ấy bị dị ứng với cỏ nữa,” Leanna nói.

Thình lình cửa trước bật mở. Kelli, trong bộ váy đẹp đen trắng, bước ra ngoài tay tóm gáy con mèo nhà hàng xóm.

“Ra ngoài!” cô hét lên và ném con mèo ra ngoài bãi cỏ. “Và ở yên ngoài đó!”

“Em thấy không?” Miguel bức bối. “Cô ta ngược đãi cả một con vật vô tội.”

“Đấy không phải là mèo của cô ấy. Tumbleweed là của nhà hàng xóm, nhưng nó nghĩ ngôi nhà này là nhà vệ sinh khổng lồ của nó. Nó luôn lén vào nhà làm bậy. Ngoài ra, ba – à, ông Van Haver và Kelli bị dị ứng lông mèo.”

“Có cái gì mà họ không bị dị ứng không?” Miguel ngờ vực hỏi.

“Anh không hiểu đâu. Nếu Kelli ở gần mèo, chị ấy sẽ bị nổi ban đỏ lên rất xấu xí,” Leanna giải thích. “Đó sẽ là thảm họa vì-“

Miguel không cho Leanna cơ hội giải thích. “Phải, nếu Kelli mà nổi mụn thì sẽ là một thảm kịch thật sự,” anh châm chọc ngắt lời. “Cô ta là gì vậy, công chúa à? Cha mẹ cô ta treo đầy một nhà ảnh cô ta, và em lại lo lắng vì cô ta có thể bị phát ban. Không lạ là cô ta chỉ biết mỗi mình mình.”

“Em thích Kelli,” Leanna bức bối nói. “Sao anh có thể đánh giá chị ấy được? Anh còn chưa biết chị ấy mà?”

“Anh không muốn biết cô ta!” Miguel lớn tiếng. “Cô ta là đồ hợm hĩnh ích kỷ. Cô ta không có gì trong đầu ngoài sửa tóc, mua quần áo mới, và trang điểm. Cái đồ con gái như vậy làm anh phát bệnh.”

“Được!” Leanna hét. “Nếu đó là cách cảm nhận của anh, thì em nghĩ anh nên về đi! Em không cần anh chỉ trích gia đình em!”

Miguel bước lùi lại. Trông anh sững sờ như thể cô vừa tát anh. “Sao em lại bênh họ? Nhà Van Haver đâu phải là *gia đình* em. Đừng để họ chen vào giữa chúng ta.”

Leanna nắm chặt lấy cửa xe để tay khỏi run lên. Suýt nữa thì cô đã lỡ miệng nói ra. Cô phải cẩn thận hơn mới được.

“Ý em là gia đình đỡ đầu em,” Leanna nói, giọng run lên. “Em quan tâm đến nhà Van Haver, Miguel ạ. Anh không hiểu-“

“Em nói đúng. Anh không hiểu.” Giọng Miguel lạnh lẽ, nhưng lạnh như đá. “Anh không hiểu tại sao em lại để họ xoay em như vậy. Anh cứ nghĩ em thuộc loại con gái có chính kiến.” Nói xong, Miguel nhảy vào xe lái đi. Anh không hôn tạm biệt cô hay nói, “Anh sẽ gọi điện cho em.” Anh chỉ lùi xe khỏi lối dẫn vào nhà rồi lái xe đi thẳng.

Leanna dọn xong bãi cỏ rồi lên gác tắm. Tắm xong, cô quấn khăn tắm lên mái tóc ướt và khoác áo choàng vải bông lên người. Quay lại phòng, cô thấy mẹ đã ngồi lên giường.

“Mẹ,” Leanna nói trước khi mẹ cô bắt đầu bài lên lớp. “Con xin lỗi vì đã vi phạm quy tắc. Mẹ cứ cấm túc con hết tháng rồi cho qua chuyện này được không?”

“Chúng ta sẽ vẫn giữ đúng một tuần.” Bà Van Haver vắt chân lên nhau và ngồi tựa ra gối của

Leanna. “Nhưng mẹ con mình cần nói chuyện.”

“Con thích bị cấm túc hơn,” Leanna nói.

Mẹ cô vẫn tìm tư thế ngồi thoải mái, như thể bà định ngồi đó rất lâu.

“Ba mẹ không thích thú gì chuyện phạt con,” bà Van Haver nói. “Nhưng ba mẹ lo lắng khi con làm chuyện gì đó nguy hiểm, giống như ra ngoài một mình ban đêm với một cậu con trai mà ba mẹ không biết. Rồi hôm nay, khi ba mẹ quay về lấy thẻ tín dụng thì thấy một cái xe lạ nằm trên lối vào nhà, suýt nữa ba mẹ đã gọi cảnh sát. Cái xe cũ nát ấy trông giống như chỗ ở của một kẻ vô gia cư vậy.”

“Mẹ!” Leanna kêu lên. Cô ngồi xuống giường cạnh mẹ lấy tay che mặt. Cô cứ nghĩ ngày hôm nay cô đã bẽ mặt hết sức rồi, thế mà vẫn còn tệ hơn nữa. Suýt nữa thì mẹ cô làm cho Miguel bị bắt!

“Mẹ còn nghĩ gì được nào!” mẹ cô hỏi. “Con không được phép mời bạn bè tới chơi mà.”

“Con đã nói là con xin lỗi rồi mà!” Leanna kêu lên.

Bà Van Haver dịu dàng đặt tay lên vai Leanna. “Cung à, tại sao con lại phải lén ra ngoài gặp Miguel? Ba mẹ sẽ không bao giờ cản con hẹn hò với người con thích. Có lý do nào khiến con không muốn nói cho ba mẹ biết về Miguel không? Con xấu hổ vì cậu ấy à?”

Leanna ngẩng phắt đầu lên. “Không! Miguel là một người con trai tuyệt vời!”

“Cậu ấy là người Philippine, đúng không?”

“Thế thì sao?” Leanna hỏi. “Chuyện ấy chẳng có gì là đáng xấu hổ cả.” Cô kéo tay áo choàng tẩm lên đặt cánh tay màu nâu bên cạnh cánh tay nhợt nhạt của mẹ. “Con là người Philippine mẹ ạ. Hay là mẹ không nhận thấy?”

Mẹ Leanna phớt lờ nhận xét của cô. “Cha con gọi điện đến khi con đi tắm,” bà nói, vẫn giữ giọng điềm tĩnh, dịu dàng. “Hình như ông ấy nghĩ là mẹ không muốn con đến thăm ông ấy. Ông ấy kết tội mẹ cảnh đường con trở về với truyền thống Philippine. Con có biết từ đâu mà ông ấy có ý nghĩ sai lầm ấy không Leanna?”

“À, không ạ,” Leanna lầm bầm. Cô cúi đầu xuống, lấy khăn chà lấy chà để mái tóc ướt.

Leanna quan sát khuôn mặt mẹ, tìm sự liên quan giữa họ. Cô không thấy nét gì của mình trong đôi mắt xanh xám, trong làn da nhợt nhạt và mái tóc vàng dài của mẹ. Alison Van Haver có thể làm mẹ Kelli dễ dàng hơn Leanna.

“Mẹ hy vọng đã không nói gì làm con có ấn tượng xấu về cha con, hay làm người Philippine.” Bà Van Haver nắm chặt tay nhau nói. “Mẹ muôn con tự hào về lai lịch của mình.”

“Con tự hào mà mẹ,” Leanna kéo khăn xuống khỏi đầu, lấy ngón tay lùa vào mái tóc dài ướt.

Bà Van Haver lấy lược từ trên tủ xuống trao cho con gái. “Tuần sau ba mẹ gặp Miguel được không?”

“Chắc là không đâu,” Nhớ lại những điều tồi tệ mà Miguel đã nói về gia đình Van Haver, Leanna

không chắc là cô còn muốn gặp lại anh. Cô nuốt tiếng nước nở xuống cổ. “Miguel có một gia đình Philippine truyền thống. Anh ấy nói tiếng Tagalog và đủ mọi thứ. Con sợ rằng con quá – quá Mỹ đối với anh ấy.”

“Con có thể tìm hiểu về Philippine,” mẹ cô gợi ý. “nói chuyện với cha con xem. Ông ấy không đưa cho con sách hay băng cát xét gì à?”

“Có ạ.” Leanna kéo cái lược trên đầu. “Nhưng lỡ không ăn thua thì sao? Miguel muốn một Filipina kiểu truyền thống. Con sợ là con sẽ không bao giờ có được.”

Bà Van Haver cau mày. “Leanna, con không nên tìm hiểu về Philippine để làm vui lòng Miguel, hay cho dù là cha con đi nữa. Đó là việc mà con nên làm cho chính mình. Chỉ có con mới có thể quyết định đi xa tới đâu và thấy thoải mái với cái gì thôi. Đừng thay đổi con người con cho phù hợp với ý nghĩ của một anh chàng nào đó về người con gái hoàn hảo. Cứ cho Miguel thấy con người *thật* của con, để cậu ta quyết định con có đáng được biết đến không?”

Leanna nhớ những lời Miguel nói về Kelli. “Nhưng lỡ anh ấy nghĩ là con... ích kỷ và hợm hĩnh thì sao?”

“Thì *cậu ta* không đáng được biết đến,” Bà Van Haver chồm tới ôm con gái. “Mẹ biết ngay bây giờ con khó mà tin được, nhưng đời con rồi sẽ còn những chàng trai khác nữa. Và nhân tiện nói về những anh chàng khác, cưng à... con có nghĩ về Scott không?”

Gần đây thì không, Leanna muốn nói như vậy. Thật kỳ lạ, nhưng khi có Miguel bên cạnh, cô quên bém mất là Scott còn tồn tại.

“À... con vẫn đang cố tìm hiểu xem phải làm gì với anh ấy,” Leanna thú nhận.

“Mẹ chắc là con sẽ có quyết định đúng,” bà Van Haver đứng dậy khỏi giường Leanna nói. “Chỉ thêm một câu hỏi nữa thôi. Ai đặt hết cả ảnh chụp mẫu của Kelli vào các khung treo trong hành lang thế.”

Chắc đó là những tấm hai-mươi-hăm-lăm duy nhất mà Kelli tìm được, Leanna nghĩ. Chả trách Miguel nghĩ Kelli chỉ biết có mình!

“Là ý con đấy,” Leanna thú nhận. “Con sẽ để ảnh cả nhà lại.”

Ôm gối vào ngực, Leanna nhìn theo mẹ bước ra khỏi phòng. Nhìn khuôn mặt vui vẻ của mẹ, cô có thể nói rằng bà Van Haver nghĩ những vấn đề của con gái đã được giải quyết xong. Chuyện đó chỉ cho Leanna thấy mẹ cô thật sự không biết gì hết.

Cứ cho Miguel thấy con người thật của con. Vâng, phải. Miguel đã nói rõ rằng anh không muốn Leanna *thật*. Hay ít nhất thì không muốn nửa Mỹ của cô.

Leanna quỳ xuống bên giường và nhìn xuống gầm. Cô thò tay vào bóng tối bụi bặm và lôi ra bất cứ thứ gì chạm phải. Một đôi vớ hồng, một đôi dép ngủ xanh, cây viết mà cô đánh mất... và một băng cát xét. *Đàn thoại tiếng Tagalog* còn niêm kín.

Leanna xé vỏ giấy bóng kính và bỏ nó vào đầu máy.

"Anh khỏe không?" một giọng nam hỏi. "*Kumustá ka?*"

"*Kumustá ka?*" Leanna lặp lại. *Miguel có thể sẽ không trở lại, cô nghĩ, nhưng nếu anh ấy trở lại, mình sẽ sẵn sàng gặp anh ấy!*

Chương 11

"Chị đi đâu đấy? Saan ka pupunta?" người hướng dẫn trên băng tiếng Tagalog hỏi.

Một câu dễ. "Saan ka pupunta," Leanna lặp lại. Tối thứ bảy cô thức khuya, ngồi nghe băng và đọc những cuốn sách Carlos đã đưa. Giờ đã là chiều chủ nhật, và cô lại đang thực hành những câu Tagalog.

"Tôi đi mua sắm," cái băng nói. "Magshasha-ping."

"Ngay lúc này đáng lẽ mình có thể đang đi shap-ping ở trung tâm thương mại nếu không bị cấm túc." Chiều nay Kelli cùng hai cô bạn đã đi mua sắm.

"Tôi có thể đi cùng không? Pwede ba akong sumama sa iyo?"

"Pwede-pwede- đùa àh!" Leanna kêu lên. Một sô từ Tagalog rất dễ, nhưng những từ khác thì sử dụng quá nhiều chữ cái. Cô vươn tay tắt băng. "Ai chế ra cái thứ tiếng này thế nhỉ?"

Có tiếng gõ nhẹ trên cửa phòng cô. "Leanna, ba vào được không?" giọng cha dượng cô gọi.

"Tuloy ka!" Leanna nói to. Đây lại là một câu Tagalog hay: dễ phát âm, dễ nhớ, và nghe hay hơn những cái từ tiếng Anh "vào đi" nhiều.

"Gì thế?" ba hỏi.

Leanna mở cửa. "Con nói vào đi bằng tiếng Tagalog."

Ông Van Haver bước vào phòng Leanna. "Cưng à, con đã-gì thế này?". Ông nhìn tấm áp phích quảng cáo một cô gái Philippine đi giày và mặc váy xòe trắng múa ba lê treo trên giường

Leanna hỏi. Mới hôm qua tấm áp phích Brad Pitt còn treo ở đây,

"Đó là Lisa Macuja. Cô ấy là diễn viên ba lê Nga nổi tiếng." Leanna mở cửa tủ đồ. Áp phích một cô gái Philippine khác dán bên trong. "Còn đây là Lea Salonga. Ba có biết cô ấy hát giọng công chúa Jasmine trong phim Aladdin của Disney không?"

"Không, ba không biết," ông Van Haver mỉm cười thừa nhận. "Con lấy những tấm áp phích này ở đâu thế?"

"Carlos gửi cho con lâu lắm rồi. Ông ấy nghĩ là sẽ truyền cho con cảm hứng hay gì gì đó,"

Leanna giải thích. "Con đang cố học tiếng Tagalog, và con nghĩ những cái này sẽ tạo cho con cảm hứng." Cô băn khoăn nhìn mặt cha dượng.

"Ý hay đấy. Ngôn ngữ thứ hai là một lợi thế thật sự trong thế giới này."

"Nhưng con không biết những cái băng này tác dụng được bao nhiêu," Leanna than. "Họ toàn

nói những câu nói cho khách du lịch, như 'Khách sạn nằm ở đâu?', 'Sân bay ở đâu?' Còn những câu dùng thường ngày thì lại không nhiều lắm."

"Ba có thể xem mục ngôn ngữ ở thư viện," ba đề nghị. "Ba sẽ đem về bất cứ thứ gì tìm được về tiếng Philippine." Ông Van Haver làm tại một chi nhánh thư viện lớn ở trung tâm Sacramento. "Ba không cần làm thế đâu." Leanna đóng cửa tủ đồ lại.

"Không, ba muốn mà. Ba nghĩ đến chuyện cả nhà mình nên đi nghỉ ở Philippine," ông Van Haver nói. "Con có thích thế không?"

"Tuyệt!" Leanna ngập ngừng nói. Cô gần như không tin nổi. Cô cứ sợ rằng ông sẽ bị thấy tổn thương hay lo lắng nếu cô tỏ ra quan tâm quá nhiều đến Philippine, nhưng không, ông lại đề nghị giúp cô theo cách của ông.

"Ôi, suýt nữa thì ba quên mất ba vào đây làm gì," ba dừng lại ở cửa nói. "Scott đang ở dưới lầu đấy. Ba bảo nó con bị cấm túc, nhưng nó nói là chuyện quan trọng. Con có thể gặp nó vài phút. Nó đang ở phòng khách."

Gặp Scott là chuyện cuối cùng mà Leanna muốn làm lúc này. Tối qua, cô đã quyết định rằng việc ngay thẳng duy nhất phải làm là không đo chơi với Scott nữa. Tuy nhiên, cô vẫn không hân hoan với chuyện làm tim anh tan nát.

Anh đây rồi. Leanna đứng ở cửa phòng khách nhìn Scott đang dán mắt vào những cuộn băng video của nhà Van Haver. Như thường lệ, Scott mặc một trong những bộ đồ kiểu cổ của anh, quần jean bạc màu và áo Hawaii hoa lá cành. Cũng như thường lệ, anh không nhận thấy Leanna đứng đó cho đến khi cô tăng hăng.

"Ồ, chào em," Scott quay mặt khỏi kệ băng nói. "Ừm, ba em bảo em bị cấm túc nên anh chỉ ở lại một lúc thôi."

Scott lúng túng ngồi xuống mép ghế sofa. Leanna ngồi xuống cạnh anh, nhưng cô không ép được mình nhìn vào mắt anh. Mình biết tại sao mình hại hồi hộp, cô nghĩ, nhưng Scott cũng bõn chồn chuyện gì thế nhỉ?

Scott hắng giọng. "Em này, chuyện tối thứ sáu. Glenn đã hết sức quá đáng. anh rất tiếc-"

"Không sao đâu," Leanna cắt ngang.

Scott lắc đầu. "Không, không phải là không sao. Hẹn cúp với Glenn và Kelli không phải là ý anh về một buổi tối đi chơi vui, nhưng vì em muốn đi, em nên cố hòa thuận với cậu ấy mới phải. Cả buổi tối đúng là tại họa, mà em lại chỉ làm cho nó tệ hơn."

Leanna nhìn Scott chòng chọc. "Anh muốn em xin lỗi anh à?" cô chưng hững hỏi. Cô không tin vào tai mình nữa. Sự thông cảm của cô dành cho Scott nhanh chóng biến mất. "Chắc anh đang đùa."

"Leanna này...", Scott bắt đầu, gõ gõ ngón tay lên bàn. "Anh đến đây thật ra là vì anh nghĩ mình phải nói chuyện về bọn mình."

Leanna hít một hơi thật sâu. "Gần đây mọi chuyện diễn ra không hay lắm, đúng không?"

"Anh thích em thật đấy." Scott đưa tay nắm lấy tay cô. "Nhưng suốt từ khi em đi San Diego về đến giờ, anh thấy như chúng ta xa cách nhau hàng dặm. Giống như có gì đó đứng ở giữa. Em có...em có đang gặp ai khác không?"

"Không hẳn," Leanna nói. Và đó là sự thật, Sau thảm họa hôm qua, cô không nghĩ mình sẽ gặp lại Miguel nữa. Cô siết chặt tay Scott rồi rút tay lại. "Nhưng chuyện ấy không quan trọng. Vấn đề là em nghĩ bọn mình đang đi theo những hướng khác nhau. Có lẽ mình vẫn còn hẹn hò là vì mình cảm thấy thoải mái khi ở bên nhau. Có điều là không còn hào hứng nữa."

"Anh hiểu ý em rồi. Thế...nghĩa là bọn mình chia tay phải không?" Scott dịu dàng hỏi.

Leanna hỏi một cách khó khăn. "Đó-đó có phải là điều anh muốn không?"

"Anh muốn mình là bạn." Scott nói. "Nhưng anh đồng ý với em. Mọi chuyện không còn được trước nữa."

Leanna thấy mắt cô đầy nước. Ngốc hết chỗ nói! cô nghĩ. Mình muốn chia tay với Scott. Sao mình lại muốn khóc?

Cô vội vàng lau nước mắt, một ý nghĩ kinh khủng lóe lên trong đầu cô. Có thể cô muốn chia tay với Scott, nhưng cô không muốn Scott chia tay cô! Cô không chịu ngại bỏ rơi một chàng trai, nhưng cô không chịu được chuyện bị bỏ rơi. Cô không là gì khác ngoài một con người ích kỷ! Cô cũng tệ như...như Glenn Garrick thôi!

Mấy phút sau Scott ra về, còn Leanna chạy lên lầu, vật người úp mặt trên giường. Cô không muốn khóc, nhưng không hiểu sao không thể kìm được.

Nhưng mình không yêu Scott, Leanna nghĩ. Cô ngồi dậy lau nước mắt. Scott nói đúng: Anh và Leanna ngày càng xa cách. Cô và Scott đơn giản là không muốn ở bên nhau.

"Miguel!" Leanna há hốc miệng khi trả lời điện thoại chiều hôm đó. Ngồi sụp xuống một cái ghế trong bếp, tim cô nhảy loạn lên.

"Anh đang đi làm nên không thể nói dài được," Miguel nói. Leanna nghe thấy anh hít một hơi dài.

"Anh, ờ, muốn xin lỗi chuyện hôm qua. Chuyện gia đình đỡ đầu em làm không phải là việc của anh. Anh đã cư xử không đúng."

"Em chấp nhận lời xin lỗi của anh." Leanna nói.

"Tuyệt quá," Miguel nói. Một sự im lặng kéo dài.

"Miguel? Anh còn đó không?"

"Còn. Anh-anh chỉ đang tự hỏi...em có muốn đi chơi với anh không? Một cuộc hẹn hò thực sự?" Miguel hỏi.

"Em đang bị cấm túc," Leanna nhắc anh. Cô không kìm được nụ cười. Chỉ mới mấy tiếng trước, đời cô là thảm họa, còn bây giờ mọi việc bắt đầu tươi lên.

"Ý anh là thứ bảy tuần sau." Miguel nói. "Chị họ Rosalia tổ chức tiệc sinh nhật mười tám tuổi. Chị ấy sống ở San Fransico. Em có muốn đi với anh không?"

"Dĩ nhiên. Em thích đi," Leanna nói, giọng cô có chút gì đó hơi thật vọng.

Miguel nói nghe như anh nghĩ tiệc sinh nhật của chị họ anh là chuyện quan trọng nhất. Dĩ nhiên, Leanna sẽ vui lòng gặp anh ở bất kỳ đâu; nhưng chẳng lẽ anh không nghĩ ra được một nơi hẹn hò riêng tư hơn...lãng mạn hơn trong lần đầu tiên của họ hay sao?

"Tuyệt!" Miguel nói. Giọng anh hạnh phúc không lẫn vào đâu được.

Leanna cảm thấy hơi ấm chạy xuống đến tận đầu ngón chân.

"Anh sẽ đón em lúc bốn giờ." Miguel nói. "Anh biết là em sẽ thích Rosalia, và em sẽ thích bữa tiệc. Nếu thấy nhớ một lễ kỷ niệm theo phong tục Philippine thật sự, thì đây chính là nó đấy."

Leanna gác máy, thấy vừa hân hoan vừa bối rối. Cô đã hẹn với Miguel! Nhưng tại sao anh lại gọi bữa tiệc của chị anh là "lễ kỷ niệm theo phong tục Philippine"? Theo cô biết, người Philippine tổ chức sinh nhật không có gì khác với người Mỹ. Năm nào Carlos cũng gửi thiệp mừng và quà bình thường cho cô.

Cỏ thể Miguel có ý nói họ sẽ đãi đồ ăn Philippine, hoặc tất cả khách mời đều là người Philippine. Để phòng hờ, cô sẽ gọi điện cho Carlos hỏi ông xem có gì đặc biệt mà cô nên biết về các bữa tiệc sinh nhật của người Philippine không. Đây là cơ hội lớn của mình, Leanna nghĩ. Mình không thể làm hỏng nó được!

CHƯƠNG MƯỜI HAI

"Không, không có gì khác trong sinh nhật của người Philippine cả." Carlos nói. Lúc đó là chiều thứ hai sau khi đi học về. "Chúng ta cũng tổ chức tiệc giống như người Mỹ thôi."

"Cám ơn Carlos. Thứ bảy này con sẽ đi dự tiệc sinh nhật với một – một người bạn Philippine," Leanna nói. "Và con muốn mọi chuyện đều ổn."

"Ba mừng là con gặp gỡ những người Philippine khác, tìm hiểu về truyền thống của con," Carlos nói. "Này, ba đã bao giờ kể cho con nghe về bộ tộc Bontoc chưa nhỉ? Phụ nữ Bontoc nổi tiếng về dệt vải. Một số bộ tộc thậm chí còn tin rằng việc dệt của họ có yêu thuật, và mọi quyền năng sẽ biến mất nếu một miếng vải bị cắt đứt."

"Hay thật," Leanna nói. Dĩ nhiên là Carlos lại lên lớp cho cô, nhưng không hiểu sao lại nghe

không chán như mọi lần. Giờ thì Leanna muốn biết tất cả về Philippine.

“Ba nghĩ ba sẽ gửi cho con một cái chăn Bontoc,” Carlos đề nghị. “Bà trẻ của ba đã dệt nó nhiều năm trước. Màu vàng chanh và xanh lam sẫm. Trông nổi lắm.”

“Con cảm ơn,” Leanna nói. “Con thích có nó.” Cô gần như không tin được là cha cô lại định trao cho cô một món đồ gia truyền quý như thế. Lẽ ra ông có thể để dành nó cho một trong mấy đứa con trai... nhưng ông lại đưa nó cho cô.

“Mai ba có thể gửi qua đường bưu điện,” Carlos dịu dàng nói. “Nhưng ba muốn đích thân trao tấm chăn ấy cho con hơn. Con đã quyết định bao giờ thì đến thăm ba chưa?”

“Tháng sau, con nghĩ thế,” Leanna ngập ngừng nói. Ngay bây giờ cô không thể bỏ Miguel lại mà đi San Diego. “Con sẽ gọi điện khi nào biết chắc,” Leanna nói thêm. Cô gác máy, lòng nặng trĩu. Cuộc chuyện trò của cô với Carlos đã rất tốt đẹp. Tại sao ông lại làm hỏng nó bằng việc muốn cô đến thăm ông chứ?

“Là Miguel đấy!” Leanna kêu lên khi chuông cửa reo chiều thứ bảy tuần sau. Cô nhảy ra khỏi bàn trong bếp, nơi cô đang ngồi cùng cha mẹ và Kelli. “Ca nhà ngồi yên đây nhé. Đừng đi đâu!” “Mọi người đã ngồi chờ ở đây suốt mười phút rồi,” bà Van Haver mỉm cười gấp tờ báo lại nói. “Chúng ta hứa sẽ ngồi yên ở đây.”

“Chúng ta đã rất mong được gặp Miguel,” ông Van Haver gấp cuốn sách về Philippine đang đọc lại, nói thêm.

Leanna chạy vội ra hành lang, vớ lấy các tấm ảnh dọc đường ra. Vì có cha mẹ ở nhà, cô không thể thay chúng bằng bất cứ thứ gì khác, hay thậm chí lấy chúng xuống sớm hơn. Điều tốt nhất mà cô có thể làm là lấy những tấm ảnh gia đình làm lộ tẩy chân tướng của cô vào phút chót. Giật tung cánh cửa tủ đồ ở hành lang, Leanna quăng một ôm khung ảnh xuống sàn. Rồi cô chạy dọc tường bên kia, lấy nốt những bức còn lại ném luôn vào tủ. Đóng cửa lại, Leanna nhanh chóng chỉnh lại cái áo len cô tông màu hồng, lấy ngón tay chải tóc và đưa tay mở cửa.

“Chào Miguel,” Leanna nói, hy vọng anh không nhận thấy cô gần như hỗn hển sau cuộc chạy nước rút dọc hành lang. “Anh vào đi.”

Leanna không thể không dán mắt vào Miguel khi anh bước vào hành lang. Mái tóc đen của anh thường cắt ngắn ngang trán giờ vuốt ngược ra sau. Anh đi đôi giày đen xi bóng loáng, mặc sơ mi trắng và áo xmo-king xám lóng lánh như ngọc trai có thắt nơ đen và khăn thắt lưng. Trông anh rất đẹp. Nhưng sao anh lại mặc xmo-king đi dự tiệc sinh nhật chị họ nhỉ?

“Em chưa chuẩn bị à?” Miguel cau mày nhìn cái quần jean đen và áo len hồng của Leanna.

“Là vì – anh đến sớm!” Leanna nói, lúng túng tìm từ. “Anh nói là sẽ đến lúc bốn giờ rưỡi.”

“Rõ ràng anh nói bốn giờ mà.” Lông mày Miguel nhíu lại gần sát nhau, anh đổi hết chân này

sang chân khác, trông có vẻ không thoải mái. Nhưng lại buông một tiếng cười bối rối. “Không sao đâu. Em sẽ xong trong vòng năm phút thôi.”

Vâng, phải rồi!

“Anh gặp gia đình đỡ đầu em được không?” Miguel hỏi.

“Dĩ nhiên. Lối này. “ Leanna dẫn Miguel đi dọc hành lang xuống bếp. Cô không chắc là mình muốn hôn anh hay bóp cổ anh nữa. Tại sao anh lại không cho cô biết đây là bữa tiệc trang trọng chứ? Anh cư xử như thể cô phải *biết* rồi vậy, mà như thế thì không có nghĩa gì khác ngoài việc tất cả các bữa tiệc sinh nhật của người Philippine đều là các sự kiện trang trọng. Mà nếu thế thì tại sao Carlos lại không bảo cô nhỉ?

Gia đình Leanna ngược lên khi cô đưa Miguel vào bếp. Cha mẹ cô và Kelli cũng giật mình như Leanna khi thấy bộ đồ Miguel mặc trên người. May thay, họ quá lịch sự nên không nói gì.

“Đây là Miguel Sarmiento,” Leanna nói. “Miguel, anh đã gặp Kelli rồi.” Leanna liếc Kelli sắc lẹm, hy vọng chị cô nhớ ám hiệu.

“Ờ-chào, Miguel,” Kelli giới thiệu. “Đây là ba mẹ tôi.”

“Hai bác khỏe không ạ?” Miguel hỏi, bắt tay bà Van Haver trước rồi mới đến chồng bà. Anh có vẻ không thấy lạ khi Kelli làm cái việc giới thiệu, và Leanna thở phào nhẹ nhõm.

“Bộ x-mô-king đẹp đấy con trai!” Ông Van Haver vừa nói vừa xiết chặt tay Miguel. Ông liếc cái áo và quần jean của Leanna về bối rối.

“À, tốt nhất là con lên gác thay đồ,” Leanna nói. “Chị lên giúp em được không Kelli?”

Kelli nháy ra khỏi bàn: “Được, dĩ nhiên.”

“Ngồi xuống đi Miguel,” bà Van Haver mời. “Mình làm quen nào.”

Leanna quay lại. Đó chính là điều mà cô lo sợ: cha mẹ cô hỏi han về Miguel, hay ngược lại. Lỡ Miguel mà hỏi về việc làm “gia đình đỡ đầu” hay bà Van Haver gọi Leanna là “con gái tôi” thì sẽ ra sao đây? Nhưng Leanna không còn lựa chọn nào khác. Cô chỉ còn cách thay đồ càng nhanh càng tốt và hy vọng không có gì kinh khủng xảy ra khi cô vắng mặt.

Ra khỏi bếp an toàn rồi, Leanna thấy Kelli tóm lấy cánh tay cô. “Miguel ăn mặc kiểu gì thế?”

Kelli chế nhạo. “Đám bạn trai của em có gu ăn mặc kỳ quái nhất đấy. Đầu tiên là Scott với những món quần áo cũ, giờ lại đến Miguel mặc áo x-mô-king! Sao, cậu ta lại lên bộ như thế?”

“Đừng hỏi em.” Leanna bước hai bậc một lên gác. “Anh ấy nói bọn em đi dự tiệc sinh nhật. Em nghĩ ý anh ấy là ở nhà bà chị.”

“Nếu thế thì cô ta phải sống trong cung điện,” Kelli vừa theo Leanna lên gác vừa nói. “Em định mặc gì đấy?”

“Ước gì em có thể mặc gì đó của chị. Tất cả em chỉ có mỗi cái đầm dài này.” Leanna lao vào phòng mở tung cửa tủ.

Leanna nhanh chóng cởi quần jean áo len ra và xỏ cái áo đầm dài vào. Phần dưới đầm bằng vải taffeta cứng màu hồng, còn phần thân trên bằng vải ren trắng.

“Trông em cứ như phù dâu ấy,” Leanna than thở. Bước đi trong cái váy to thùng rất khó khăn. Cô mua cái áo đầm này cho cuộc thi Hoa hậu Da nâu Nhiệt đới trước khi cô đồng ý đi nghỉ hè với gia đình Carlos. Mặc cái đầm đó trên sân khấu chắc cô sẽ thấy mình giống công chúa. Trong căn phòng nhỏ của cô, với mái tóc xõa, cô thấy mình lố bịch.

“Ngồi xuống,” Kelli nói. “Chị sẽ làm tóc cho em trong khi em trang điểm.”

Leanna ngồi xuống trước gương. “Sao Miguel lại không bảo em là phải đóng bộ trong bữa tiệc này nhỉ? Hoặc là anh dẫn, hoặc là anh ấy cố tình làm em bẽ mặt.”

“Chị bỏ phiếu cho cả hai,” Kelli nói. Chị cuốn tóc Leanna lên đỉnh đầu và dùng cặp kẹp chặt lại.

“Về phần chị, chị đã chấm dứt mọi mối quan hệ với bọn con trai. Em tin nổi là Glenn lại rủ chị đi chơi không? Chị bảo hẳn là không đời nào. Trong khi chờ một chàng trai lịch sự tao nhã đến, chị sẽ đi chơi với đám bạn gái.”

“Tốt cho chị đấy.” Leanna nói. Cô với lấy một cây cọ trang điểm. “Em biết là có rất nhiều gã bất tài vô dụng... và em hy vọng Miguel không phải là một trong số đó.”

“Tiệc kéo dài từ sáu giờ đến chín giờ, vì vậy cháu sẽ đưa Leanna về lúc mười một giờ.” Miguel nói với ông bà Van Haver. “Chúng cháu sẽ ăn tối ở nhà hàng Regency, rồi sẽ có ban nhạc sống để khiêu vũ.”

“Nghe tuyệt quá.” Bà Van Haver nói. Bà châm đầy ly trà đá của Miguel. “Khi Leanna nói là sẽ đi dự tiệc sinh nhật, bác cứ hình dung tới một đám thanh niên ăn bánh kem và nghe nhạc từ máy CD ở tầng hầm nhà chị họ cháu.”

“Nhưng Leanna không nói với hai bác đây là tiệc sinh nhật *mười tám tuổi* của Rosalia ạ?”

Miguel hỏi, anh hớp một ngụm trà.

Ông bà Van Haver nhìn nhau. Bà Van Haver nhún vai. “Có gì khác trong sinh nhật mười tám tuổi à?”

“Với con trai thì không,” Miguel giải thích. Rõ ràng là ông bà Van Haver không biết chút gì về văn hóa Philippine, nhưng anh cũng không ngại nói cho họ biết. Họ có vẻ quan tâm thật sự, nhất là ông Van Haver. Miguel đã để ý thấy ông đang đọc cuốn sách có tựa *Biên niên sử Philippine*.

“Khi một cô gái bước sang tuổi mười tám, cha cô ấy tổ chức một bữa tiệc sang trọng ở nhà hàng tốt nhất thành phố,” Miguel nói tiếp. “Khởi đầu, ý tưởng là giới thiệu cô ấy với những người đàn ông độc thân trong cộng đồng, và người ta mong cô ấy sẽ kết hôn trong vòng một

năm. Cháu biết nhiều cô gái Philippine còn mong chờ điều đó lắm, nhất là chị họ cháu. Và sự ra mắt lần đầu của họ luôn rất hoành tráng. Cháu đoán là họ không muốn bỏ lỡ dịp có một bữa tiệc lớn và hàng tấn quà.”

“Và cháu nói đây là phong tục quan trọng của Philippine à?” ông Van Haver hỏi. Ông chọn một viên kẹo cứng trong cái tô bỏ trên bàn.

“Dĩ nhiên ạ. Mọi cô gái Philippine, cho dù là con gái của một gia đình đã hoàn toàn Mỹ hóa đi nữa, đều mong chờ cho lễ ra mắt của mình. Em gái cháu, Carolina đã mười lăm tuổi,” Miguel bảo họ. “Chỉ cần thêm tóc vàng và tàn nhang nữa thôi là nó không thể nào Mỹ hơn được, thế mà nó đã bắt đầu tính chuyện sẽ tổ chức lễ ra mắt ở đâu.”

“Cháu có nghĩ là Leanna sẽ thích một bữa tiệc ra mắt không?” bà Van Haver hỏi vẻ lo lắng. “Bác thích nó tổ chức một cái, nếu đó là một phần trong truyền thống của nó. Nhưng bác không chắc là các bác có thể làm mọi việc cho đúng không.”

“Ôi, bác đừng lo chuyện đó,” Miguel đoán chắc với ông bà Van Haver. “Cha Leanna sẽ tổ chức hết mọi việc. Đến lúc đó thì cô ấy sẽ về sống với ông ấy rồi, đúng không ạ?”

“Gì cơ?” bà Van Haver hỏi. Miguel không hiểu tại sao mặt bà đột nhiên lại trắng bệch ra.

Ông Van Haver vòng một tay qua vai vợ. “Leanna có nói rằng sẽ chuyển đến sống với cha ư?” ông hỏi Miguel.

Miguel không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Mới phút trước, ông bà Van Haver còn có vẻ bình thường thân thiện; phút sau, họ đã tùm vào nhau, còn bà Van Haver thì trông như sắp khóc đến nơi.

Miguel chưa kịp trả lời, Leanna đã lướt vào bếp với Kelli bên cạnh. Cái áo đầm trôi bồng bềnh quanh cô như một đám mây hồng. Tóc cô được búi lên đầu và cài chặt bằng những cái lược kim cương giả. Trông cô hết sức xinh đẹp.

Miguel đứng dậy khỏi ghế. Leanna trông như một nàng công chúa, suýt nữa thì anh cúi chào.

“Đầm đẹp quá,” anh nói. “Nhưng em không biết là em không được trông đẹp hơn chính cô gái làm lễ ra mắt à?”

“Cô gái làm lễ ra mắt?” Leanna nhăn trán lặp lại.

“Chị họ Rosalia của anh.” Miguel không ngạc nhiên là Leanna quên mất tên chị họ anh. Với tất cả anh chị em của anh, giờ thêm chị họ nữa, có quá nhiều cái tên phải nhớ.

“Leanna, Miguel, chờ ở đây nhé. Bác đi lấy máy ảnh.” Ông Van Haver vỗ vai vợ như để trấn an bà. Miguel vẫn không hiểu tại sao bà Van Haver lại lo lắng.

Trong lúc đứng ngồi mọi tư thế để chụp một loạt ảnh với Leanna, Miguel nghĩ về nhà Van Haver. Gia đình họ thật kỳ lạ. Họ có vẻ gần bó với Leanna, nhưng gần như là gần bó *quá mức*. Cứ như là họ không muốn để cô trở lại với gia đình thật của cô, gia đình Malig. Khi Leanna chào

tạm biệt ông bà Van Haver, Miguel quyết định bỏ gia đình đỡ đầu quan tâm quá mức ấy ra ngoài tâm trí mình. Anh không muốn họ phá hỏng buổi tối kỳ diệu trước mặt anh và Leanna.

Chương 13

“Em vẫn không tin được là họ lại lái xe anh đi cất đây,” Leanna nói khi cô cùng Miguel bước vào sảnh lộng lẫy của khách sạn Regency ở San Francisco. Đó là một nơi sang trọng hơn rất nhiều những nơi sang trọng nhất mà cô từng đến. Tất cả thang máy đều làm bằng kính, còn những viên đá sáng lấp lánh trông như kim cương rủ xuống từ những ngọn đèn treo nữa chứ. Leanna không còn thấy khó chịu trong bộ đầm thi hoa hậu nữa.

Cô chỉ ước gì có được đôi găng tay trắng và vương miện đi kèm.

Miguel cười. “Chắc xe anh là nỗi thất vọng lớn sau tất cả những cái BWM đến trước chúng ta.” Leanna cũng cười. Vẻ mặt của người phục vụ cất xe trông rất buồn cười. lúc đó cô cứ nghĩ chắc anh ta sắp bảo Miguel tự đi cất lấy cái xe méo mó của anh.

“Này, kia là Carrie em gái anh,” Miguel nói, chỉ về phía một cô bé tóc đen rất xinh. “Đi nào, anh sẽ giới thiệu em. Có thể nó biết tiệc ở phòng nào.”

Họ bước về phía con bé đứng giữa hai cánh cửa mạ vàng. Con bé mặc váy lụa đen dài, tóc cắt rất ngắn, trừ phần trước dựng ra tua tủa.

Đây là em gái Miguel sao? Leanna ngạc nhiên rằng có người trong gia đình bảo thủ cực đoan của Miguel lại để một kiểu tóc táo bạo như vậy.

“Này, Carrie,” Miguel nói. “Đây là Leanna ?Malig.”

“Rất vui được gặp chị, Leanna.” Carrie chìa tay ra bắt. Móng tay nó sơn màu tím sậm gần như đen. “Em sẽ giới thiệu anh chị với bạn trai em, nhưng anh ấy đang trong phòng vệ sinh.”

Đúng lúc đó, một trong những cánh cửa mạ vàng mở và một anh chàng hết sức gợi cảm nhẹ nhàng bước ra. Nhẹ nhàng bước ra là từ đúng nhất, Leanna nghĩ; cái dáng đi thanh nhã, duyên dáng của cậu ta quen thuộc với Leanna cũng y như mái tóc dài đến vai và một bên bông tai bạc của cậu ta vậy. Ngày nào cô cũng thấy chúng ở trường.

Eddie Alvarez làm gì ở đây thế nhỉ? Eddie không chơi cùng nhóm với Leanna ở học viện Bayside, nhưng cô biết cậu ta. Leanna quay ngay lưng lại, hy vọng Eddie sẽ đi qua mà không nhận ra cô.

“Eddie!” Carrie gọi. “Đến đây gặp anh trai em với bạn gái anh ấy này.”

Leanna muốn chui ngay xuống sàn nhà. Carrie ở đây với Eddie sao? Eddie cũng biểu diễn thời trang với Leanna. Cậu ta biết tên cô. Có lẽ cô nên chạy vào nhà vệ sinh nữ và ở đó cho đến khi Carrie và Eddie đi khỏi. Nhưng đã quá muộn. Eddie đã đứng ngay bên cạnh Carrie, và qua cái cách cậu ta cười với cô, Leanna biết số phận đã an bài.

“Eddie Alvarez, đây là anh trai em, Miguel,” Carrie nói. Hai anh chàng bắt tay nhau. “Còn đây là-“

“Tôi biết bạn rồi,” Eddie nói. “Bạn cũng học ở Bayside, đúng không? Tên bạn là Leanna-Leanna”

Leanna thấy bủn rủn. Đừng nói, cô cầu nguyện. Đừng nói là Leanna Van Haver!

Eddie mỉm cười về xin lỗi. “Xin lỗi, tôi không nhớ ra họ bạn.”

“Leanna Malig,” Leanna gần như thì thầm. Sém chết!

Nhưng Leanna vẫn chưa thoát ra khỏi nguy hiểm. Giờ đến lượt Carrie nhìn cô chăm chú với vẻ say mê.

“Chị học ở Bayside à?” Carrie hỏi. “Chị là gì, diễn viên à? Ca sĩ à? Chị đã bao giờ lên tivi chưa?”

“Sao Leanna lại lên tivi?” Miguel xen vào. Anh nhìn từ Leanna sang Carrie về bối rối.

“Em đói quá!” Leanna kêu lên, cố thay đổi chủ đề. “Đi tìm chỗ tổ chức tiệc đi. Họ dọn ăn lúc sáu giờ đúng không?”

“Đúng. Anh nghĩ là lỗi này.” Miguel đi dọc theo một hành lang dài có trải thảm, nhưng trông anh vẫn bối rối. Chờm tới gần Leanna hơn, anh hỏi, “Chuyện em lên tivi là thế nào thế?”

“Không phải em.” Leanna lo lắng cười. “Một số đứa học ở Bayside muốn trở thành diễn viên, nhưng em không hứng thú với chuyện ấy.”

“Không, Leanna ở ban người mẫu, với tôi,” Eddie cắt ngang. Cậu ta và Carrie đi theo Miguel và Leanna dọc hành lang. “Bayside cũng giống như trường cao đẳng vậy, anh không biết à? Anh có thể tham gia các lớp khác nhau - làm phim, diễn xuất, múa - nhưng anh chọn tập trung vào một lĩnh vực, kiểu giống như môn học chính ấy. Tôi chọn làm người mẫu vì tôi không giỏi nhớ lời kịch.”

“Làm mẫu và múa. Khá hay đấy,” Miguel nói giọng nhẹ nhàng. “Không biết sao anh lại nghĩ Bayside là trường có tính học thuật cao.” Mắt Miguel lạnh lùng nhìn Leanna.

“Em nói là rất khó vào được Bayside - chỉ thế thôi!” Leanna gắt, mắt cô trừng trừng giận dữ.

“Anh phải có điểm số đứng hàng đầu và tài năng! Các lớp nghệ thuật biểu diễn chúng em là phần bổ sung cho các môn thông thường như đại số và khoa học. Ngày học ở trường chúng em dài gấp đôi, và chúng em cũng học hành vất vả gấp đôi.”

Miguel có vẻ sững sờ.

“Hết sức tuyệt vời đấy, Leanna!” Carrie cổ vũ.

“Anh em nghĩ nhân loại học là sự nghiệp duy nhất đáng kính trọng trên thế giới này đấy.”

Cairre tiếp tục kể với Leanna rằng nó muốn có một cửa hiệu bán quần áo. Nhưng Leanna chỉ nghe có một nửa. Cô vẫn nhìn Miguel khi anh bước chậm rãi, mắt nhìn chăm chăm ra phía trước.

Bên ngoài bữa tiệc, một người đàn ông lớn tuổi mặc comple màu tối cầm giấy mời của họ rồi kiểm tra tờ danh sách dài. “Bàn hai mươi,” ông ta nói, chỉ họ qua cửa. Miguel giữ cửa cho Leanna, học bước vào một phòng khiêu vũ lớn. Một nửa sàn là gỗ đánh bóng. Ở đầu kia, trên sân khấu, một dàn nhạc đang chơi một bản nhạc nhẹ nhàng êm dịu. Trước giờ Leanna chưa từng đi dự tiệc sinh nhật nào giống thế này. Có lần Glenn Garrick đã cố gây ấn tượng cho mọi người bằng cách thuê một ban nhạc đến tiệc sinh nhật của anh ta, nhưng hóa ra đó lại là bốn anh chàng chơi ghi ta và một chơi keyboard. Dàn nhạc này có hẳn những cây vĩ cầm, một piano, và một xello!

Một nửa căn phòng được trải thảm nhung màu xanh lam sẫm, trên có đặt vài chục cái bàn tròn trải khăn vải lanh trắng bày ly pha lê có chân và dao nĩa sáng bóng. Ngồi bên bàn, chuyện trò và cười vui vẻ trong khi người phục vụ châm thêm nước vào ly, là những người đủ mọi lứa tuổi. Hầu hết là người Philippine.

Mọi thứ đẹp quá. Nhưng mình không thuộc về nơi này. Mình là kẻ mạo danh....’

“Không, Eddie,” Carrie cười khúc khích cắt ngang những suy nghĩ lo lắng của Leanna. “Mình phải đến chỗ chủ bữa tiệc đón tiếp trước.”

Eddie đứng dậy khỏi ghế. “Em phải hướng dẫn cho anh,” cậu ta nói. “Anh không biết chút gì về truyền thống sinh nhật mười tám tuổi cả.”

“Nó giống sinh nhật mười lăm tuổi ở Mexico mà anh đã kể cho em rất nhiều đấy thôi,” Carrie khoác tay Eddie nói. Nó quay sang Leanna. “Chị có biết, nếu mình mười tám tuổi mới có được một cú thế này không? Ôi, tốt quá, giờ em là người Mỹ rồi, nên có lẽ em có thể nói với ba mẹ tổ chức tiệc mười sáu tuổi hấp dẫn thay cho bữa tiệc ra mắt như thế này.”

Miguel đưa cánh tay ra cho Leanna, phớt lờ giọng nói của con em. “Đi nào Leanna. Đi chào cô gái có sinh nhật nào.”

Leanna đứng giữa Miguel và Carrie khi họ đến gần sáu bảy người ăn mặc thanh lịch đứng thành một hàng. Các khác mời lần lượt bước tới bắt tay họ. Cái này giống đám cưới quá, Leanna nghĩ. Cô ước Miguel bảo cô phải làm gì; nhưng dĩ nhiên là anh coi như cô đã biết rồi.

“Cứ bắt tay Rosalia, anh trai và cha mẹ chị ấy bình thường,” Leanna nghe Carrie bảo Eddie.

“Nhưng khi anh bắt tay ông bà và bà cố chị ấy, thì làm thế này.” Carrie nắm lấy tay phải Eddie đưa lên chạm trán cô. “Đặt tay phải của người nhiều tuổi lên trán mình là thể hiện sự kính trọng.”

Eddie bắt tay Rosalia. Cô mặc áo đầm trắng dài, đi bao tay cao quá khuỷu. Rồi Leanna thấy cậu ta nắm tay bà cụ tóc bạc nhỏ xíu nhẹ nhàng đặt lên trán mình. Khuôn mặt bà cụ nhỏ nhắn nở một nụ cười rạng rỡ.

Leanna thấy lố bịch. Nhưng nếu Eddie có thể làm được thì cô cũng có thể làm được. Cô bắt tay

các thành viên trẻ hơn trong gia đình Rosalia, rồi đặt tay bà cụ lên trán mình. Cô được tặng một nụ cười ấm áp. Bà cụ nói gì với Miguel bằng tiếng Tagalog hình như làm anh đỏ mặt.

“Bà cụ nói gì thế?” Leanna hỏi khi họ trở lại ngồi vào bàn.

“Không có gì.” Miguel uống nhanh một ngụm nước, mặt còn đỏ hơn nữa.

“Em nghe bà nói gì rồi,” Carrie trải tấm khăn ăn lên lòng mím cười trêu anh trai. “Bà cố nói chị là cô gái dễ thương và Miguel nên lấy chị.”

“Cậu em họ của tôi định lấy vợ thế nào đấy?” một giọng nữ trêu chọc hỏi. “Không được đâu nhé! Trừ khi tôi lấy chồng trước!”

Một cô gái Philippine tóc đen thẳng dài đến vai ngồi vào chỗ trống cạnh Miguel. Cô mặc đầm đăng ten màu xanh ngọc đẹp tuyệt vời.

“Đây là Christina, chị họ anh. Chị ấy học năm thứ hai Đại học Carlifornia ở Berkeley,” Miguel nói thêm. “Chị ấy học sử.”

“Đây là Leanna Malig và Eddie Alvarez,” Miguel bảo Christina. “Họ là người mẫu.”

“Tuyệt quá! Chị chưa từng gặp người mẫu bao giờ. Lúc nào cũng phải đứng trước máy quay có cảm giác thế nào?”

Miguel há hốc miệng, và Leanna không thể kìm được tiếng cười khúc khích. Cô biết là anh chờ bà chị cũng nghĩ nghề người mẫu phù phiếm giống anh.

Leanna kể cho Christina nghe xong những niềm vui khi làm người mẫu, mọi người bắt đầu ăn. Họ được phục vụ món khai vị tôm lạnh, rồi đến rau tươi trộn. Nhưng Miguel không động đến miếng nào trong cả hai món.

“Món tiếp thwo là lechón,” Carrie thông báo. Nó huých vào sườn Miguel. “Em nghĩ Eddie nên là người lấy đầu tiên, anh nghĩ sao, Miguel?”

Lechón luôn có mặt trong các bữa tiệc của người Philippine. Dora đã làm món đó trong bữa tối đầu tiên của Leanna ở San Diego. Leanna mím cười, nhớ tới sự lúng túng của cô khi Dora mời cô lấy đầu tiên.

“Anh không biết anh có sẵn sàng cho chuyện này không,” Eddie thận trọng nói. Cậu ta nhìn quanh bàn. Mọi người đều đang cười. “Mà món Lechon là món gì vậy?”

Carrie bắt đầu, “nó-“

“Anh nghĩ Leanna nên giải thích về món lechón.” Giọng Miguel cất lên, át tiếng em gái.

Leanna giận nhiều hơn sợ. Cô biết Miguel đang cố gài cô. Chắc bằng cách nào đó anh đã đoán ra cô là kẻ dối trá. Tốt thôi, Miguel Sarmienton sẽ được ngạc nhiên đây.

Leanna mím cười duyên dáng bắt đầu giải thích. “Lechón là heo quay cả con, có mặt trong tất cả các bữa tiệc của người Philippine. Ở một bữa tiệc lớn như thế này, chắc là mỗi bàn sẽ có một lechón. Theo truyền thống thì người ta mời dayo - hay người nước ngoài - lấy miếng đầu tiên.

Đó là một vinh dự lớn.”

“Tuyệt. Anh thích món heo quay.” Eddie nói, nghe có vẻ nhẹ nhõm.

Leanna điềm tĩnh nhìn Miguel. Mắt anh gặp mắt cô một chút rồi hạ xuống. Leanna thấy hãnh diện. Cô biết mình đã không nói là Eddie cách lấy miếng đầu tiên thế nào. Đó sẽ là chuyện vui, lý do mọi người đều cười khi mời cậu ta lấy miếng đầu tiên.

Hai người phục vụ đến bên bàn họ. Một bê bàn xếp, người kia bê một cái đĩa to có nắp chụp bằng bạc. Họ đặt đĩa lên bàn xếp rồi giở nắp ra. Nguyên một con heo quay với lớp da nâu giòn nhe

“Bắt đầu đi Eddie,” Carrie giục. “Lấy miếng đầu tiên đi.”

Eddie cầm dao nĩa đứng dậy khỏi bàn.

“Không, không,” Leanna nói, mắt liếc Miguel một cái. “Cậu không được phép dùng dao nĩa.”

Miguel có vẻ ngạc nhiên. Leanna cười tự mãn. Cô đã chứng tỏ cho Miguel thấy cô biết việc mình làm. Cô không phải là dayo ở bữa tiệc này!

Eddie nhướn mày lên. “Làm sao tôi lấy một miếng bằng tay không được?”

“Đoán đi,” Christina cười nói.

Eddie đi vòng quanh con heo, nhìn chăm chăm lớp da nâu bóng. “Ạm phải làm gì bây giờ?” cậu ta hỏi. “Thôi mà, Carrie. Giúp anh với.”

Leanna quyết định giúp. “Dễ lắm,” cô nói. “Nếu cậu kéo tuột lớp da ra, người phục vụ sẽ cắt thịt.”

“Cám ơn.” Eddie giật mạnh lớp da gần vai con heo. Không nhúc nhích.

“Nó dính chặt lắm!” Eddie kêu lên. Anh chị em họ Miguel phá lên cười.

“Kéo tai ấy,” Miguel cười ma mãnh nói. Eddie can đảm nắm tai và kéo tuột được lớp da. Mọi người vỗ tay khi Eddie đắc thắng ngồi xuống và những người phục vụ nhận lại con heo.

Leanna không biết rõ Eddie lắm, nhưng càng lúc cô càng thấy thích cậu ta hơn. Mỗi khi có gì đó lạ, Carrie giải thích kỹ cho Eddie. Và Leanna lắng nghe chăm chú, may mắn tránh được mọi sai lầm đáng mắc cỡ.

Sau bữa tối, bắt đầu khiêu vũ. Khi dàn nhạc chuyển sang chơi một bản du dương, Miguel chìa tay ra với Leanna. Cô theo anh ra sàn nhảy và quàng tay quanh cổ anh. Leanna nhắm mắt lại, đứng đưa theo tiếng nhạc lãng mạn êm dịu.

“Vậy em là người mẫu,” Miguel thì thầm gần tai cô.

Leanna mở choàng mắt. “Anh có vấn đề gì với chuyện ấy à?” cô thủ thế xích người ra khỏi anh hỏi.

“Leanna, nghe này,” giọng Miguel dịu dàng âu yếm, cô thoải mái trở lại vòng tay anh. “Anh

không quan tâm em có muốn thành người mẫu hay không. Anh chỉ muốn em hạnh phúc. Hồi nãy anh khó chịu là vì anh nghĩ em nói dối anh về trường em. Rồi anh bắt đầu tự hỏi không biết em còn nói dối gì anh nữa không.”

“Em chưa bao giờ nói dối về Bayside,” Leanna nói rõ. “Em đã nói đó là một trường tư đặc biệt, phải là trường dạy nghệ thuật biểu diễn.”

“Anh biết,” Miguel kéo cô lại gần nói. “Chỉ là trước đây anh đã bị tổn thương vì một cô gái khác... vì cô ấy nói dối. Học cách tin cậy trở lại rất khó khăn với anh.” Miguel hít một hơi thật sâu. “Tha lỗi cho anh nhé?”

“Vâng,” Leanna thì thầm, ruột gan cô lại thắt lại. Nhưng anh có tha lỗi cho em khi anh biết sự thật không? Cô tự hỏi

“Anh sẽ không bao giờ nói dối em,” Miguel tựa vào tóc cô nói.

Lòng Leanna se lại. Đây không phải là lúc thích hợp để cho anh biết về gia đình Van Haver. Nếu mới chỉ nghĩ là cô nói dối thôi Miguel đã bức mình rồi, anh sẽ làm gì khi biết đúng là cô nói dối?

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

“Ôi, đây là tiệc sinh nhật *mười tám tuổi* của con gái à,” Carlos xin lỗi trên điện thoại sáng hôm sau. “Ba không biết là con đi dạ hội ra mắt. Giá mà con cho ba biết, ba đã có thể giải thích cho con mọi chuyện.”

“Vậy tất cả người Philippine đều làm như thế à?” Leanna hỏi, chuyển điện thoại sang tai bên kia. Cô với lên ngăn trên lấy hộp bánh ngũ cốc. “Sao trước giờ con không thấy nhắc tới?”

“Ba nghĩ là con không quan tâm,” Carlos đáp. “Trước giờ con đâu có quan tâm gì đến truyền thống Philippine đâu.”

“À... ờ, chuyện này thì khác,” Leanna nói. Cô đổ một ít bánh ngũ cốc vào tô. “Có cô gái tuổi teen nào mà *không* nhảy lên trước cơ hội được ăn mặc như công chúa và có một cú nổi bật chứ? Có thể là con hiện đại, nhưng con đâu có *ngốc*.”

Tiếng cười vui vẻ của cha cô vang ra từ ống nghe. “Chắc là ba không biết nhiều lắm về các cô gái tuổi teen rồi,” ông thừa nhận. “Ba quen với mấy cậu con trai nhỏ hơn. Nhưng bây giờ khi chúng ta đã ổn định ở nhà mới, ba hy vọng chuyện ấy sẽ thay đổi.” Giọng Carlos nghiêm túc hơn. “Leanna, con cứ thoải mái đến chơi bất kỳ lúc nào. Chỉ bay mất có hai tiếng đồng hồ. Thậm chí con còn không phải ở lại qua đêm nếu con không muốn.”

Trong khi cha nói, Leanna suy nghĩ về đề nghị củ ông. Gặp người thân của Miguel tối qua và thấy sự gần gũi của họ làm Leanna nhận ra cô nhớ Carlos và mấy thằng nhóc đến mức nào. Đi thăm gia đình Malig cũng có nghĩa là có cơ hội tốt để thực hành tiếng Tagalog và học những

điều về Philippine không có trong sách.”

“À, hai kỳ nghỉ cuối tuần tới con đều bận rồi,” Leanna vừa nói vừa kiểm tra cuốn lịch treo tường gần điện thoại. “Còn sau đó là lễ Halloween.”

“Ồ, mấy thằng nhỏ chắc sẽ thích ở bên con dịp lễ Halloween. Ở Philippine không tổ chức lễ Halloween, nên đây sẽ là lần thết đãi – hay bị chơi khăm (Một câu chào của trẻ con xin ăn trong ngày lễ Halloween và dạo sẽ chơi xỏ những người từ chối không cho chúng ăn – ND.) đầu tiên của chúng nó. Chúng nó sẽ có chuyên gia bày cho biết cách phải làm thế nào.”

Leanna thấy thích thú. Xem hai thằng em cùng cha khác mẹ mặc đồ giả trang sẽ vui lắm. “Chúng nó định mặc gì ạ?” cô hỏi.

“Ba không biết chính xác. Dora muốn chúng làm cướp biển hoặc làm ma, nhưng chúng nó muốn làm – chúng nó gọi là gì nhỉ? Chiến binh Khổng lồ tuổi Teen. Juan muốn làm Jimmy Khổng lồ Xanh, còn Tomas muốn làm Kirby Khổng lồ Tím.”

“*Chiến binh Khổng lồ tuổi Teen* là chương trình hoạt hình. Mấy đứa nhóc đứa nào cũng xem,” Leanna giải thích.

“À, chúng ta sẽ có lễ hội Halloween của Mỹ, còn ngày hôm sau chúng ta sẽ tổ chức lễ hội Các Thánh.” Carlos giải thích. “Đó là một trong những ngày lễ quan trọng nhất ở Philippine.”

Leanna lật cuốn lịch sang tháng mười một. Ngày một tháng mười một, hôm sau lễ Halloween, là thứ hai! Nếu cô nhận lời mời của Carlos, cô có thể tham dự một buổi lễ Philippine và bỏ mất một ngày học!

Dĩ nhiên là cô sẽ bỏ lỡ mất bữa tiệc Halloween của Sara bạn cô mà cô đã định giới thiệu Miguel với tất cả bạn bè ở đó.

Nhưng mình là một Filipina, Leanna tự nhắc. Và gia đình quan trọng hơn bạn bè.

Hôm sau, Leanna mặc *terno* đi học và cài bông hoa lụa đỏ lên mái tóc xoắn. Cô mang theo cuốn sách học tiếng Tagalog để học trong giờ ăn trưa và hy vọng ăn mặc như người Philippine sẽ giúp cô học nhanh hơn.

Khi Leanna đặt khay xuống cạnh khay của Kelli, các cô gái khác trên bàn ăn ngược lên mỉm cười. Wendy, DeShaun, và Sara kết bạn với Kelli và Leanna từ năm mới vào trường.

“Sao, cuộc hẹn quan trọng của cậu với Miguel thế nào rồi?” DeShaun đang gặm một mẩu cà rốt hỏi.

“Tuyệt vời!” Leanna mở ống hút chọc vào hộp sữa. “Khách sạn cứ như là cung điện ấy, còn nhạc thì tuyệt vời.”

“Ban nhạc nào thế?” Sara hỏi. Từ khi cạo đầu, Sara mê rock mạnh và metal nặng.

“Là dàn nhạc, gốc ạ.” Leanna đáp. “Và khiêu vũ với Miguel là phần tuyệt vời nhất, lãng

mạn hết sức.

Wendy xoắn một ít mì Ý quanh nĩa nhựa. “Cậu thích anh chàng này thật rồi, đúng không? Thế bao giờ thì bọn tớ được gặp Ngày Hoàn Hảo?”

Leanna chưa kịp trả lời, Kelli đã đặt lon nước ngọt xuống đánh cạch. “Tớ đã gặp Miguel rồi, còn lâu hần mới hoàn hảo. Em không nói cho chúng nó biết là hần sống trong lều cỏ ở Philippine và đi chăn trâu à.”

“Hần *chăn* trâu á?” DeShaun hỏi vẻ cười cợt. Cô ăn chay và rất quan tâm đến quyền động vật. “Có lẽ cậu nên nghĩ lại về anh chàng này đi Leanna ạ.”

“Miguel không *chăn* trâu!” Leanna giận dữ nhìn bà chị. Kelli có chuyện gì thế nhỉ? “Gia đình Miguel từng *nuôi* trâu. Nó là gia súc!”

“Xin lỗi,” Kelli nói giọng ngọt ngào giả tạo. “Chắc là chị hiểu nhầm.”

Leanna nổi cáu. Cô uống nhanh một ngụm sữa để khỏi to tiếng với Kelli. Leanna không muốn tranh cãi với chị trước mặt cả quán ăn.

Sara bứt rứt nhìn Kelli sang Leanna. “Ờ, tớ nghĩ là cả đám bọn mình phải quyết định xem Miguel là hoàng tử hay đồ bỏ. Cậu sẽ đưa anh ta đến tiệc Halloween của tớ, đúng không?”

Leanna suýt thì sặc sữa. “Thật ra, tớ cần nói với cậu về chuyện ấy,” cô nói. “Sara, tớ-”

“Leanna không tổ chức kỷ niệm những ngày lễ Mỹ như Halloween nữa đâu,” Kelli ngắt ngang. “Nó được mời đi dự lễ Philippine vào đúng kỳ nghỉ cuối tuần đó, vì vậy nó sẽ bỏ rơi cậu, Sara ạ.”

Leanna sững sờ trước những lời của Kelli đến mức không để ý đến phản ứng của Sara. Nếu Sara bị tổn thương hay giận, Leanna có thể xin lỗi sau. Ngay lúc này, cô phải tìm cho ra có chuyện gì với Kelli.

“Sao chị cứ khó chịu với em thế?” Leanna hỏi khi cô và Kelli chỉ còn một mình trong nhà vệ sinh gần đó. “Chị nói nghe Miguel cứ như là bất tài vô dụng ấy. Chị không biết gì về anh ấy hay người Philippine đâu!”

“Còn em thì biết à?” Kelli hất mớ tóc vàng dài ra sau lưng. “Theo như chị thấy, em vẫn hạnh phúc làm người Mỹ cho tới khi cái người gọi là cha em ấy xía vào. Rồi em chạy đi San Diego, và khi trở về em có một cậu bạn trai Filipino, còn em thì nghĩ mình là một Filipino.”

“Filipina, không phải Filipino.” Leanna dựa người vào bồn rửa tay. “Đàn ông là Filipino. Phụ nữ là Filipina. Và em là Filipina... một nửa.”

“Hiểu ý chị muốn nói gì chưa? Em nghĩ em là chuyên gia về Philippine.” Mặt Kelli đỏ lên giống như đang giận dữ. “Em không còn quan tâm đến ai khác ngoài nhà Malig và Miguel. Em gạt sang một bên tất cả những người quan tâm đến em. Scott, Sara, mẹ, ba... chị.”

“Chà, bình tĩnh một phút đi nào.” Leanna chột hiểu ra tại sao Kelli lo lắng. Cô đưa tay chạm vào tay Kelli. “Em sẽ không bỏ chị mà đi,” Leanna dịu dàng nói. “Em chỉ đi thăm nhà Malig thôi mà. Chị phản ứng quá mức rồi.”

“Chị không phải là người duy nhất,” Kelli nói giọng run run. “Mẹ lo lắng vì em lấy ảnh gia đình xuống trong cả hai lần Miguel đến. Mẹ nghĩ em xấu hổ vì chúng ta. Và em không để ý thấy tại sao đột nhiên ba lại quan tâm đến Philippine đến thế sao? Ba nghĩ nếu hòa đồng cùng nó – cái đột nhiên ám ảnh của em ấy, em sẽ không bỏ chúng ta mà đi.”

Kelli đột nhiên tấn công hộp khăn giấy, rút ra một nắm khăn. Chị vùi mặt vào đó và dựa người vào tường, sụt sịt rất to.

“Thôi mà, Kelli. Chị biết là cả chị và ba mẹ sẽ luôn là một phần cuộc sống của em mà. Nhưng em cũng là Filipina, và em không thể phớt lờ nhà Malig hơn nữa.”

Leanna ngừng lại khi cửa nhà vệ sinh mở. Wendy bước vào, quắc mắt liếc Kelli vẫn đang dựa vào tường, Wendy đến bên Leanna.

“Có chuyện gì thế?” Wendy thì thầm. “Sao Kelli lại khóc?”

“Tôi không khóc,” Kelli nói giọng lạnh tanh. “Mắt tớ bị chảy nước. Tớ nghĩ bệnh dị ứng của tớ phát lên rồi.” Kelli ưỡn ngực ném nắm khăn giấy vào thùng rác. “Tớ đến phòng y tế đây. Tớ thấy buồn nôn.”

Leanna ước cô có thể nói hay làm gì cho Kelli thấy dễ chịu hơn. “Về nhà mình sẽ nói chuyện thêm,” Leanna vừa nói vừa bước sang một bên cho Kelli đi qua.

Kelli dừng lại ở cửa. “Hãy tự hỏi mình điều này, Leanna ạ. Miguel yêu em, hay yêu Filipino – xin lỗi, *Filipina* – mà em giả làm? Trừ khi em định quay lưng lại với gia đình Mỹ của em, em sẽ phải nói cho cậu ta biết sự thật về chúng ta. Nếu cậu ta thật sự yêu em, cậu ta sẽ chấp nhận mọi thứ của em. Cậu ta hẳn sẽ không muốn có mối quan hệ dựa trên một điều dối trá.”

Khi đóng cánh cửa sập lại sau lưng Kelli, Wendy vỗ lưng Leanna. “Đừng lo về Kelli. Nó ghen vì bây giờ nó không có bạn trai còn cậu thì có ấy mà.”

Leanna gật đầu. “Có thể,” cô nói. Nhưng cô biết vấn đề không phải là ở chỗ đó. Leanna ghét phải thừa nhận, nhưng Kelli nói đúng. Bằng cách nói dối Miguel, Leanna đang chối bỏ gia đình Mỹ của cô và gái trị Philippine về tính trung thực. Cô phải tìm cách nói cho Miguel biết sự thật.

Cho đến tối thứ bảy, Leanna không gặp lại Miguel. Anh bận làm việc ở rạp phim, mặc dù có gọi điện cho cô vài lần từ chỗ làm nhưng anh không thể nói chuyện nhiều.

Mình sẽ gặp trực tiếp nói với anh ấy, Leanna nghĩ.

Đêm đó, Miguel đưa cô đến Café Manila, nơi cha mẹ anh làm việc. Leanna lại mặc cái *terno* màu vàng, tóc để xõa và bông hoa lụa đỏ sau tai.

“Trông em đẹp quá,” Miguel nói khi mở cửa xe cho cô. “Đó có phải là cái đầm mà em mặc ngày mình quen nhau không?”

Leanna ngồi vào ghế trước. “Em không nghĩ là anh còn nhớ.”

Miguel ngồi vào xe và cài dây an toàn. “Em có biết anh nghĩ gì khi gặp em lần đầu không? Anh tự nhủ, mình phải gặp cô Filipina xinh đẹp đó.”

“Vui nhỉ,” Leanna nói yếu ớt. Cô mặc cái *terno* vì cô biết Miguel thích nó. Cô hy vọng là nếu trông cô xinh đẹp hết mức, anh sẽ lóa mắt đến nỗi không nổi giận khi cô bung ra sự thật về gia đình cô.

“Sống với nhà Van Haver chắc phải khó khăn lắm. Chắc em phải thềm từng phút Philippine một.” Miguel bỏ một tay ra khỏi vô lăng nhẹ nhàng cầm lấy tay cô. “Anh đánh cuộc là em nhớ cha mẹ nhiều lắm. Khi nào thì em về nhà?”

“Kỳ cuối tuần lễ Halloween,” Leanna nói. “Đó là chuyện mà em muốn nói với anh. Nhà Malig là-”

“Có thể anh có thể đi cùng em!” Miguel phấn khởi kêu lên.

“Không!” Leanna thốt lên. “Ý em là, chỉ có gia đình thôi.”

“Anh hiểu,” Miguel nói, luồn ngón tay qua ngón tay cô. “Ngoài ra, cha em rất nghiêm khắc, dám chắc là ông ấy không chấp nhận chuyện em đem một chàng trai về nhà.”

Leanna rên lên. Sao Miguel lại đi nhớ *mọi điều* mà cô từng nói ra như thế chứ?

“Miguel,” cô bắt đầu, “không phải ai trông giống Filipino cũng tôn trọng mọi phong tục tập quán.”

“Anh biết.” Anh đánh mạnh tay lái quẹo xe quanh một góc đường. “Đôi khi anh rất giận hai đứa em anh. Tóc tai, quần áo của chúng nó... anh nghĩ chúng nó chẳng có những cái thích và không thích riêng của chúng nó. Hình như chúng nó chỉ làm bất kỳ cái gì mà đám bạn Mỹ của chúng nó bảo là hay thôi.”

“Làm mọi chuyện cùng bạn bè đôi khi thường rất vui,” Leanna nói, quên bẵng bài nói chuẩn bị sẵn của mình. “Em thích làm người mẫu vì Kelli và em cùng làm với nhau.”

Miguel cười. “Anh không ngạc nhiên là Kelli thích làm người mẫu.”

“Thế nghĩa là gì?” Leanna hỏi. Cô rút tay ra khỏi tay Miguel.

“Ý anh là, Kelli cao và xinh đẹp, cũng dễ hiểu là cô ta thích làm người mẫu. Nhưng em thì không cùng típ ấy.”

“Thế là típ gì?” Leanna tròn tròn mắt. “Lùn và xấu?”

“Em biết là em không lùn và xấu mà.” Miguel với nút mở radio, cả xe tràn ngập tiếng nhạc đồng quê. “Nghe nhạc nhé?”

“Ồi trời! Em ghét cái đài này lắm.”

Miguel tắt radio. “Em làm sao thế Leanna? Sao em lại kiếm chuyện cãi nhau thế?” Anh hỏi giọng bối rối. “Anh làm gì cho em giận à?”

“Nếu anh quan tâm đến em, anh hẳn sẽ chấp nhận mọi thứ của em... ngay cả chuyện làm người mẫu và bạn bè em.”

“Anh chấp nhận tất cả mà.” Mắt Miguel nhìn đường. Hàm anh dường như đang siết chặt. “Anh chỉ không hiểu thôi.”

“Này, thứ bảy tới có chương trình biểu diễn thời trang ở trung tâm thương mại đấy.” Leanna hít một hơi thật sâu. “Kelli và em sẽ tham gia, cùng với vài người bạn ở Bayside. Em muốn anh đến xem.”

“Có thể anh phải làm việc.” Miguel lái xe vào bãi đậu đông đúc. “Mình đến rồi. Café Manila. Chỗ tốt đấy.”

Lòng nôn nao, Leanna nhận ra Miguel không nói là có đến xem biểu diễn hay không. *Rồi, vậy là chúng ta hòa nhé. Mình cũng đã không nói gì về gia đình mình.*

Buổi diễn thời trang sẽ để thử, Leanna quyết định. Nếu Miguel đến, mình hứa sẽ nói cho anh về gia đình Van Haver. Và mình sẽ không nhát nữa, cho dù có chuyện gì đi nữa!

Khi họ bước qua cánh cửa đôi vào nhà hàng nơi cha mẹ anh làm việc, Leanna thấy đỡ hơn, thoải mái hơn. Cô đã quyết định cho Miguel biết sự thật, có điều không phải tối nay.

“Chỗ này đông quá,” cô nói.

Miguel bước lên trước hàng người. “Nhưng mình sẽ không phải chờ bàn đâu. Ba mẹ anh đang chờ mình đấy.”

Miguel đưa tên mình cho cô tiếp viên người Philippine. Cô dẫn họ đến cái bàn nhỏ ở giữa phòng, gần quầy đặt thức ăn tự chọn hình chữ U.

“*Mabúhay!* Chào mừng đến Café Manila,” một người phục vụ có mái tóc hoe đỏ nói. “Tối nay chúng tôi có Fiesta Buffet đặt biệt. Hay hai vị muốn xem thực đơn.”

“Em sẽ ăn đồ ăn tự chọn.” Leanna quyết định.

“Anh cũng thế,” Miguel đồng tình. “Đó là cách tốt nhất để thử nhiều món khác nhau – và mình có thể lấy hai ba lần.”

“Tuyệt!” Leanna bước tới cuối quầy thức ăn tự chọn và cầm một cái đĩa không lên. “*Gutom na ako.*”

“Anh cũng đói rồi. Này, em vừa nói tiếng Tagalog!” Miguel nói đầy tự hào, tay xúc một muống đầy cơm trắng vào nĩa.

Lúc lái xe vào nhà Van Haver sau khi đi ăn tối về, Miguel hoàn toàn im lặng. Anh dừng xe rồi quay sang phía Leanna. Trong ánh sáng mờ từ hai cái bóng đèn tròn trên nhà xe của nhà Van Haver, khuôn mặt anh chỉ là những đường nét tối.

“Leanna,” anh bắt đầu. “Anh cần nói với em một chuyện.”

Leanna cứng người, thấy lòng run lên. Giọng Miguel có vẻ nghiêm trọng. Lỡ anh ấy muốn chia tay thì sao? Lỡ anh ấy đã nghĩ về buổi diễn thời trang và quyết định là không quan tâm đến thì sao? “Anh sẽ không nói dối em đâu Leanna ạ.”

Cô nhìn xuống. Có bao giờ cô nói với anh y như vậy không?

“Chuyện làm người mẫu của em không làm anh lo lắng. Nhưng Kelli Van Haver thì có.”

Miguel lắc đầu. “Anh không thích những cô gái hời hợt giả tạo như cô ta. Và anh không hiểu tại sao em lại thích. Nhưng anh sẵn sàng thử.” Anh gạt một món tóc rử xuống trán cô ra nói thêm, “Có lẽ chúng ta có thể cùng đi chơi sau buổi diễn thời trang. Em biết đấy, để tìm hiểu thêm về nhau.”

Tim Leanna nhảy lên. Cô chồm tới hôn anh, nhưng dây an toàn níu cô lại. Miguel cười nhẹ vươn người qua tháo nó ra. Rồi họ ngồi trong vòng tay nhau.

“Mahal kita,” Miguel thì thầm ngay trước khi môi anh chạm môi cô.

Mình phải nhớ hỏi Carlos câu ấy nghĩa là gì mới được, Leanna nghĩ. Nhắm mắt lại, cô ước nguyện hôn tạm biệt của họ kéo dài mãi mãi.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Chiều thứ bảy tuần sau, Miguel bối rối bước vào sân giữa của trung tâm thương mại.

Trung tâm Thương mại Hội chợ Arden là một con quái vật bằng thép và kính. Ở bên trong, người ta không thể nói bây giờ là năm nào, người ta đang ở nước nào, hay thậm chí là mùa nào. Những bông tuyết bạc lớn treo từ trần nhà xuống, và một tấm biểu ngữ chẳng ngang sân khấu trung tâm viết Chương trình Biểu diễn Thời trang Mùa đông, mặc dù còn cả tuần nữa mới đến lễ Halloween, và nhiệt độ bên ngoài lên đến gần 27 độ.

Những cái ghế xếp gần sân khấu nhanh chóng bị các nữ sinh trung học chiếm chỗ. Một số đi cùng mẹ hoặc bà. Những người đàn ông duy nhất trong khán giả là vài ông bố, ông và các cậu em trai nhỏ. Miguel thấy mình nổi bật như một cái mụn cóc khổng lồ trên mặt một người nào đó.

Theo anh thì đến đây chẳng có gì vui. Nhưng có mặt ở buổi diễn thời trang hình như thật sự quan trọng với Leanna, vì vậy anh muốn hỗ trợ và cổ vũ cô.

Và sau đó là tỏ ra dễ thương với Kelli Van Haver. Đừng quên phần ấy. Miguel nhăn nhó. Anh định cho Kelli một cơ hội, nhưng liệu cô ta có cho anh cơ hội không? Lần trước gặp cô ta có năm phút đồng hồ, cô ta đã có vẻ không thích anh rồi. Miguel lo rằng Kelli sẽ làm cho Leanna chống lại anh và tất cả mọi thứ liên quan đến Philippine, cũng giống như bạn bè anh đã làm với nó.

Miguel tìm thấy một chỗ ở phía sau, gần cuối sàn catwalk trải thảm đỏ kéo từ sân khấu. Anh ngồi lên mép ghế không mấy dễ chịu. Bên trái anh, hai con bé còn rất nhỏ đang nói chuyện rất to về những loại son môi ưa thích của chúng. Miguel nhướng mắt lên. Anh sẽ đánh đổi bất kỳ thứ gì để được trông thấy một khuôn mặt quen thuộc. Tốt nhất là một đứa con trai có thể trò chuyện về bất kỳ thứ gì khác ngoài quần áo và trang điểm.

Như để đáp lại ước nguyện của anh, một anh chàng cao, gầy trạc tuổi Miguel bước ra từ sau bức màn vàng lấp lánh. Cậu ta mặc toàn một màu đen, trừ cái áo vét sọc xám đỏ và cà vạt đỏ tươi. Cậu ta mang máy quay phim và một cái giá ba chân đến cuối sàn catwalk và bắt đầu lắp máy lên.

Mái tóc vàng và cái gọng kính mảnh của anh chàng quay phim trông có vẻ quen quen, nhưng Miguel không nhớ được đã thấy anh ta ở đâu.

Lắp máy quay xong, anh chàng tóc vàng nhìn về phía khán giả. “Này, cậu” cậu ta gọi về phía Miguel, “Cậu làm ơn để mắt đến máy móc của tớ một chút được không?”

“Dĩ nhiên,” Miguel sung sướng đồng ý. *Chà, có việc để làm.*

Anh chàng tóc vàng vội đi dọc sàn catwalk và biến mất sau tấm màn. Lát sau cậu ta xuất hiện, mang theo một hộp các tông trắng dài và một cái đèn gắn trên cọc.

“Cám ơn cậu,” cậu ta vừa nói với Miguel vừa đặt cái hộp xuống và bắt đầu lắp đèn. “Tớ quay phim buổi diễn cho các cô gái xem lại xem đã làm đúng những gì và cần cải thiện những gì.”

Miguel đứng lên tựa khuỷu tay lên sàn catwalk cao đến ngang cằm anh. “Cậu là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp à?” anh hỏi. “Trông cậu có vẻ còn trẻ để đi làm.”

“Đây chỉ là việc tớ làm ở trường thôi.” Anh chàng quay phim lắp xong đèn và ngồi lên tấm thảm đỏ. “Tớ vẫn chưa chắc là muốn trở thành đạo diễn hay quay phim, nhưng sẽ có gì đó phía sau sân khấu. Cậu cũng quan tâm đến chuyện làm phim à?”

“Tớ thích xem phim,” Miguel đáp, “nhưng tớ chưa bao giờ nghĩ nhiều đến chuyện làm phim. Tớ làm việc ở Cinedome nên tớ xem tất cả các phim mới khi vừa khởi chiếu.”

Anh chàng kia bật ngón tay. “Tớ cứ nghĩ là trông cậu quen quen! Có phải tối qua cậu ở đó không? Tớ thấy cậu lau sàn nhà.”

“Ừ, là tớ đấy,” Miguel thừa nhận. “Nhưng tớ không định lau sàn nhà hay bán bắp rang suốt đời đâu. Thật ra tớ định đi học xã hội học.”

“Giống như đi đào xương và các thứ đồ cổ ấy hả?”

“Có thể, nhưng tớ cũng quan tâm đến con người hiện đại vẫn sống như hàng ngàn năm trước. Ở Philippine, nơi tớ sinh ra, có rất nhiều bộ lạc vẫn sống theo kiểu ấy. Manayans, Ati, Tasaday-”

“Tớ có nghe nói về bộ lạc Tasaday. Tớ sẽ đổi bất kỳ thứ gì, để được có mặt trong đoàn làm phim đầu tiên về một bộ lạc chưa ai biết đến.” Đôi mắt xanh của cậu ta lấp lánh sau kính. “Có thể một ngày nào đó bọn mình sẽ làm việc cùng nhau.”

“Có thể,” Miguel mỉm cười trở lại chỗ mình.

“Không, tớ nói thật đấy.” Anh chàng tóc vàng cúi xuống chìa tay ra. “Tớ là Scott. Scott Carteret.”

“Miguel Sarmiento.” Miguel bắt tay người bạn mới.

“Sao cậu không cho tớ số điện thoại của cậu? Mình có thể đi chơi, và tớ sẽ cho cậu xem một số phim của tớ... nếu cậu quan tâm. Phần lớn là phim tài liệu,” Scott nói giọng e dè. “Du lịch, lịch sử, phỏng vấn... chắc là cậu nghĩ rất kỳ cục.”

“Không. Nghe hay lắm.” Miguel đáp.

Scott viết số điện thoại của Miguel lên tập giấy trong ví cậu ta. “Có lẽ chúng ta có thể làm một bộ phim tài liệu về trải nghiệm của người Philippine ở Mỹ,” cậu ta nhiệt tình nói. “Có một cô nàng trong chương trình tối nay rất lý tưởng cho bộ phim. Cô ấy rất ăn ảnh. Đây, cậu xem đi.” Scott mở ví ra chìa cho Miguel.

Miguel nhìn tấm ảnh học sinh – và cảm thấy giống như tất cả không khí bị rút ra khỏi người anh bằng một cú thoi nhanh, mạnh. Anh nắm lấy gờ sàn catwalk để đứng vững. Ảnh *Leanna* làm gì trong ví của một anh chàng khác thế?

“Đó là – Leanna!” Anh há hốc miệng chỉ vào ví Scott.

“Cậu biết cô ấy à?” Scott hỏi. Nghe giọng cậu ta hoàn toàn không để ý đến nỗi đau của Miguel.

“Tớ... tớ nghĩ là tớ biết,” Miguel nói yếu ớt. Chắc phải có gì nhầm lẫn! “Có phải là Leanna sống chung với nhà Van Haver không?”

“Sống chung với nhà Van Haver à?” Scott lặp lại. “Cô ấy là Van Haver! Leanna chỉ có một nửa Philippine. Ông bà Van Haver là mẹ và cha dượng của cô ấy. Cha đẻ của Leanna sống ở San Diego.” Scott nhét lại ví vào túi cười. “Chắc cậu không biết nhiều về Leanna lắm.”

“Không... tớ hầu như không biết gì về cô ấy cả,” Miguel nói thật chậm. Scott, mặt khác, thì dường như biết Leanna *rất rõ*. Scott biết tất cả mọi chuyện riêng tư về gia đình cô.

Và cậu ta có ảnh cô ấy trong ví!

“Cậu gặp Leanna ở đâu?” Nụ cười của Scott vẫn thân thiện, giọng vẫn tự nhiên. Nghe giọng cậu ta hoàn toàn không có chút gì ghen tuông hay nghi ngờ.

“Không thành vấn đề,” Miguel thì thầm. Một cơn lốc cảm xúc đang chạy đua trong đầu anh. Anh muốn ghét Scott, nhưng cậu ta có vẻ dễ thương. Có thể Scott không biết Leanna phản bội mình. Anh cố ghét Leanna, nhưng cơn giận của anh bị nỗi đau đón bùng lên lấn át. Người duy nhất mà Miguel ghét chính là bản thân anh. Làm sao anh lại ngu ngốc đến mức tin cậu Leanna khi cô nói dối anh ngay từ phút đầu gặp gỡ chứ?

“Có chuyện gì thế?” Scott cau mày hỏi. Nhưng cậu ta bị tiếng nhạc vang lên cắt ngang. “Bắt đầu rồi! Gặp lại cậu sau,” Scott nháy xuống nói. Cậu ta chĩa máy quay về phía một cô gái cao, tóc đen mặc đầm dạ hội hiện ra từ sau tấm màn và chào mừng khán giả đến với Chương trình Biểu diễn Thời trang Đông Sáng tạo.

Lắc đầu chán ghét, Miguel loạng choạng bước ra xa sân khấu đi về phía cửa ra gần nhất. Anh không còn lý do gì để ở đó nữa.

“Trông em thế nào?” Leanna lo lắng hỏi.

Kelli ngắm kĩ cái quần bó đỏ tươi, váy len kẻ ô đen trắng và áo len đỏ rộng có những con chó xù nô đùa quanh cổ áo. “Giống như em đã sẵn sàng đi mẫu giáo ngày đầu tiên vậy.”

Leanna phui một sợi xơ bám trên áo len. “Ít ra thì em cũng có thể ngồi xuống nếu em muốn.”

“Cứ nói thế với chị đi,” Kelli rên rỉ. Cô mặc một cái áo len lông thỏ trắng muốt và cô được bảo không được ngồi hay tựa lên bất kỳ thứ gì trong khi chờ đến lượt mình.

“Chị nghĩ Miguel có ngoài kia không?” Leanna hỏi. Các cô gái kẹt trong phòng thay đồ suốt một tiếng qua và không có cơ hội nhìn trộm khán giả.

“Cậu ta nói là sẽ đến, đúng không?” Kelli hỏi, giọng khó chịu. “Theo những gì em nói với chị, Miguel sẽ giữ lời hứa. Không giống như vài gã láu lỉnh mà chị từng hẹn.”

“Các cô! Đến giờ xếp hàng!” Một người phụ nữ cầm tấm bìa hồ sơ lạnh lợi bước ngang

phòng thay đồ, lửa mười hai cô người mẫu về phía cửa.

Kelli quay người đi theo, nhưng Leanna túm lấy cánh tay chị, liều làm hồng cái áo len lông thỏ.

“Vào chỗ! Vào chỗ!” người quản lý sân khấu gọi, rồi rít vẩy tấm bìa hồ sơ. Kelli và Leanna vội ra cánh gà cùng những người khác. Kelli vào chỗ mình ở gần cuối hàng, còn Leanna, thấp nhất, lên đứng ngay đầu.

“... tự hào giới thiệu bộ sưu tập trang phục mặc thường ngày của chúng tôi, lý tưởng để đi học và đi chơi.”

Đó là ám hiệu dành cho Leanna. Đầu ngẩng cao, cô bước ra khỏi cánh gà với những bước đi mạnh mẽ, hoạt bát.

“Leanna đang mặc mẫu bộ váy và áo len kiểu cổ điển của Cool Clothes,” MC thông báo.

Leanna đứng một lát trước tấm màn vàng lấp lánh. Rồi khi người phụ nữ sau micro nói tiếp về trang phục, Leanna bắt đầu đi dọc sàn catwalk, xoay tròn để biểu diễn cái váy xòe ngắn.

Khi xoay người và mỉm cười, mắt cô lướt nhìn khán giả. Cô không thấy Miguel, nhưng mắt cô cũng không thể dừng lại ở bất kỳ khu vực ghế nào. Cô phải tiếp tục xoay người. Chỉ vài giây, phần biểu diễn của cô đã hết, cô đi vội vào phòng thay đồ để thay bộ tiếp theo – bộ trượt tuyết màu hồng tươi.

Mấy phút sau, Leanna đang kéo khóa áo khoác thì Kelli chạy vào phòng thay đồ. “Em không thấy Miguel trong khán giả,” Leanna băn khoăn nói. “Chị có thấy không?”

Kelli kéo cái áo len trắng qua khỏi đầu. “Không, nhưng em say mê diễn ngoài ấy đến mức dám chắc không nhận thấy Scott đâu.”

“Scott ở đây à?” Leanna hỏi, tay nhéo tóc vào trong cái mũ len hồng. Cô không nghĩ đến ai khác ngoài Miguel.

Kelli cười. “Hiểu chị nói gì chưa? Cậu ta đứng quay phim ngay trên sàn catwalk, thế mà em còn không nhận ra.”

Lần sau bước ra, Leanna nhìn lướt thấy bóng Scott sau máy quay. Nhưng cô quá bận tập trung vào việc diễn nên không thể chú ý nhiều. Khi đã ở trên sàn catwalk, cô trở thành một cô gái hạnh phúc, đầy sức sống đi trượt tuyết. Việc của cô là thuyết phục tất cả mọi người trong khán phòng rằng nếu họ mua bộ đồ trượt tuyết này, họ cũng chỉ có thể hạnh phúc và xinh đẹp.

Chỉ khi buổi diễn đã kết thúc và đã thay cái áo len đan tay và cái quần bó màu xanh sẫm mặc mẫu cuối cùng ra, cô mới có thời gian lo lắng về Miguel. “Kelli, em vẫn không thấy anh ấy. Lỡ anh ấy không có đây thì sao nhỉ?”

“Chắc là cậu ta ở ngoài ấy.” Kelli lấy một mớ khăn giấy lau phần trang điểm dày trên mặt mình. “Và nếu cậu ta không có mặt, chị chắc là cậu ta có lý do chính đáng. Dám cái xe kinh dị

của cậu ta bị hỏng lắm.”

“Em hy vọng là không.” Leanna kéo cái áo len màu xanh cổ vịt của mình qua đầu.

“Hoặc cậu ta có thể gặp tai nạn,” Kelli nói tiếp, ném nắm khăn giấy vào thùng rác.

Leanna rùng mình. “Chị cứ nghĩ tới những chuyện xấu nhất! Có thể anh ấy chỉ quyết định bỏ em thôi.”

“Không đời nào,” Kelli vuốt tóc Leanna rồi tết lại. “Bọn con trai hay bỏ chị. Bọn nó không bỏ em. Em luôn có những cậu bạn trai dễ thương, chung thủy.”

Leanna ngoáy đầu nhìn Kelli kinh ngạc. “Sao chị biết? Miguel mới là người thứ hai mà em từng hẹn hò.”

“Quay lại! Em làm bù tóc lên rồi,” Kelli ra lệnh. Leanna vâng lời, và những ngón tay của Kelli nhanh chóng biến mái tóc đen mượt mà thành một bím tóc chặt. “Em không đi chơi với bất kỳ đứa con trai nào rủ em,” Kelli giải thích. “Chị sợ cô đơn đến mức nhận lời bất kỳ ai. Nhưng em thì chờ những đứa con trai tốt. Như Scott, người mà hàng triệu năm nữa chị cũng không thể có.”

“Chị thích Scott à?” Leanna hỏi. “Thế sao chị không đi chơi với anh ấy?”

“Anh ấy có bao giờ rủ đâu.” Giọng Kelli có vẻ hờn tủi, cứ như là đến một thằng ngốc cũng biết câu trả lời. “Chị sẽ không ngạc nhiên nếu Scott tiếc là đã chia tay với em. Dám chắc là anh ấy đang chờ cơ hội để nối lại.”

“Em không nghĩ thế đâu. Scott và em giống bạn bè thích đi chơi với nhau hơn. Không hề có lửa giữa bọn em,” Leanna thú nhận. Cô với cái bóp treo sau lưng ghế xếp. “Dù sao thì... giờ chắc Miguel đang đói là rồi. Em cũng đang đói lắm. Mình đi thôi!”

Leanna vội vã bước vào trung tâm thương mại, hy vọng Miguel đang chờ cô. Nhưng tất cả những cái ghế xếp quanh sân khấu đều không người. Tất cả... trừ một cái.

Scott đứng bật dậy đi về phía Leanna, với một nụ cười tươi trên môi... và một bó hoa cẩm chướng hồng trong tay.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

“Đi đi, đi làm tan nát tim Scott lần nữa đi – nếu em dám. Chị sẽ đợi em trong xe.” Kelli đẩy Leanna một cái rồi bỏ đi.

Leanna uốn thẳng vai ra và chậm chậm bước về phía Scott. Cô định sẽ nói hết sức rõ ràng cô là bạn anh, và không là gì khác.

“Kelli đi đâu thế?” Scott hỏi, nhìn qua đầu cô về phía cửa.

“Chị ấy chờ em bên ngoài.” Leanna ngồi xuống một cái ghế trống. “Em cần nói chuyện riêng với anh.”

Scott ngồi xuống gần đó, đặt bó hoa lên cái ghế trống giữa họ. “Được. Có chuyện gì thế?”

Leanna hít một hơi dài. “Scott, mình đã chia tay nhau rồi. Em nghĩ là mình không phù hợp làm bạn trai, bạn gái của nhau. Và em không thể nhận bó hoa này được.” Leanna chạm vào bó hoa màu hồng trên ghế giữa họ.

“Thế thì tốt, vì hoa này không phải cho em.” Mặt Scott hồng lên như bó hoa. “Kelli không bị ứng với hoa cẩm chướng, đúng không?”

“Theo em biết thì không,” Leanna lơ đãng trả lời. Chợt thấm ý những lời anh nói, cô tròn mắt lại. “Anh thích Kelli à?”

Mặt Scott đỏ hơn nữa. Đến cả mép tai anh cũng đỏ rực. “À... ừ,” anh nói. “Anh thích Kelli từ lâu rồi. Nhưng cô ấy luôn đi chơi với những anh chàng nổi tiếng như Glenn Garrick, nên anh nghĩ là cô ấy sẽ không bao giờ đi chơi với anh.

“Thế là suốt thời gian mình hẹn hò nhau, anh chỉ *lợi dụng* em thôi phải không?” Leanna dấm đùa vào tay Scott. “Không tin nổi anh đấy!”

Scott nghịch cái nút trên áo vét. “Anh không định nói thế,” anh lầm bầm. “Trước khi đi chơi với em, anh cứ nghĩ anh là đồ rơm rác trước con gái. Thậm chí anh chưa bao giờ tính chuyện rủ Kelli đi chơi. Nó sẽ giống như – như rủ một ngôi sao điện ảnh hay gì đó đi chơi vậy. Rồi em xuất hiện. Một cô gái xinh đẹp, đối xử tốt với anh. Anh luôn biết ơn em vì đã giúp anh tin vào chính mình.”

Nhưng trông Scott không có vẻ gì là tự tin cả. Trông anh khá khổ sở, Leanna nghĩ.

“Kelli và anh - ồ, dám chắc là vô vọng,” anh thì thầm, tay đẩy kính lên. “Nhưng anh phải thử thôi.”

Leanna đặt tay lên vai anh. “Không vô vọng như anh nghĩ đâu.”

“Ý em là sao?” Scott ngẩng phắt đầu, mắt anh sáng rực lên hy vọng. “Kelli thích anh à?”

Leanna cười. “Em nghĩ anh nên tự đi mà hỏi chị ấy.”

Khuôn mặt gầy của Scott sáng lên niềm vui. “Cám ơn Leanna! Cám ơn vì tất cả!”

Đột nhiên anh chồm qua cái ghế trống, gần như đè lên bó hoa, và ôm lấy Leanna. Đó là một cái ôm vụng về, như anh em, và Leanna không thể không bật cười. Cô vỗ lên vai Scott... và tiếng cười tắt nghẹn trong cổ khi cô thấy Miguel ngồi sau họ mấy hàng ghế, tay khoanh trước ngực. Anh đang chòng chọc nhìn cô và Scott bằng đôi mắt căm thù.

“Scott!” Leanna há hốc miệng, cố gỡ người ra khỏi tay anh. “Miguel-”

“Ồ, này, cái cậu Miguel đã ở đây từ nãy rồi. Hình như cậu ta nghĩ em là sinh viên trao đổi hay gì đó, nhưng anh đã nói rõ cho cậu ta biết rồi.” Scott thấy Miguel đang đi về phía cửa. “Này, cậu ấy kia rồi. Miguel!” Scott cất cao giọng và vẫy tay. “Này, người anh em, ở đằng này!”

Miguel quay mặt về phía họ ném một cái nhìn khinh bỉ. Leanna cảm thấy như một mũi tên

độc vừa đâm thẳng vào ngực mình. Không nói một lời, Miguel quay người đi thẳng về phía cửa.

“Cậu ta có chuyện gì thế?” Scott hỏi.

“Miguel, chờ đã!” Leanna kêu lên. Cô bật dậy chạy theo anh. “Đừng đi! Em có thể giải thích mà!”

Cô bắt kịp Miguel ngay trước khi anh lao ra khỏi cửa.

Khoang tay lại, Miguel dựa vào tường. “Chuyện đáng cười đây,” anh nói. Môi anh mím lại khó chịu. “Em muốn giải thích phần nào trước, hả Leanna? Sự thật em là Van Haver, hay sự thật là em đang cặp với Scott?”

“Em không cặp với Scott.” Leanna đứng trước mặt Miguel. “Bọn em chia tay mấy tuần trước rồi. Bọn em chỉ là bạn thôi.”

“Phải,” Miguel nhếch mép cười. “Em có ôm tất cả bạn bè như thế không?”

“Anh đi hỏi Scott đi. Anh ấy sẽ nói y như vậy với anh.”

Môi Miguel uốn thành nụ cười cay đắng. “Hỏi thì để làm gì. Trước đây em đã nhờ bạn bè – và người thân – nói dối hộ em rồi.”

“Anh nói đúng,” Leanna thừa nhận. Đây là lúc phải thành thật. “Em đã nói dối anh rất nhiều Miguel ạ. Nhưng xin anh hãy tha lỗi cho em. Em yêu anh – và đó là sự thật.”

Trong tích tắc, những nét căng thẳng trên mặt anh gần như giãn ra. Nhưng rồi anh gay gắt. “Yêu! Em thì biết gì về tình yêu?”

Mắt Leanna nhòa lệ. Cô chớp mắt chặn chúng lại và liếc nhìn xuống. “Em biết là anh yêu em. Em đã biết *mahal kita* nghĩa là gì rồi. Và anh sẽ không nói anh yêu em nếu anh không thực sự yêu. Làm ơn cho em một cơ hội nữa đi.”

“Chắc em đang đùa. Sao em có thể yêu cầu anh tin em được?” Miguel quát, mắt anh ánh lên giận dữ. “Em đã nói dối anh. Em quay lưng lại với gia đình mình để có được điều em muốn. Em chỉ biết có mình, thậm chí em còn không biết mình đã làm gì đâu.”

Anh bỏ đi, nhưng Leanna giữ chặt tay anh lại. “Em có thể giải thích,” cô bắt đầu.

“Đừng đụng vào người tôi,” Miguel nạt. Giọng anh lạnh lùng đến mức Leanna lùi phắt lại. Nhìn xuyên qua Leanna như thể cô không có ở đó, Miguel đẩy cánh cửa lao ra khỏi trung tâm thương mại.

Leanna hít một hơi dài run rẩy, tự buộc mình không được khóc. Thật kỳ lạ, nhưng đột nhiên chỉ còn một khoảng trống lớn trong ngực cô, giống như một nửa trái tim cô đã bị xé đi mất, nửa còn lại chết lặng, lạnh ngắt.

“Này, Leanna, em có sao không?” Scott bước lại gần, vẻ mặt lo lắng. “Tất cả chuyện này là thế nào?”

“Chỉ là một chút hiểu nhầm thôi,” Leanna nói, bướng bỉnh hất cằm lên. “Miguel và em định

đi ăn pizza, nhưng hình như anh ấy đổi ý. Đó là tin tốt cho anh ấy Scott. Kelli định đi cùng bọn em, giờ thì chị ấy hoàn toàn tự do rồi. Chờ ở đây nhé – em sẽ đi gọi chị ấy!”

Leanna chạy ra ngoài, hơi hy vọng là sẽ thấy Miguel và cái xe thùng ồn ào của anh. Nhưng bãi đậu xe rộng mênh mông, và có nhiều người qua lại trên vỉa hè đến mức Miguel đã biến mất vào trong đám đông.

Miguel sẽ trở lại, Leanna nghĩ. Anh ấy sẽ gọi điện sau khi có thời gian suy nghĩ lại. Có không nhỉ?

Leanna dành buổi chiều còn lại ngồi ở nhà học cuốn từ điển Anh-Tagalog. Nghe băng thì dễ hơn, nhưng Leanna không muốn đeo tai nghe, sợ bỏ lỡ cuộc gọi của Miguel.

Nhưng điện thoại không hề reo. Cuối cùng, Leanna đóng gập cuốn sách lại. *Mình sẽ gọi cho anh ấy*, cô quyết định. Điều tệ nhất mà anh ấy có thể làm là gác máy.

Leanna bấm số. Chuông điện thoại reo ba, bốn, rồi năm hồi. *Anh ấy không có nhà*, cô nghĩ, nửa thất vọng, nửa nhẹ nhõm. Nhưng khi vừa định gác máy thì cô nghe giọng con trai trả lời.

“A lô! Ai đấy?”

Nghe anh ấy không có vẻ giận dữ, Leanna nghĩ. Cô thấy hy vọng trào lên. Trước khi kịp mất tinh thần, Leanna hít một hơi dài và nhanh chóng bắt đầu nói. “Miguel, chào anh. Leanna đây. Em thật sự xin lỗi. Em không định-”

“Chờ một chút,” giọng nói cắt ngang. “Đây là Ramon. Anh Miguel em đi làm rồi. Chị có muốn nhắn lại gì không?”

“Ờ, không, cảm ơn.” Leanna đặt ống nghe xuống, tiếng nức nở trào lên trong cổ cô. Giọng Ramon nghe giống Miguel quá!

Cô không thể chờ cho đến khi Miguel đi làm về. Cô phải làm gì đó ngay bây giờ. Bước vào phòng làm việc, cô thấy cha dượng đang chơi game trên máy tính.

“Chào ba. Con mượn xe ba được không? Con muốn ra trung tâm thương mại chọn mua vài đôi son mới.” Leanna ngọt ngào hỏi.

“Dĩ nhiên là được cưng ạ. Lái xe cẩn thận nhé,” ba cô lơ đãng nói. Mắt ông vẫn dán vào màn hình nơi có một người đàn ông vạm vỡ đang bơi qua sông trong khi những con thằn lằn bay nhào xuống tấn công.

Leanna đi được nửa đường ra cửa thì ba cô gọi, “Chờ chút! Còn bữa tối thì sao? Kelli và mẹ con một tiếng nữa là về đấy. Ba nghĩ thử nấu theo công thức trong cuốn sách dạy nấu ăn Philippine mà ba mang về hôm qua sẽ rất vui đấy.”

“Con sẽ không đi lâu đâu,” Leanna hứa. Cô sẽ tóm Miguel ở chỗ làm và anh sẽ phải nghe cô nói. Anh không thể gác máy hay bỏ đi được.

Miguel đã đến chỗ làm được gần một tiếng nhưng anh ước gì mình có thể cáo ốm. Anh không thể gạt Leanna ra khỏi suy nghĩ. Thật khó tin được là mọi chuyện lại thay đổi nhanh thế. Phút trước, anh còn nghĩ Leanna là điều tốt đẹp nhất từng đến với anh. Phút sau, anh đã thấy ảnh cô trong ví một anh chàng khác và phát hiện cô nói dối anh ngay từ phút đầu gặp gỡ.

Phản bội là cũng đã đủ tệ rồi, nhưng nói dối thì không thể tha thứ được. Bằng việc nói dối về thân phận Philippine của mình, Leanna đã nhạo báng tất cả những điều quan trọng đối với Miguel. Anh mừng là mình không phải gặp lại cô nữa.

“Này!” giọng một cậu bé ở quầy hét lên. “Tôi gọi cola anh đào cơ mà. Đây là loại kiêng mà.”

“Xin lỗi,” Miguel xin lỗi, vội vàng thay ly nước. Cậu bé chộp lấy rồi vội vã đi qua cửa phòng chiếu số ba. Miguel đổ ly nước bị trả xuống cống. Quay người khỏi bồn rửa, anh nghe tiếng cười khẩy của hai đồng nghiệp.

“Hôm nay có vẻ như cậu không thể để tâm vào công việc được,” Tom vừa nói vừa thò tay vào máy rang bắp và tọng một nắm vào miệng.

“Tốt nhất là nên cẩn thận,” Danette nhắc Miguel. “Lẫn lộn đơn hàng có thể khiến cậu bị đuổi việc đấy.”

“Cô thích như thế lắm, đúng không?” Miguel giận dữ đốp chát với cô gái tóc đỏ. “Cô luôn kiểm chuyện với tôi! Buông tha cho tôi một lần đi có được không.”

Danette lùi lại sau lưng Tom. Mắt cô ta mở to giả đồ sợ hãi. “Tom, cứu tôi với! Cậu ta điên rồi!”

Miguel quay đi, lắc đầu chán ngán. Biết rõ Danette, dám chắc là cô ta sẽ đi gặp giám đốc với một câu chuyện cường điệu là anh đã “tấn công” cô ta như thế nào. Đúng là cái mà anh cần. Kết thúc hoàn hảo cho một ngày đáng ghét.

Mà mọi cái vẫn chưa hết. Một đám khách hàng đi xuống quầy ăn vặt, và trong mấy phút, Miguel bận nhận đặt hàng đến mức không thể nghĩ gì tới Leanna hay sự dối trá của cô ta. Rồi anh làm ngón tay cái bỏng vì chạm phải tô bánh khoai tây chiên nóng. Chạy vội đến bồn rửa dúi ngón tay vào dòng nước lạnh, Miguel không tin được là vết thương lại nặng thế. Da đã bắt đầu phồng lên.

“Còn chuyện gì nữa đây?” anh rên rỉ, vừa lúc nghe giọng Danette rít lên.

“Miguel! Khách chờ ở quầy kia!”

Anh rất muốn bảo Danette đi mà tự lo lấy. Nhưng Miguel nhìn lại thì thấy, ít ra là lần này, Tom và Danette cũng đang bận như anh. Tom đang rót đồ uống, còn Danette đang đổ đầy mấy túi bắp rang.

Thở dài, Miguel lau ngón tay đau nhói đi lại quầy tính tiền. “Tôi có thể giúp – ôi, trời. Cô làm gì ở đây?”

Leanna Malig – không, Leanna *Van Haver* – đang đứng trước quầy bán hàng. Cô ta đang xoắn bím tóc và cắn môi, và không nhìn vào mắt anh.

“Cô muốn gì?” anh nạt.

“Em-em muốn nói chuyện với anh,” Leanna lắp bắp. Cô lùi lại một chút.

“Chúng ta không có chuyện gì để nói,” Miguel lạnh lùng nói. “Cô có mua bắp rang hay gì không?”

“Không. Em phải mua một vé xem phim để vào đây gặp anh,” Leanna nói. “Em không thể thôi nghĩ về anh. Anh không thể cho em một cơ hội khác được sao?”

Thình lình Danette xuất hiện ngay bên cạnh anh. “Miguel,” cô ta lạnh lùng nói, “tôi đã bảo cậu là phải để chuyện riêng tư ở nhà. Chỗ làm việc không phải là nơi để nói chuyện với bạn gái đâu.”

“Cô ta không phải bạn gái tôi!” Miguel hăm hè.

“Miguel, chúng ta thật sự cần nói chuyện,” Leanna nói tiếp.

Cô ta không thấy là cô ta đang làm cho anh gặp rắc rối thế nào sao? Chắc là không rồi, Miguel nghĩ. Nhưng thường lệ, Leanna chỉ nghĩ đến bản thân mình.

“Tôi đã bảo cô rồi, tôi không có gì để nói với cô cả,” Miguel cộc cằn nói.

“Nhưng-”

“Không!” Miguel lớn tiếng. “Cô có hiểu từ ‘*không*’ không hả? Hay đó là một từ khác – giống như tình yêu hay sự thật – mà cô không hiểu?”

Mặt Leanna đỏ bừng lên. “Được!” cô kêu lên. “Nếu đó là cảm giác của anh, thì em đi đây. Anh không phải là người con trai duy nhất trên đời này.”

Khi Leanna bước đi không hề nhìn lại, Miguel nhận ra anh đã đi quá xa. Anh biết anh sẽ không bao giờ còn gặp Leanna nữa.

Tốt, Miguel nghĩ. Đó chính là cách mình muốn.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

“Không,” Miguel nói vào điện thoại. “Không đời nào. Dứt khoát không.”

Đó là sáng thứ bảy, hai tuần từ khi anh phát hiện ra những lời dối trá của Leanna. Miguel không hề trông đợi chuyện gặp lại Leanna hay bất kỳ ai có liên quan đến cô. Anh gần như không tin được rằng Scott, trong số tất cả mọi người, lại gọi điện cho anh. Còn khó tin hơn nữa là Scott lại có đủ can đảm nhờ anh giúp.

“Nghe này, tớ sẽ không nhờ đến cậu nếu còn có bất kỳ cách nào khác,” Scott nói. “Nhưng xe tớ không nổ. Ba mẹ tớ đi vắng, mà tất cả những người tớ biết hoặc không có nhà hoặc đã ở chỗ diễn thời trang rồi. Họ đang trông chờ ở tớ cậu ạ. Nếu tớ không có mặt, sẽ không có ai quay

phim chương trình.”

“Bạn không bắt taxi được à?” Miguel hỏi. Anh biết giọng mình có vẻ lạnh lùng, nhưng Scott còn trông chờ gì nữa? Cái tay có can đảm nhiều hơn trí óc này lại hỏi đi nhờ xe anh!

“Máy móc của tớ không vừa taxi, mà tớ còn có thể nhờ cậu mang vác nữa. Hơn nữa, tớ đang túng quá,” Scott nói. “Nếu cậu giúp tớ một tay, tớ sẽ chia tiền kiếm được từ vụ này với cậu. Tớ biết là mình chưa bao giờ đi chơi với nhau hay gì, nhưng tớ nghĩ là cậu được lắm. Thôi mà, làm ơn giúp tớ lần này đi, tớ sẽ ơn cậu nhiều lắm.”

“Tôi không biết,” Miguel nói. Anh thấy mình đang muốn giúp Scott, và anh có thể dùng món tiền kiếm thêm này mua bọc đệm mới cho xe anh. Nhưng các chương trình biểu diễn thời trang không nằm trong danh sách các công việc hàng đầu của anh, và anh dứt khoát là không muốn chạm mặt Leanna.

Như đọc được suy nghĩ của anh, Scott nói, “Nếu là chuyện Leanna, thì cậu không cần phải tránh tớ vì cô ấy. Leanna và tớ chia tay nhau từ lâu lắm rồi. Thật ra tớ đang hẹn hò với Kelli.”

Lông mày Miguel nhướn lên. Anh không hiểu thị hiếu của Scott về con gái. Cả hai cô Van Haver đều là tin xấu cả.

“Cám ơn cho tôi biết,” Miguel nói. Anh thấy khá hơn một chút khi biết Scott và Leanna không hẹn hò nhau, nhưng như thế vẫn không xóa đi được những lời dối trá khác của cô ta. “Nhưng tớ không còn quan tâm đến Leanna nữa. Gặp cô ấy ở đó có thể là, kiểu như... bất tiện, cậu hiểu ý tôi không?”

“Đừng lo chuyện ấy. Đây là chương trình biểu diễn thời trang nam mà. Toàn đàn ông thôi,” Scott giải thích. “Leanna không biểu diễn và thậm chí cũng sẽ không đến đó. Hôm nay Kelli có một buổi chụp ảnh quan trọng ở San Francisco, và Leanna đi cùng để giúp trang điểm.”

Trong khoảnh khắc, Miguel tự hỏi không biết đây có phải là một kiểu sắp đặt không. Có thể Leanna nhờ Scott gọi điện, lừa Miguel đến cái chương trình được cho là hoàn toàn của nam này, và Leanna sẽ chờ ở đó. Những kế hoạch ranh ma vốn là phong cách của Leanna mà.

Thôi đi nào, Miguel tự nhủ. Bọn con trai thường không giúp bạn gái cũ theo kiểu ấy. Chắc anh điên rồi mới đi tin là Leanna đứng sau toàn bộ chuyện này. Nghe giọng Scott có vẻ tuyệt vọng xin đi nhờ, còn Leanna thì cũng chẳng quan tâm đến mức bày trò phức tạp để giành lại Miguel đâu.

“Được rồi, tôi sẽ làm.” Miguel thở dài. Trong khi Scott chỉ đường đến nhà cậu ta, Miguel tự hỏi không biết anh có đang mắc một sai lầm lớn không.

“Này, Leanna.” Giọng Glenn Garrick trên điện thoại hết sức tự tin như thường lệ. “Nếu hôm nay không bận, sao em không đến chương trình biểu diễn thời trang ở Memorial Auditorium nhỉ? Đổi lại cho việc giúp làm tóc cho anh, sau đó anh sẽ đưa em đến nhà hàng ngon nhất thành

phố.”

Leanna nhướn mắt lên. Glenn nghĩ là mọi cô gái trên đời này đều thèm đi chơi với anh ta muốn chết. Nhưng bất chấp cô đã nói “Không” bao nhiêu lần, Glenn vẫn không hiểu ý.

“Được đấy, Glenn, nghe tuyệt lắm,” Leanna đảo bằng giọng vô cảm. “Nhưng tại sao em lại có vinh dự làm tóc cho anh? Mẹ anh đi vắng rồi à?”

“Thật ra mẹ anh đang ở L.A. cho một đại diện xem hồ sơ của anh.” Glenn cao giọng phần khởi, giống như thường lệ khi anh ta nói về mình. “Mẹ nghĩ là anh đang lãng phí tiềm năng ở Bayside. Mẹ nghĩ anh có thể đóng phim ở Hollywood. Đến sang năm, em sẽ thấy anh trên màn ảnh rộng!”

Trong khi Glenn tiếp tục nói về cơ hội trở thành ngôi sao của mình, Leanna che ống nói. “Glenn Garrick,” cô bảo Kelli, Deshaun, và Sara đang bỏ ít đồ ăn nhẹ và túi để lái xe đi San Francisco.

“Hoặc là hẳn đang rũ tóc đi chơi, hoặc là đang thuê tóc làm thợ tóc, tóc không chắc là cái nào.”

“Nhận lời đi!” Sara nói. “Glenn rất dễ thương, rất hấp dẫn-“

“Rất ngu, rất tự cao tự đại,” Deshaun tiếp lời. “Tóc cứ nghĩ là cậu sẽ đi San Francisco với chúng tóc.”

“Vậy một tiếng nữa anh đón em nhé?” Glenn hỏi.

“Anh chờ chút,” Leanna bảo anh ta.

“Rồi,được.” Glenn có vẻ cáu, cứ như anh ta không thể hiểu được tại sao lại có người phải suy nghĩ có chấp nhận lời mời của anh ta hay không vậy.

Leanna đặt tay lên ống nói. Hình ảnh cô hét lên Miguel “Anh không phải là người con trai duy nhất trên đời này!” lóe lên trong tâm trí cô. Cô đã hết sức giận dữ, cô đã thề sẽ đi chơi với anh chàng đầu tiên mời cô. Nhưng liệu cô có tuyệt vọng đến mức đi chơi với Glenn không nhỉ?

“Chị nghĩ sao?” cô hỏi Kelli.

“Glenn cũng vui, miễn là em đừng phải lòng hắn,” Kelli nói. Cô bỏ thêm một quả táo nữa vào ba lô. “Có thể nếu đi chơi với Glenn, em sẽ thôi nghĩ về Miguel”.

“Chắc chắn rồi,” Deshaun khịt mũi. Cô đóng sầm tủ lạnh lại. “Tin tóc đi, Glenn sẽ không để cho cậu nghĩ về bất kỳ ai khác ngoài Glenn đâu. Đến lúc về nhà, cậu sẽ không nhớ cả tên riêng của cậu nữa kìa, đừng nói gì đến Miguel.”

Leanna cười cay đắng. “Đó chính là cái tóc cần đấy.” Cô bỏ tay ra khỏi ống nghe, “Được, Glenn. Một tiếng nữa đến đón em nhé.”

“Miguel, cậu cắm cái đèn kia vào hộ tóc được không?” Scott hỏi. Miguel đang giúp cậu ta lắp đặt máy quay phim và thiết bị ánh sáng trên sân khấu của Memorial Auditorium ở trung tâm Sacramento.”

Miguel nhặt cái phích cắm lên đi về phía ổ cắm gần nhất. “Dây không tới,” anh bảo Scott. “Tóc

dời cái đèn sang trái hai chục phân được không?”

“Không,” Scott đáp. Anh bắt đầu tháo giá ba chân ra. “Cái đèn ấy phải nằm ngay chỗ đó không thì mình sẽ chiếu quá nhiều ánh sáng vào mặt người mẫu. Mình có mang sợi dây cầm nối nào không?”

Miguel liếc nhanh vào đồng thiết bị lộn xộn “Không thấy cái nào cả.”

“Sao tớ có thể ngốc thế nhỉ?” Scott rên rỉ, lấy tay cào mái tóc vàng. “Thôi được rồi, đi xem cậu có tìm ra người trông coi hậu trường không. Có thể anh ta có sợi dây cầm nối.”

Miguel đẩy tấm màn nhung nặng nề sang một bên thò đầu vào giữa. Khu vực hậu trường là cả một mớ hỗn mang. Có rất nhiều chàng trai đang lang thang khắp đó... và mặt họ được trang điểm. Miguel chắc sẽ không bao giờ hiểu được chuyện làm người mẫu.

Anh chặn một người đàn ông cao tay cầm bìa hồ sơ. “Xin lỗi, anh có biết người lo hậu trường đâu không?”

Người đàn ông sầm soi nhìn anh qua cặp kính màu hình tròn. “Không, nhưng cậu là ai? Cậu có phải là người mẫu không?”

“Tôi giúp Scott Carteret,” Miguel nói nhanh. “Tôi đang đi kiếm một sợi dây cầm nối.”

“Kiểm tra phòng dụng cụ dưới hành lang đó xem.” Anh ta cầm bìa hồ sơ chỉ. “Nhưng chờ đã! Cậu đã bao giờ làm người mẫu chưa? Quảng cáo trên tivi ấy?”

“Chưa,” Miguel nói. Anh quay lưng bước đi.

Anh chàng cầm bìa hồ sơ đi theo. “Trông cậu tuyệt lắm! Cậu có bao giờ nghĩ tới chuyện làm người mẫu không?”

Miguel lắc đầu. “Thật ra, tôi chỉ muốn tìm cho ra một sợi dây cầm nối thôi.”

“Thôi được, nhưng nếu cậu đổi ý thì gọi điện cho tôi nhé.”

Anh ta ấn một cái danh thiếp vào tay Miguel. Miguel liếc nhìn những chữ in nổi. TYRONE ASHBY, ĐẠI DIỆN TÀI NĂNG.

Miguel lắc đầu. Chuyện này kỳ cục quá sức. ashby đã bắt đầu lừa người mẫu vào một hàng, còn Miguel đi tìm thùng rác. Không thấy cái nào, anh đành dứt tấm danh thiếp vào túi và đi tiếp về phía hành lang.

Anh đi ngang qua hai phòng thay đồ đầy con trai đang chỉnh cà vạt hoặc chải đầu. Ba phòng kế tiếp đóng cửa. Phòng đầu tiên có biển hiệu rõ ràng là nhà vệ sinh, nhưng một trong hai cái kia có thể là phòng dụng cụ.

Miguel gõ một trong hai cánh cửa. Không ai trả lời, anh xoay tay nắm cửa và đẩy cửa mở ra. Anh lập tức nhận ra mình nhầm. Anh đã vào phòng thay đồ khác. Anh chàng ở bên trong, đứng phía bên kia phòng quay lưng ra, rõ ràng là không nghe tiếng gõ cửa của Miguel vì đang nói chuyện giọng rất to. “Vậy là anh sẽ đi Hollywood ngay khi mẹ quyết định ký hợp đồng với đại

diện nào. Họ đều muốn có anh, em biết đấy, vấn đề chỉ còn là ai sẽ đề nghị hợp đồng tốt nhất. Anh sẽ học xong trung học với gia sư riêng, và sau đó...à, ai mà cần học đại học nữa khi đã là ngôi sao chứ?”

Miguel biết anh nên rời khỏi phòng ngay lập tức, nhưng anh không thể không nhìn chòng chọc vào anh chàng kia. Hình như anh ta đang nói một mình. Anh ta không hề dừng lại lấy hơi và không ai trong phòng đáp lại. Nhưng còn một người khác nữa ở đó. Một cô gái. Gần cả người cô ta bị che khuất sau đôi vai rộng của người nói. Thỉnh thoảng, Miguel thấy bóng một đôi tay mảnh mai vươn lên, làm gì đó phía trước mái tóc nâu sáng của anh chàng kia.

“Glenn, đứng yên!” Giọng cô cái thỉnh linh cắt ngang đoạn độc thoại của anh chàng kia. “Nếu anh không thôi ngo ngoay đi, em sẽ làm anh bỏng với cái máy kẹp tóc này đấy!”

Máu Miguel biến thành axit sôi. Leanna! Cô ta đã không để lãng phí thời gian mà có ngay bạn tra mới. Miguel phải xem cái gã đáng ghét này trông thế nào mới được.

“Xin lỗi,” Miguel bước về phía hai người nói. “Hai vị giúp tôi tìm phòng dụng cụ với được không?”

Glenn quay lại. Trông anh ta quả là giống diễn viên.

“Đây không phải là phòng dụng cụ,” Glenn ngạo mạn nói. “Biến đi.”

‘Nhưng tôi bị lạc,’ Miguel giải thích. Anh lờ Glenn đi và chờ phản ứng của Leanna. Mặt cô mất sạch màu sắc, đôi mắt hình quả hạnh của cô mở to, gần thành hình tròn.

Cô kinh ngạc, và hơi không thoải mái, Miguel hài lòng nghĩ.

Và hết sức xinh đẹp.

“Anh làm gì ở đây?” Leanna thở hỗn hển.

“Tìm một sợi dây cầm nối,” Miguel đáp. Anh chỉ vào một sợi dây trắng nối máy uốn tóc với ổ cắm trên tường. “Cái kia thì sao?”

“Không! Cái đó của tôi,” Glenn phẫn nộ nói. “Leanna, em uốn có một nếp trên tóc anh. Anh bảo hai nếp cơ mà.”

“Này Leanna, em chưa bao giờ làm tóc cho anh khi mình còn hẹn hò,” Miguel nói. Anh đứng dựa vào tường, gần ngay trước mặt Leanna, lấy tay vò mớ tóc trước trán. “Em nghĩ sao? Anh có cần dầu dưỡng tóc không?”

Miguel không biết anh đang cố chứng tỏ điều gì. Anh chỉ biết rằng anh có một thôi thúc bất ngờ, không cưỡng lại được là phải tỏ ra càng khó chịu càng tốt. Anh không thể nhịn được cảnh Leanna ở gần Glenn đến thế, còn chạm tóc anh ta nữa. Nếu có thể chọc Leanna mất bình tĩnh, Miguel hy vọng anh có thể lại ghét cô, thay vì muốn cô trở lại.

Kế hoạch của anh có vẻ có tác dụng.

“Ra khỏi đây đi,” Leanna lạnh lùng nói. Cô bắt đầu tạo nếp thứ hai cho tóc Glenn.

“Em từng đi chơi với gã lao công này đấy à?” Glenn hỏi Leanna. Anh ta cư xử như thể Miguel không có mặt ở đó.

“Tôi không phải là lao công,” Miguel nói. “Tôi phụ ánh sáng cho Scott.”

“Thế à?” Tóc Glenn đã xong, và anh ta quay lại phía Miguel. “Nhớ phải rọi đèn vào tôi nhé nhóc. Tôi là ngôi sao của chương trình này đấy.”

“Anh có thể là ngôi sao,” Miguel thấp giọng, “nhưng tôi không phải là ‘nhóc’ của anh.”

“Tao có thể nói bất kỳ điều gì tao muốn,” Glenn đáp trả. “Cha mẹ tao đóng thuế, nhưng bọn nhập cư chúng mày lên vào đất nước này một cách bất hợp pháp và lấy mất việc làm của người Mỹ. Mày có muốn tao gọi cho Ban Nhập cư không?”

Miguel không tin nổi là Glenn lại bỉ ổi đến thế. Anh còn đang cố quyết định xem nên tranh cãi với Glenn, cười hắc, hay cứ thế bỏ đi, thì Leanna nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên bước vào đứng giữa họ.

“Em không tin nổi anh đấy Glenn ạ.” Lưng Leanna quay lại phía Miguel, nhưng từ dáng đứng và giọng nói của cô, Miguel có thể hình dung vẻ giận dữ trên khuôn mặt cô. “Miguel không phải là ‘dân nhập cư’. Gia đình anh ấy đến từ Philippin, và-“

Mũi Miguel phình lên. “Bọn người nước ngoài này đang chiếm dần đất nước này. Nó khiến anh phát bệnh!”

“Em là người Philippine và em tự hào về điều đó!”. Leanna, tay chống nạnh, quát vào mặt Glenn. “Em có làm anh phát bệnh không Glenn?”

“Dĩ nhiên là không!” Glenn có vẻ bàng hoàng thật sự. “Em sinh ra ở đây. Anh đang nói về những kẻ từ nước khác. Đa số họ sống dựa vào trợ cấp xã hội, bơi nhờ hàng xóm và phạm tội. Tại sao lại có quyền lợi giống như các công dân Mỹ?”

“Vì chúng ta đều là con người,” Leanna nói.

Miguel nhận thấy Leanna đã tự đặt mình vào cùng vị trí với anh - rõ ràng là cô rất chân thật. Cô không cố tạo ấn tượng với anh. Cô nói thật lòng mình.

“Người ta đến từ đâu không quan trọng,” Leanna bảo Glenn. “Vấn đề là con người bên trong của người đó thế nào. Miguel là người trung thực và làm việc chăm chỉ, còn anh là đồ ngớ ngẩn tự cao tự đại!”

“Có chuyện gì ở đây thế?” một giọng mới cất lên hỏi. Người đại diện, Tyrone Ashby, xuất hiện ở cửa. “Năm phút nữa là mở màn rồi! Glenn, ra ngoài đó đi!”

“Được rồi, tôi sẽ ra liền,” Glenn nói. Anh ta chộp cái ba lô trên sàn, bắt đầu nhét lược và đồ trong điểm vào trong. “Anh có thể cứ biểu diễn cái chương trình rẻ tiền của anh không cần có tôi!”

Tyrone nhào tới bên Glenn, van nài anh ta đừng để cho chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc.

Miguel gần như không để ý đến Glenn hay người đại diện. Mọi sự chú ý của anh tập trung vào Leanna. Cô quay lại phía anh, nước mắt long lanh.

“Miguel, em xin lỗi là đã nói dối anh,” cô nói. “Em biết anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em. Nhưng em muốn nói cảm ơn anh. Nhờ có anh mà em đã học yêu truyền thống Philippine của em. Em hy vọng một ngày nào đó mình có thể là bạn.”

Một cục nghẹn dâng lên trong cổ Miguel, và anh biết, thật bất ngờ, rằng tình bạn sẽ không bao giờ đủ. “Leanna,” anh bắt đầu. Nhưng anh thấy người mình va vào tường khi Glenn thô bạo xô lấy đường ra ngoài. Miguel vừa kịp lấy lại hơi thì Tyrone nắm lấy tay anh.

“Cậu phải thay chỗ Glenn!” Tyrone kêu lên. “Cậu có cùng tầm vóc, cùng cỡ vai - chúng ta có thể lên gấu quần bằng keo-“

“Miguel ghét làm người mẫu,” Leanna nói. “Anh ấy sẽ không làm đâu...đúng không, Miguel?” Đột nhiên Miguel biết là anh sẽ làm bất kỳ điều gì để làm Leanna cười.

Ngoài ra, khiến Glenn bỏ đi một phần là lỗi của anh từ đầu. Nếu Miguel từ chối thế chỗ, nhiều người hẳn sẽ thất vọng.

“Thôi được,” anh nói. “Nhưng không trang điểm đâu nhé.”

“Chả còn thời gian đâu mà trang điểm.” Tyrone kéo Miguel về phía kệ quần áo. “Leanna, đi bảo họ khoan mở màn đi.”

“Leann!” Miguel gọi. “Chờ một chút!”

“Cậu có thể nói chuyện với cô ấy sau mà!” Tyrone gần như hét lên. “Mặc bộ vét này vào!”

Miguel chỉ về phía máy uốn tóc mà Glenn để lại. “Cái dây cầm nối - đưa nó cho Scott!”

“Được,” Leanna nói nhỏ. Từ vẻ mặt thất vọng của cô, Miguel đoán có thể cô hy vọng anh sẽ nói gì khác cơ.

Trên sân khấu, Miguel trông tuyệt quá, Leanna nghĩ. Anh di chuyển phong nhã, đôi vai rộng và cái hông nhỏ của anh đã phô ra vẻ tuyệt hảo của thiết kế bộ vét mà anh mặc mẫu. Dĩ nhiên, đôi giày thể thao trắng của anh đi với bộ vét ba mảnh trông thật kỳ quái, nhưng Leanna hy vọng không ai khác trong khán giả nhận thấy.

Lần đầu bước ra sàn catwalk, Miguel thấy hồi hộp. Nhưng sau mỗi lần bước ra, anh lại thoải mái hơn, cho đến khi nụ cười nhăn nhó của anh biến thành nụ cười thật sự.

Có phải mình đang thấy điều này không nhỉ? Leanna tự hỏi. Trong Miguel có vẻ đang thích thú!

Lần cuối cùng bước ra, Miguel đi thật oai vệ! Điều tuyệt nhất là khi di chuyển theo nhịp nhạc, mắt anh không hề rời mắt Leanna. Giống như anh làm chuyện này là vì cô.

Buổi diễn kết thúc, Leanna vội chạy ra hậu trường. Cô thấy Miguel đang đứng ở cửa phòng thay đồ nói chuyện với Tyrone. Leanna thấy chân như nhũn ra.

Nhưng rồi Miguel nhìn thẳng vào cô. Cứu anh với, mắt anh như muốn nói.

Leanna bước lại gần anh.

“Em đây rồi!” Miguel nói. “Xin thứ lỗi cho chúng tôi, Tyrone. Muộn mất rồi, chúng tôi phải đi thôi.”

“Tất cả chuyện này là thế nào?” Leanna hỏi khi theo Miguel đi dọc hành lang.

“Tyrone cứ nói mãi rằng anh có ‘Phong cách’ gì gì đó. Anh ta muốn anh đăng ký vào học ở Bayside môn làm mẫu. Nhưng ngay lúc này chuyện ấy không quan trọng.” Miguel giật cánh cửa đầu tiên mà anh thấy và bước vào trong. “Vào đây đi, anh cần nói chuyện với em.”

“Vào phòng để chối à?” Leanna hỏi, chân bước vào căn phòng nhỏ chất đầy giẻ lau, chổi và kệ để đồ lau dọn.

“Anh đoán đây không phải là nơi lãng mạn nhất,” Miguel nói. “Nhưng đây khoong phải là sai lầm tệ hại mà anh mắc phải. Sai lầm tệ hại nhất của anh là chia tay em.”

Leanna nín thở. Cô dựa vào mấy cái kệ. “Anh- anh tha thứ cho em à?”

“Anh cũng sai, Leanna ạ.” Miguel nuốt một cách khó khăn. “Khi em nói những chuyện ấy với Glenn, anh nhận ra rằng anh cũng chỉ là kẻ có thành kiến như cậu ta thôi. Anh muốn em là một phần trong thế giới của anh, nhưng anh lại không sẵn sàng chấp nhận em. Anh đã không tôn trọng những điều quan trọng với em.”

“Em đã không cho anh cơ hội biết điều gì với em là quan trọng, ngoại trừ, dĩ nhiên, chuyện làm người mẫu của em.”

Miguel đỏ mặt tía tai. “Anh thấy khá thoải mái trên sàn catwalk ấy,” anh thú nhận. “Anh biết tại sao em thích nó rồi. Không phải là anh sẵn sàng ghi danh vào học ở Bayside-“

“Nhưng anh có ‘Phong cách’ mà,” Leanna chọc. Cô bước tới một bước. Cô không thể giữ cho tay mình khỏi run lên khi vuốt mái tóc mềm mại trước trán Miguel ra sau. “Anh chỉ cần uốn quăn ở đây... và ở đây.”

Leanna thấy vòng tay Miguel siết chặt quanh eo cô. Cô kéo ngón tay xuống gò má mịn màng của anh, dừng lại ở cái cằm rắn rỏi của anh.

“Leanna,” Miguel bắt đầu, “mình có thể thử lại được không? Anh sẵn sàng thỏa hiệp một số chuyện. Như, mình có thể đi chơi ăn burger và khoai tây chiên một tối, miễn là tối hôm sau mình đi ăn đuôi bò hầm-“

“Em sẵn sàng nếu anh cũng thế,” Leann nói. “Em là một Filipina, nhưng em cũng là người Mỹ. Em thích chúng ta khám phá cả hai nền văn hóa. Cùng nhau.” Leanna hít một hơi dài và hy vọng sẽ phát âm đúng. “Mahal kita, Miguel.”

Ngạc nhiên và hài lòng làm đôi mắt đen của Miguel sáng lên. “Anh cũng yêu em,” anh nói. Và anh đánh dấu nó bằng một nụ hôn.

HẾT!!!!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>